TRACY BROGAN

NEBUNIE DE-O VARĂ

BELL HARBOR 1

TRACY BROGAN

NEBUNIE DE-O VARĂ

Original: *Crazy Little Thing* (2012)

Traducere din limba engleză de:
ANDREEA FLORESCU

virtual-project.eu

2017

Capitolul 1

Soţul meu avea adevăratul talent de a mi-o trage pe nepusă masă, aşa că nu am fost întru totul luată pe nepregătite când, la o petrecere de la birou, l-am surprins cu mâna pe sub fusta unei roşcate zgubilitice. Şi nici că avea nişte vâsc atârnându-i la curea. Chiar dacă nu era Crăciunul. Brusc, cei opt ani pe care mi-i petrecusem întrebându-mă dacă sunt paranoică sau doar intuitivă şi-au primit în sfârşit răspunsul. Richard mă înşela, iar eu nu mai puteam să ignor acest lucru.

Probabil că ar fi trebuit să-l fi părăsit mai de mult, dar eram îndrăgostită nebuneşte, plus că mama considera că divorţul era de prost-gust, chiar dacă trecuse ea însăşi printr-unul. Poate se temea că nu aş fi putut găsi ceva mai bun de-atât. S-a dovedit că nu aş fi putut găsi ceva mai rău.

Peste exact un an, şase zile şi paisprezece ore, Richard şi cu mine ne-am pus semnăturile pe linia punctată, iar căsnicia noastră s-a topit cum se topeşte pe limbă sarea de pe marginea unui pahar cu margarita, lăsând în urmă gustul acrişor a ceva ce la început fusese dulce, dar a sfârşit prin a fi amar.

Detaliile sordidului nostru divorţ au stârnit o adevărată vâlvă în presa locală din Glenville. La urma urmelor, Richard era copilul teribil al urbei, aşa că toată lumea voia să se înfrupte din cele mai suculente titluri de seară. Slujba lui ca prezentator de ştiri la Canalul Şapte îi adusese un statut de semicelebritate, precum şi o serie de admiratori sicofanţi. Eu, pe de altă parte, am fost categorisită drept o Nevastă Disperată, pe care nu o interesau decât banii lui. Nimeni în afară de mine nu părea să-şi aducă aminte de incidentul cu roşcata şi, cumva, ajunsesem să fiu o paria, un răufăcător unidimensional, captivă în reality show-ul propriei mele vieţi. Aşa că, atunci când mătuşa Dody m-a invitat pe mine şi pe copii să ne petrecem vara în modesta ei locuinţă din Bell Harbor, Michigan, oferta a fost prea bună ca s-o pot refuza.

— Ai nevoie de o purificare psihică temeinică, Sadie, mi-a spus Dody la telefon. E timpul să dai afară din organism toate energiile negative aduse de Richard.

Nu credeam deloc în prostiile ei cu datul în cărţi, apelatul la îngeri păzitori şi cititul în globuri de cristal, dar îmi doream cu disperare o vacanţă. Şi o şansă de a mă ascunde. Casa ei roz, cu şindrilă, cocoţată în vârful unui deal cu vedere spre lacul Michigan, era locul perfect unde să mă odihnesc, să mă reorganizez şi să-mi dau seama ce naiba să fac cu următorii cincizeci de ani din viaţă. Fireşte, probabil că aveam să mor cu mult mai devreme, dar urăsc să las lucrurile la voia întâmplării.

Mi-am condus SUV-ul de-a lungul aleilor strâmte, mărginite de ulmi, din Bell Harbor. Coborând geamul, am tras aer adânc în piept. Mirosul nisipului fierbinte, cu iz de ulei autobronzant şi liliac, mi-a adus aminte de verile lipsite de griji, când nu-mi păsa de nocivele raze UV şi de chimicalele din lac. Zumzetul cicadelor aproape că acoperea zgomotul valurilor care se spărgeau de ţărmul din apropiere.

Ce schimbare dramatică faţă de căldura înăbuşitoare şi mentalitatea de mari cuceritori a celor de pe străzile asfaltate din Glenville! Bell Harbor părea încremenit într-un timp care nu existase altundeva, neatins de prostul gust al unei vieţi din afara graniţelor lui. Ca încântătorul Brigadoon[1], doar că aici oamenii nu începeau pe neaşteptate să cânte şi să danseze. Sau poate că aşa făceau, numai că n-am observat eu.

Am condus mai departe, trecând pe lângă case în culori pastel, cu verande albe, de unde flutura steagul american. Un câine galben şi lăţos, cu o bandană roşie, mergea hotărât pe trotuar, ţinându-şi coada ţanţoş, de parcă ar fi avut un loc important unde trebuia să ajungă. Apoi, după ce am luat ultima curbă, am zărit curtea lui Dody. Erau numai flori peste tot, aşa cum vezi într-o florărie în perioada reducerilor; unele adevărate, mătăsoase, altele pălite sau din plastic. Tufe de azalee năpădeau bazinele pentru păsări, băncile din fier şi numeroasele statui din piatră ce înfăţişau îngeri şi gnomi. Inima îmi bătea în piept cu nerăbdarea unui licurici care vrea să scape dintr-un borcan de sticlă.

— Uau! Uite ce de vechituri! a exclamat fiica mea, Paige.

La şase ani, era o maestră în a puncta ce era evident.

— Şi pitici, a adăugat Jordan, în vârstă de patru ani. Unu, doi, trei, patru...

---

[1] Sat fictiv din filmul omonim (*Brigadoon*, 1954), ai cărui locuitori trăiau ca acum două sute de ani (n.tr.).

— Sunt gnomi, prostuţule. Şi, oricum, n-ar trebui să le spui pitici, fiindcă nu e frumos.

— Nu e frumos nici să mă faci prost, cap sec.

— Terminaţi odată! Nu e nimeni nici prost, nici cap sec, am spus eu.

Copiii mei îşi petrecuseră cea mai mare parte din drumul nostru de două ore de la Glenville dezbătând aprins astfel de subiecte aberante, cum ar fi dacă o spiriduşă este mai mare decât Zâna Măseluţă, dacă toate girafele au acelaşi număr de pete sau unde ai putea găsi, citez, „gaura pe care face caca o sirenă”. Jordan, ca fiu al tatălui său, nu s-a putut abţine să nu fie părtinitor, indiferent de cât de aleatoriu era subiectul. Îmi făcuseră capul calendar cu toate contrazicerile lor.

Am parcat pe aleea lui Dody şi am scos cheile din contact. Paige a deschis larg portiera şi a ţâşnit de pe bancheta din spate ca o floricică de porumb, cu Jordan urmând-o îndeaproape. Au dat buzna în desişul straturilor de flori crescute peste măsură şi au început să alerge în zigzag printre sculpturi.

— Aveţi grijă printre buruienile alea! le-am strigat eu. Să nu aibă ţepi!

Şi-au văzut de alergat, fără să ia seama la avertismentul meu. Mai mult ca sigur că diseară o să le scot spini din călcâie.

M-am dat jos din maşină şi am început să urc treptele tocite din lemn de la casa mătuşii Dody. Nu mai fusesem aici de mai bine un an, dar am deschis uşa fără să bat. Oamenii de buna-credinţă din Bell Harbor nu obişnuiau să bată – şi nici nu-şi încuiau uşile. Şi le plăcea să le spui *oameni*, un cuvânt pe care nu-l folosesc în mod normal, dar, cum urma să stau toată vara, trebuia să încerc să mă integrez.

De cum am călcat cu sandalele mele cu baretă pe linoleumul crăpat de culoarea piersicii, dezordinea nebunească a tuturor acelor lucruri care nu aveau nicio treabă unul cu celălalt m-a lovit drept în sensibilitatea mea minimalistă. Talmeş-balmeşul, fascinant şi tulburător deopotrivă, mi-a tăiat răsuflarea. O bufniţă din macrameu cu ochi din două mărgele de lemn mă sfredelea cu privirea-i goală din colţul opus al încăperii. Cuşca unui dihor, de mult ducându-i dorul oaspetelui ei, dădea pe afară de trandafiri din mătase prăfuiţi. Fără îndoială, un gest care să-i cinstească memoria. Balerine din porţelan concurau la dominarea raftului cu Elvişii cu capul mare. Iar capul de elan, cu

coarnele sale uriaşe care se întindeau până la poliţa de deasupra şemineului din piatră, avea o şapcă de baseball a celor de la Detroit Tiger pusă pieziş pe o ureche. Simţeam un nod în piept. Decorul lui Dody, care aducea a târg de vechituri, mă lăsase întotdeauna perplexă.

Nimeni nu avea s-o acuze vreodată că ar fi fost o gospodină meticuloasă. Nimeni nu mă acuzase vreodată pe mine că aş fi fost orice altceva.

— Dody? Eşti? am strigat eu.

Lipăitul labelor de câine pe podea mi-a oferit un scurt avertisment înainte să fiu pusă fără rezerve la perete de Leneşu' şi de Grăsanu', doi copoi zdraveni şi masivi, de rasă nedefinită şi cu maniere ce lăsau de dorit, care m-au acoperit toată cu săruturile lor umede. Dragostea lor era necondiţionată, iar balele, împărţite orişicui. Am ridicat un genunchi ca să-i dau la o parte, dar ei au rămas neclintiţi, ca şi cum aş fi avut o bucată de şuncă în buzunar. Tremurau de adoraţie.

Vai, să fii câine şi să te încerce o astfel de bucurie lipsită de inhibiţii!

— Dody! am strigat eu din nou. Cheamă-ţi câinii!

— Sadie? Tu eşti, dragă? În sfârşit!

Mătuşa a apărut de după colţ, fluturându-şi braţele bronzate pe deasupra buclelor ei blonde. Ori era bucuroasă să mă vadă, ori luase casa foc. Chimonoul ei turcoaz era acoperit de un şorţ cu flori roz. Cu o mişcare dibace din şoldul ei durduliu, a dat câinii la o parte, pe mine încolţindu-mă într-o îmbrăţişare strânsă, ca de anacondă.

— Credeam că nu mai ajungi! Cum a fost drumul?

A dat o împunsătură şi din celălalt şold, câinii încercând să sară iar pe mine.

— Ai venit pe strada principală ca să vezi poşta cea nouă? Nu sunt minunaţi acei gargui? Mulţumesc lui Dumnezeu că n-a trebuit să-ţi faci griji din cauza zăpezii! Fireşte, suntem în iunie, nici n-ai să vezi. Leneşule, dă-te de pe piciorul meu! strigă ea, împingându-l la o parte cu mâna. Dar unde sunt copiii? Au venit şi ei?

Mătuşa era un tsunami în papuci pufoşi şi, din nu ştiu ce motiv, în chimono.

— Sunt afară, numără gnomii.

Ochii îi licăriră.

— Vai, abia aştept să-i văd! Au crescut? Fireşte c-au crescut!

Mă trase înapoi spre uşă, deschizând plasa cu o asemenea forţă încât aceasta se dădu de peretele casei, după care se închise cu un pocnet.

Scutură din cap.

— Drace, mi-aş fi dorit că Walter să fi reparat uşa asta înainte să dea colţul!

A deschis-o apoi cu mai multă grijă. Odată ieşită la soare, şi-a acoperit faţa cu ambele mâini la vederea progeniturilor mele neastâmpărate.

— Ia uite-i, aici erau copiii! Sadie, nu sunt adorabili?

Paige avea în mână un pumn de frunziş, cu rădăcini pline de pământ cu tot, în timp ce Jordan încerca să-şi vâre în buzunăraş o piatră de mărimea unui grepfrut. Amândoi au tresărit când câinii şi-au făcut apariţia pentru o nouă serie de sărutări băloase.

— Leneşule! Grăsane! Fiţi cuminţi!

Dody a bătut din palme, iar câinii s-au retras ascultători.

— Copii, salutaţi-o pe mătuşa Dody!

Paige s-a apropiat numaidecât cu paşi mari.

— Mătuşă Dody, ţi-am adus nişte flori.

— Paige! Mami ţi-a mai spus să nu smulgi plante din grădinile oamenilor! am muştruluit-o eu.

— Dar ai spus că sunt numai buruieni acolo.

Dody mi-a aruncat o privire piezişă, apoi s-a aplecat în faţă, abia atingând obrazul lui Paige, de parcă ar fi fost la fel de fragil ca o bulă de săpun.

— Poţi să culegi câte flori vrei, scumpa mea. Pentru asta sunt acolo.

Dody a luat apoi improvizaţia de buchet, scuturând bulgării de pământ de piciorul ei învelit în mătase.

— Sunt absolut adorabile. Şi cine este flăcăul înalt de acolo?

Dody a arătat către Jordan.

— Nu poate fi fratele tău mai mic!

Jordan a şovăit. O ştia pe Dody, însă devenise foarte timid de când cu divorţul.

— Nu sunt mic! a bombănit el.

— Fireşte că nu! Vai, dar eşti aproape suficient de înalt cât să-l pocneşti pe Jasper drept în bot!

Buzele fiului meu au tremurat, încercând din răsputeri să-şi

stăpânească un zâmbet.

Jasper era fiul mai mare al lui Dody şi, la cei 1,93 metri ai lui, era de departe cel mai înalt din familie. Absolvise de curând şcoala de bucătari, însă ţinuse să-i informeze pe toţi că se numea Institutul Artelor Culinare şi de Administraţie Hotelieră.

— Ştiai că Jasper a primit un post la Arno's? Cel mai select restaurant din oraş, mulţumesc foarte mult. Poate să ţi-o spună chiar el. Jasper! a strigat ea atunci peste umăr.

— E aici?

— O, da, Nu ţi-am spus? S-a mutat înapoi, ca să economisească bani şi să cumpere un restaurant.

Deja începusem să mă panichez. Ştia foarte bine că nu-mi spusese, fiindcă, dacă mi-ar fi spus, posibil să nu mai fi venit. Ştia că vreau să-mi petrec vacanţa de vară într-un loc fără bărbaţi. Dacă Jasper era aici, ar însemna să împart baia cu firele lui de păr şi cu capacul de toaletă pe care-l uita ridicat. Că avea să tragă pârţuri după chef şi să dea vina pe câini. Şi mai însemna că trebuia să port sutien tot timpul! Ce fel de vacanţă afurisită avea să mai fie şi asta? Mă luase deja cu trepidaţii.

Nu fusese o decizie uşoară să-i rup pe copii de toate lucrurile familiare lor. Orice vizită prelungită la Dody risca să se transforme într-un haos total. La fel şi vizitele scurte. Însă când Richard ne-a interzis să plecăm, mi s-a pus pata. Satisfacţia pasivo-agresivă de a-i spune că nu mă poate opri făcea să merite să-l suport pe Jasper.

M-am dus până la maşină şi am deschis portbagajul, cu gând să-l descarc. Era plin-ochi. Se ştia că împachetam mai mult decât trebuie, aşa că adusesem toate lucrurile de care am fi putut s-avem nevoie peste vară – şi multe altele, de care n-am fi avut nevoie. Îmi plăcea să fiu pregătită pentru orice situaţie neprevăzută. Nu ştiai niciodată când ajungeai într-un loc pustiu şi aveai nevoie de un ghem de sfoară sau de clei de cauciuc. Richard mă necăjea mereu în privinţa asta, dar habar n-avea cât mă chinuiam *eu* ca vacanţa *lui* să meargă ca pe roate.

Dody s-a întors către copii:

— Dragilor, vă aşteaptă nişte jucării în bucătărie. Majoritatea sunt nişte vechituri de la prietena mea, Anita Parker. Doar ce şi-a făcut curat în mansardă.

Paige şi Jordan au scos un chiţăit de încântare şi au şi dat fuga înăuntru. Pentru Jordan, promisiunea unor jucării, fie ele

nişte vechituri amărâte din mansarda unei necunoscute, era suficientă ca să-şi învingă timiditatea.

Dody s-a întors apoi către mine:

— A murit pasărea Anitei, nu ţi-am spus? Mare necaz!

Şi-a coborât vocea în semn de respect:

— Chiar pisica i-a mâncat-o. Îţi poţi închipui una ca asta?

— Vrei să spui pasărea care m-a muşcat când eram mică?

Fusesem îngrozită de pasărea aceea.

Dody a încuviinţat din cap.

— Probabil.

M-a îmbrăţişat încă o dată.

— Vai, sunt atât de fericită că în sfârşit ai venit! Trei ani e o absenţă prea îndelungată.

M-am eliberat din îmbrăţişarea ei şi am apucat încă o valiză.

— N-a trecut chiar atât de mult, Dody.

— Aiurea! Dăţile alea când aţi stat la hotel nu se pun.

Mi-a dat deoparte o şuviţă de păr de pe obraz, de parcă aş fi avut trei ani, nu treizeci.

— Nu am stat aici pentru că Richard e alergic la câini.

— Prostii! Nu-i plăcea de mine!

N-am contrazis-o. Avea dreptate. Richard o considera pe Dody grosolană şi băgăcioasă şi zicea că locuinţa ei mirosea întotdeauna a varză şi a paciuli. Ceea ce era adevărat.

Ca să schimb subiectul, am spus:

— Săptămâna trecută am semnat actele de divorţ.

— Da? Slavă Domnului!

Am primit încă o îmbrăţişare plină de efuziune.

— Nici eu nu l-am plăcut vreodată, ştii prea bine.

Dody şi-a frecat mâinile împreună, de parcă amintirea lui era o pată de grăsime.

— Acum, că s-a terminat, putem să-ţi găsim un bărbat mai bun.

Eu am scos o altă valiză şi aproape că am dărâmat-o cu ea.

— De ce aş vrea un alt bărbat?

Expresia de mirare de pe chipul ei arăta de parcă doar ce refuzasem o felie de tort cu ciocolată.

— Fiindcă, prostuţo, nu poţi să rămâi singură toată viaţa.

Am scăpat valiza în noroiul de pe alee.

— Tehnic vorbind, Dody, sunt divorţată de cinci zile. Unchiul Walter a murit acum şase ani şi tu tot singură eşti.

— Dar nu ai pe nimeni de aproape un an. Cât despre mine, testez terenul. De fapt, chiar ieri am întâlnit un bărbat absolut încântător, nu ţi-am spus? Ne-am întâlnit la poligonul de tir.

— Poligon de tir? Ce căutai la poligonul de tir?

— Îmi exersam ţinta, prostuţo. N-ar trebui să ai o armă dacă nu ştii cum se foloseşti.

Era cât pe ce să-mi prind mâna la portbagaj.

— S-o foloseşti? Când ţi-ai luat o armă?

Astea nu erau veşti bune. Mătuşa mea nu era responsabilă nici să deţină un pistol cu apă, darămite unul cu gloanţe adevărate.

— Acum câteva săptămâni. Ştii, avem un sconcs pe aici.

— Ce sconcs?

— Unul care ne tot scormoneşte prin gunoi. Săptămâna trecută, l-a împroşcat pe Leneş drept în faţă.

— Şi ai de gând să-l împuşti?

— Fireşte că nu!

S-a aplecat şi a ridicat valiza cea mai mică.

— O să trag pe deasupra capului, ca să-l sperii. În fine, îl cheamă Harry.

— I-ai pus numele Harry unui sconcs?

S-a uitat la mine de parcă eu eram cea care o luase pe arătură.

— De ce i-aş pune sconcsului numele Harry? Asta e ridicol! Harry e bărbatul pe care l-am întâlnit. E dentist. Are nişte dinţi minunaţi, trebuie s-o recunosc. Iar nepoata lui lucrează la noul Starbursts.

— Starbursts?

— Da, cafeneaua.

— Vrei să spui Starbucks.

— Da, aceea. Îmi plac la nebunie acele Ralph Macchios, ţie nu?

— Vrea să spună macchiato, zise Jasper, ieşind în sfârşit din casă.

M-a îmbrăţişat scurt, ridicând apoi mai multe valize.

— Bine ai venit în Casa de Loco[2].

— Mulţumesc.

Vărul meu nu se schimbase prea mult de la ultima vizită. Era şi mai înalt şi mai slab, dacă aşa ceva era posibil, dar încă arăta

[2] În limba spaniolă, casă de nebuni (n.tr.)

ca o versiune masculină a mătuşii, cu părul blond şi creţ şi cu ochii albastru-deschis. Şi nu era chiar aşa păros. Poate că totuşi n-o să lase prea multe fire de păr prin baie.

— În fine, reluă Dody. Harry e italian. Şi poartă mustaţă, ca toţi italienii. Şi mai are şi o armă, fireşte. Dar ştii care e partea cea mai bună? a chicotit ea ca o fetiţă. Arată exact ca doctorul Phil!

— Serios? Asta e partea cea mai bună?

— L-am întâlnit pe doctorul Phil, continuă ea, în timp ce Jasper şi cu mine căram lucrurile mele în casă. Când înregistra o emisiune. Mi-a spus că am o eşarfă cum n-a mai văzut. Era cea pe care mi-o dăduse Walter la Fort Knox. Ştii tu, aia care arată ca o bancnotă de o sută de dolari uriaşă? În fine, acel doctor Phil a fost cel mai cuceritor bărbat pe care l-am întâlnit vreodată, chiar dacă se holba la sânii mei.

S-a îndreptat de spate.

— Walter îmi spunea tot timpul că am o pereche impresionantă...

— Dumnezeule, mamă! s-a schimonosit Jasper.

— Ce? Aşa e.

∵

— Mami, ce-a durat aşa mult? m-a întrebat Paige, când, pe seară, m-am alăturat în sfârşit lor pe plajă. Jasper pusese nişte scaune în semicerc, ca să putem urmări apusul pe malul apei. El şi Dody erau deja acolo, aşteptând împreună cu copiii.

— Am stat să aranjez lucrurile, am răspuns eu.

Ea şi-a pus mâinile în şold şi s-a încruntat.

— Mereu stai să aranjezi lucruri!

— Scumpo, n-ai vrea ca tu şi Jordan să-mi găsiţi nişte pene de pasăre? a întrerupt-o Dody. Dacă vrei, o să vă fac fiecăruia câte un talisman de vise.

Paige a încuviinţat din cap şi a tulit-o, trăgându-l şi pe Jordan după ea.

Jasper a făcut un gest către un scaun pliant liber.

— Ia un loc. Vrei o bere?

A băgat mâna în lada frigorifică roşie care stătea în nisip, lângă el.

Nu-mi aminteam când băusem o bere ultima oară. Femeile din Glenville nu beau bere. Ele sorb chardonnay scump din pahare lungi şi delicate. Fireşte, cele mai multe dau gata o sticlă

întreagă la o singură întâlnire, ca să-şi clătească gura de gustul Prozacului. Iar prin cele mai multe, mă refer la mine.

Dar acum eram oficial în vacanţă. Era timpul să o iau uşor şi să mă relaxez.

— Sigur, chiar aş vrea o bere. Mulţumesc.

Nici n-am luat bine sticla din mâna vărului meu, că am auzit vocea inconfundabilă a celuilalt văr al meu.

— Liberă în sfârşit, păpuşă! Eşti liberă în sfârşit!

Fontaine, fiul cel mic al lui Dody, venea spre noi, coborând câte două trepte o dată, cu cămaşa de culoarea lămâii verzi descheiată şi fluturând în bătaia vântului. Părul lui negru era geluit cu pricepere şi îşi lăsase o bărbiţă îndrăzneaţă. A sărutat aerul de lângă urechea mea.

— Arăţi fabulos, Sades! Îţi prieşte să ai inima frântă!

— Mulţumesc, Fontaine. Nici tu nu arăţi prea rău.

A zâmbit, dezvelindu-şi dinţii albiţi nenatural şi încordându-şi bicepsul lucrat.

— Ştiu! Am început să fac yoga cu mama.

Jasper s-a înecat cu berea.

— E de-a dreptul dezgustător să vezi aşa ceva.

Fontaine a ridicat din sprânceana lui neagră.

— Eşti doar gelos, fiindcă eu sunt atât de flexibil.

— Exact. Dacă o să vreau vreodată să-mi bag nasul în propriul fund, poate că o să mă alătur vouă. Ia o bere!

I-a aruncat o sticlă lui Fontaine, care a prins-o cu o mişcare bombastică.

— Băieţi, fiţi cuminţi! a spus Dody, întinzându-şi piciorul şi începând să-l legene. Fontaine, îţi plac şlapii mei cei noi? I-am luat la reducere de la magazinul de un dolar. Au costat un dolar.

— Care erau şansele? a bombănit Jasper, necunoscând extazul de a găsi o pereche de pantofi drăguţi şi ieftini.

— Grozav, mamă! Bună afacere! a făcut Fontaine, trântindu-se pe unul dintre scaune, eu urmându-i exemplul.

Soarele îşi revărsa lumina portocalie şi umbrele de-a lungul nisipului. Era aproape ora să-i duc pe copii la culcare, dar Paige chicotea, aruncând penele în aer şi urmărindu-le cu privirea cum se lasă plutind la pământ. Jordan zgândărea un morman de alge uscate cu un băţ adus de ape. Poate că, măcar de data asta, puteau şi ei să stea până mai târziu. Aveam să ne stabilim programul de somn de mâine.

— Fontaine, spune-i lui Sadie despre interviul tău de la revistă, a zis Dody.

Apoi, către mine:

— O revistă i-a luat interviu, Sadie. Nu e nemaipomenit? Este vorba despre noua lui slujbă ca designer de interior şi despre cum toată lumea o ia fong şui.

— A fost doar un anunţ de prezentare, mamă, a lămurit Fontaine, sorbind din bere.

— Chiar şi aşa, a fost foarte flatant.

Şi-a şters cu mâna ochii umezi.

— Tu ţi-ai obţinut postul ăsta fantastic de designer, Jasper lucrează la un restaurant bun şi are o iubită frumoasă. Amândoi v-aţi descurcat atât de bine.

Glasul i s-a frânt de emoţie.

— Walter şi cu mine suntem atât de mândri de voi.

— Iar ai vorbit cu tata?

Tonul lui Jasper era la fel de uscat ca nisipul.

— Nu direct, fireşte. Prin sfătuitoarea mea spirituală. E o femeie tare înţeleaptă.

Dody şi-a ridicat din nou piciorul, admirând cum soarele făcea să strălucească paietele de pe şlapii ei de un dolar.

— Da, suficient de înţeleaptă cât să-ţi ia banii şi să-ţi îndruge prostii. Dacă e atât de pricepută în a vorbi cu tata, pune-o să-l întrebe unde a pus grebla cea bună.

— Nu poate fi deranjat cu asemenea întrebări triviale şi lumeşti, a răspuns ea.

— De ce nu? Nu e ca şi cum are altceva de făcut, a venit replica lui Jasper.

— Aş, drace! Nu mai vorbesc despre asta cu tine. Sadie, întreabă-l pe Fontaine despre articolul din revistă. Vai, şi despre casa pe care şi-o renovează. De asta stă cu noi câteva săptămâni, vezi tu.

Mi-am vărsat bere pe tricou.

— Şi tu stai aici?

La naiba! Câţi bărbaţi mai trebuia să suport pe durata şederii mele aici?

— Mut câţiva pereţi. Dar praful îmi omoară căile respiratorii. În plus de asta, o să te distrezi mai bine cu mine aici. Doar nu poţi să stai toată ziua cu mama.

Din contră! Asta era exact ce aveam de gând să fac. Un mare

nimic! Voiam să stau întinsă pe plajă ore în şir, să joc şah cu copiii mei, să mă uit la emisiuni cretine şi să renunţ la toate obiceiurile de îngrijire personală. Eram aici ca să scap de bărbaţi, însă viziunea mea despre o vară scăldată în estrogen dispărea mai repede decât calotele glaciare. Recunosc, Fontaine era amuzant, aşa cum este vata de zahăr. Greţos de dulce şi care îţi dă dureri de cap dacă mănânci prea multă. Exact ca Fontaine.

M-am forţat să zâmbesc.

— E grozav! O să ne distrăm de minune!

Mi-am întors privirea spre apă şi am dat berea pe gât. Asta nu semăna deloc cu ce plănuisem eu. Dar, pe de altă parte, îmi ieşea ceva în viaţă după cum voiam?

Fontaine mi-a dat un ghiont uşor cu cotul.

— Deci, bombonico, ce mai e nou, în afară de eşecul tău dezastruos în căsnicie?

Era la fel de direct pe cât era interesat de modă, ceea ce însemna foarte mult.

— Nu prea multe. Richard e încă supărat că am obţinut casa. Mama e încă supărată că am divorţat, iar soră-mea e încă supărată că nu i-am dat papucii mai devreme. Şi mă gândeam să mă tund. Tu ce zici?

El a încuviinţat din cap.

— Da, clar ar trebui să te tunzi.

— Nu la asta mă refeream. Hei, ia stai puţin, ai zis că arăt fabulos!

Deja mă călca pe nervi.

— Arăţi, în mare. Dar părul tău începe să dea semne că ar vrea să renunţe la viaţă. Ar trebui să facem ceva în privinţa asta acum, că ai intrat din nou pe piaţă.

M-am aplecat atât de brusc în faţă, încât un stol de pescăruşi din apropiere şi-au luat zborul.

— Nu am intrat pe nicio piaţă!

— Ba fireşte că ai intrat, a spus el, aşezând sticla goală în nisip.

— Asta i-am spus şi eu! s-a băgat şi Dody, dând din cap cu subînţeles.

— Nici nu te obosi, Sadie, a chicotit Jasper. Eşti tema lor de vacanţă. Nu ştiai?

— Aiureli! Mai tacă-ţi fleanca, Jasper! i-a şoptit Dody printre

dinţi.

— De-asta m-ai chemat aici?

M-a luat deodată o senzaţie de greaţă, iar pe ceafa am simţit un val de căldură. Ar fi trebuit să ştiu că invitaţia insistentă a mătuşii mele ascundea un alt motiv. Doar nu era degeaba preşedinta Asociaţiei Băgăreţilor din Bell Harbor.

— Nu-l asculta, scumpo, a dat să mă liniştească Dody. Vrem doar să avem grijă de tine şi să-ţi vindecăm sufletul rănit.

— Nu am sufletul rănit!

Fontaine şi mama lui schimbară o privire. Una care spunea *E atât de jalnică încât nici nu-şi dă seama*.

— Serios, sunt bine. N-am nevoie decât de o mică vacanţă.

— Nu te bosumfla, pisicuţo, a spus Fontaine cu un oftat. Vrem doar să te distrezi puţin, atâta tot.

— Da, ei bine, pentru mine distracţia nu implică şi bărbaţi.

— Dar, scumpo, a intervenit Dody cu blândeţe, nu te poţi lupta de una singură cu echilibrul universal. Fără deznădejdea de azi nu putem avea bucuria de mâine.

— Pe asta o ştii de la doctorul Phil? a întrebat Jasper, storcând ultima picătură din sticla de bere înainte să bage mâna în lada frigorifică şi să mai scoată una.

Ea a scuturat din cap.

— Nu de la doctorul Phil. De la *Kung Fu Panda*. Dar, chiar şi aşa, Sadie nu trebuie să lase un măr putred să-i strice viaţa amoroasă.

— Viaţa amoroasă? a pufnit Fontaine, încrucişându-şi braţele pe după cap şi întinzându-se. Cine vorbeşte de amor? Eu vorbesc de sex nebun şi sălbatic. Cu cineva ca... el. A arătat cu bărbia spre linia ţărmului.

De-a lungul malului alerga un bărbat. Şi încă ce bărbat, ca să fiu sinceră. Bronzat, înalt, musculos şi transpirat tot. Genul de bărbat care ştia că soarele care se reflectă în valuri îi scoate în evidenţă muşchii lucioşi. Afurisit îngâmfat. Era exact tipul de bărbat pe care voiam să-l evit, cu picioare lungi şi stupide şi cu umeri laţi şi stupizi. Ar fi putut la fel de bine să aibă tatuat cuvântul *infidel* chiar pe bicepsul bine lucrat de pe care nu-mi puteam dezlipi ochii. La naiba!

— Cine e? am întrebat eu în şoaptă, cu vocea mult mai pierdută decât intenţionam.

Am menţionat deja că era transpirat tot?

Fontaine a zâmbit.

— Nu ştiu. Eu îi spun *Bărbatul care aleargă.*

Bărbatul care aleargă şi-a văzut de drum, făcând jenat cu mâna spre Dody şi Fontaine, în vreme ce eu am continuat să mă holbez, iar Jasper să dezlipească eticheta de pe sticla lui de bere.

— Hei, Fontaine!

Paige a venit în fugă spre noi, făcându-ne să ieşim din transa noastră colectivă.

— Hei, dulceaţă! Dă-mi un pupic.

A tras-o spre el, ca să-i lase un sărut pe obraz.

Fiica mea îl adora pur şi simplu pe Fontaine, în mare parte pentru interesul lor comun în tot ceea ce însemna lucruri sclipicioase.

— Mă zgârii, a spus ea, întinzând mâna şi atingându-i bărbuţa. De ce ai aia pe faţa ta?

Fontaine a izbucnit în râs.

— Se numeşte stil, iubito. E ceea ce ne deosebeşte de animale. Şi de ţărănoi.

Capitolul 2

— Vrei cafea, Sadie?

Dody a întins o mână în care ţinea cafetiera plină-ochi, înclinată periculos de mult, chiar dacă nu avea nicio ceaşcă în care să se verse. În dimineaţa asta purta un turban de culoarea mentei, din vârful căruia ţâşneau o mulţime de cârlionţi blonzi şi pufoşi. Arăta ca o eprubetă care dădea pe afară.

— Clar! Am scos o ceaşcă din dulap, încercând să ignor faptul că era pătată pe dinăuntru, şi i-am întins-o.

A fost o adevărată provocare să mă trezesc. Salteaua din camera mea se simţea ca un sac cu portocale, iar zgomotul pe care-l făceau valurile nu m-a ademenit deloc la somn. M-au făcut doar să vreau să merg la baie. Când Jordan a venit în zori în patul meu, cu tot cu câini şi cu balele lor, m-am întrebat dacă nu cumva venirea la Bell Harbor fusese o greşeală. Însă Dody mă bătuse la cap cu insistenţa unui martor de-al lui Iehova, încât pur şi simplu nu mai avusesem motive s-o refuz.

— Cum ai dormit?

Dody mi-a înapoiat ceaşca, nu înainte să presare şi nişte scorţişoară pe deasupra.

— Grozav, am minţit eu, dorindu-mi să-mi fi putut injecta cafeaua direct în vene.

Am trecut pe lângă ea ca să îndrept cafetiera, aliniind-o cu aparatul.

— E minunat, dragă. Mă gândeam că, după micul dejun, să mergem la o plimbare. E o cărare care duce drept la locul de joacă din curtea şcolii primare.

Copiii mei stăteau la insula din bucătărie, cu ochii încă lipiţi de somn, dar plini de o speranţă nerăbdătoare. M-am aplecat spre ei şi i-am sărutat pe obraji. Paige mi-a întors sărutul, însă Jordan şi-a ascuns faţa în umăr. Era deja prea mare pentru sărutări, iar asta îmi provoca un junghi în inimă.

— Te rog, mami. Aş vrea să văd şcoala, a spus Paige, oferind cel mai frumos zâmbet al ei.

— V-aţi spălat pe dinţi înainte să coborâţi? am întrebat eu.

Jordan s-a încruntat.

— Am crezut că suntem în vacanţă.
— Nu şi de la igiena dentară. Spălaţi-vă după ce mâncaţi, după care mergem la locul de joacă.
Şi-au ciocnit pumnii în semn de victorie, bucuria ţinându-i până când Dody le-a aşezat în faţă câte un bol.
— Mâncaţi-vă terciul, dragilor.
Paige s-a încruntat la auzul cuvântului necunoscut.
— Ce-i asta?
Eu i-am dat un ghiont uşor în umăr.
— Sunt fulgi de ovăz, Paige. Mănâncă!
— Nu arată ca ovăzul. Ce sunt petele alea?
Am aruncat o privire spre terci. Abilităţile de gătit ale lui Dody nu se îmbunătăţiseră de-a lungul anilor. Când eram copii, eu şi sora mea puneam tot felul de pariuri şi, cea care pierdea, trebuia să mănânce unul dintre preparatele dubioase ale lui Dody. Terciul pregătit de ea era pedeapsa supremă, întotdeauna gumos şi lipsit de culoare. Iar câteodată nimereai ceva despre care nu ştiai nici ce e, nici ce căuta acolo. Suspectam de mult că Jasper se făcuse bucătar doar din instinct de supravieţuire.
— Ce sunt petele alea? nu m-am putut abţine să nu întreb.
— Seminţe de in. Te ajută să faci caca.
Jordan a făcut ochii mari.
— E amuzant să faci caca. Odată am făcut caca pe...
— Jordan! Acum nu e deloc momentul pentru povestea aia. Mănâncă doar!
— Da, dragilor, mâncaţi! Trebuie să ne întoarcem până la prânz. Harry mă duce la împuşcat de talere.
Şi-a dus mâna la tâmplă şi mi-a aruncat o privire.
— Vai, dragă, ce urât din partea mea! Să mă duc la întâlnire când tu nu ai fost la una de *secole*!
A pronunţat cuvântul *secole* de parcă i-ar fi provocat vreo durere fizică. Mă cam întrista s-o ştiu pe mătuşa mea de şaizeci şi cinci de ani fiindu-i milă de mine pentru că viaţa ei socială era mai plină decât a mea. Dar, pe de altă parte, aşa fusese întotdeauna. După ce unchiul Walter a murit, a continuat să cultive speranţele unui şuvoi constant de peţitori. Se părea că domnii singuri din Clubul Pensionarilor din Bell Harbor adorau umorul ei trăsnit şi pofta ei de viaţă. Ei bine, asta şi faptul că şi-o punea cu toţi.
— E în regulă, Dody. După joacă, copiii şi cu mine o să

mergem pe plajă. Oricum voiam să-i învăţ să înoate.

— Hei, drăguţă! Vino-ncoace! a strigat Fontaine de pe terasă, cu accentul lui Steve Irwin, pe care îl imita atât de bine. Bărbatul care aleargă la orizont! Măiculiţă, vino să vezi ce coapse lucrate pe tipul ăsta!

Alergătorul? Iarăşi? Ce îngâmfat se duce la alergat de două ori în decurs de douăsprezece ore? Nu aveam nevoie să văd asta. Şi totuşi am aruncat o privire afară pe geamul de la bucătărie, de unde puteam să-i văd silueta apropiindu-se cu repeziciune. Am sorbit din ceaşcă. Ei bine, era o dimineaţă răcoroasă, senină, perfectă să-ţi savurezi cafeaua pe terasă.

Şi aşa a început o rutină matinală leneşă, pe care am urmat-o în fiecare zi în următoarele două săptămâni. Terciul misterios pentru mătuşă şi copii în bucătărie şi nectar negru de cafeină pentru mine şi vărul meu, pe terasă. Bărbatul care aleargă a devenit, fără voia lui, complice la ritualul nostru zilnic. Fontaine a descoperit că, dacă ne întindeam pe şezlonguri şi ne holbam la el printre barele balustradei, puteam să-l vedem destul de bine. În unele zile, rămâneam în picioare şi îi făceam cu mâna plini de îndrăzneală, ca nişte turişti într-un autobuz cu etaj. Totul depindea de cât de bine îmi stătea părul.

— Ar trebui să plimbi câinii, a spus Fontaine într-o dimineaţă, după ce Alergătorul trecuse prin dreptul nostru. Când Bărbatul care aleargă vine pe-aici, câinii or să se ia după el, şi aşa o să poţi să te bagi în vorbă.

Am simţit un gol în stomac, ca atunci când vezi maşina de poliţie în spatele tău şi te întrebi dacă nu cumva mergeai cu viteză prea mare.

— Nu vreau să mă bag în vorbă. Săptămânile astea mi-au oferit cea mai bună relaţie pe care am avut-o vreodată. N-am de gând să stric totul făcând cunoştinţă cu el.

Capul brunet al lui Fontaine s-a lăsat în jos.

— Scumpo, ascultă-mă bine, trebuie să încaleci din nou poneiul. Chiar aşa, cât a trecut?

Eu am sorbit lung din cafea. Brusc, avea un gust stătut şi amărui. Ca mine.

— De când n-am mai încălecat poneiul? Nu e treaba ta!

Nu voiam să discut despre asta nici măcar cu Fontaine care, credeţi-mă, nu avea nicio reţinere. M-am ridicat de pe scaun şi l-am pliat frumuşel sub măsuţa din sticlă.

— Aşa mult, să înţeleg?

Fontaine a luat şi el o sorbitură din cafeaua lui.

— Nu chiar atât de mult.

M-am apucat să şterg o pată de pe tăblia de sticlă cu un colţ de tricou.

— Ai mai avut pe cineva după Richard?

Şi-a întins piciorul, silindu-mă să-l sar în graba mea de a intra în casă.

Fusesem la câteva întâlniri de când îi dădusem papucii lui Richard, însă fiecare fusese exponenţial mai rea decât precedenta. Ultima decursese atât de prost încât îmi venise să mă arunc în casa liftului.

Fontaine s-a repezit asupra mea ca o pumă.

— Aha, deci au fost câţiva! Varsă tot, prăjiturico!

I-am arătat degetul mijlociu şi m-am dus înăuntru.

Neabătut, Fontaine m-a urmat degrabă.

— Ei, haide!

Ştiam că trebuia să-i dau ceva. Omul ăsta era ca un pitbull în călduri.

— Să zicem doar că, la ultima mea întâlnire, am făcut o uriaşă eroare de calcul, iar el nu m-a mai sunat. În regulă?

Am ridicat din mijlocul podelei o pereche de pantofi de-ai lui Jordan şi i-am aşezat lângă ceilalţi, pe care îi înşirasem cu o zi înainte în dreptul uşii.

— Înţeleg.

A dat din cap într-un fel care sugera că ştia despre ce era vorba. S-a trântit pe canapeaua din camera de zi.

— Dar n-ar trebui să fii atât de dură cu tine însăţi. Cu toţii facem greşeli. Motiv pentru care trebuie să începi să ieşi! Nu-l lăsa pe tipul *ăla* să fie ultimul!

Am dat cu genunchiul peste măsuţa de cafea, mutând-o din loc câţiva centimetri.

— Eşti la fel de agasant ca maică-ta. Ea crede că ar trebui să ies cu prăpăditul de fiu al Anitei Parker! Ştii tu, ăla care-mi punea viermi în păr când eram mici? Nu, mersi. Mă simt foarte bine şi singură.

— Nu te cred.

A început să se joace cu franjurile de la una dintre pernele canapelei.

— De ce nu? Nu crezi că pot avea grijă de mine şi singură?

— Ba fireşte că poţi! Numai că oamenii sunt nişte fiinţe sociale, iar dorinţa de a fi singur este un comportament anormal. Crede-mă, sunt expert în comportamentul anormal.

— Pun pariu.

Am aruncat o pernă lângă el, iar cu cealaltă mână am pus jucăria Grăsanului într-un coş.

— Oricum, nu vreau să discut despre asta. Momentan, nu sunt interesată să cunosc bărbaţi. Şi nici altă dată, să fiu sinceră.

— Of, bine.

Fontaine şi-a ţuguiat buzele, mângâindu-şi bărbiţa. Îl simţeam cum mă sfredeleşte cu privirea, în timp ce eu îmi făceam de lucru, încercând să pun ordine în haosul din lucrurile lui Dody.

Am ridicat un ghemotoc de blană de pe covor şi am rearanjat revistele, până când liniştea a devenit insuportabilă.

— Încetează! am izbucnit eu în cele din urmă. Începi să mă sperii!

În ochi i se citea o licărire pusă pe rele, ca atunci când aveam şaisprezece ani şi el m-a convins să fumez nişte iarbă în spatele hangarului de bărci, iar eu am sfârşit prin a înota goală în lac. Când m-am trezit de dimineaţă, eram acoperită de stufăriş şi aveam vreo trei kile de îngheţată topită pe toată perna.

— Mi-ai dat o idee, a spus el.

— Nu-mi plac ideile tale, am pufnit eu.

— Asta o să-ţi placă. Fii atentă! Sunt designer de interior, corect?

— Şi? am ezitat eu, cu o altă jucărie de câini în mână.

— Când intru în casele oamenilor, văd numai gunoaie. Tone de gunoaie, pretutindeni.

— Şi?

— Ţie îţi place să strângi gunoaiele. Eşti ca unul dintre acei roboţei de aspirat. Cum se numesc? Roomba!

A pocnit din degete.

— Asta e! Eşti un Roomba uman. E ciudat de fascinant, trebuie să recunosc.

— Îmi spui că ar trebui să mă fac femeie de serviciu?

Am aruncat căţelul de pluş în coş şi am strâns suporturile de pahar de pe masă.

— Nu, prostuţo! Ar trebui să te faci organizator personal.

Hohotul de râs în care am izbucnit m-a surprins până şi pe mine.

— Un organizator personal? Fir-ar să fie, Fontaine! Am crezut că vorbeşti serios. Nimeni nu m-ar plăti să fac asta.

— Scumpete, te-ar plăti gras de tot! Pe-aici sunt o grămadă de baştani cu tone de parale şi cu mult prea multe lucruri. Dar sunt prea ocupaţi să facă şi mai mulţi bani ca să-şi organizeze singuri rahaturile. Dar tu ai un dar. Serios, uite ce-ai făcut din locul ăsta în numai două săptămâni!

Am urmărit cu privirea mişcarea circulară a braţelor lui. Adusesem ceva îmbunătăţiri casei lui Dody. Acum era aproape locuibilă, având loc să treci din bucătărie în sufragerie şi afară, pe terasă. Ba chiar o convinsesem să mute figurinele Star Wars în dormitorul din spate, în loc să le ţină înşirate lângă vasele de cristal moştenite de la bunica ei. Dacă aş fi reuşit s-o conving să mute şi iepurele ăla cu coarne...

Fontaine a continuat să vorbească:

— Eu amenajez nişte încăperi superbe pentru clienţii mei, iar ei le strică împrăştiind hârtii peste tot, crose de hochei şi telecomenzi pentru console de jocuri. Nu se pricep deloc să pună lucrurile în ordine. Dar tu, la tine organizarea este ceva firesc. Ca... sarcasmul.

Era adevărat. Eram fluentă în sarcasm. Şi dintotdeauna fusesem cusurgioaică. O înnebuneam pe sora mea, Penny, când ne jucam cu păpuşile. Ea nu voia decât să o pună pe Barbie Malibu să se pupe cu Turistul Ken, în timp ce eu îi puneam să-şi împăturească mai întâi toate hăinuţele şi să-şi strângă pantofiorii.

— Un organizator profesionist, zici?

M-am trântit şi eu pe canapea.

— Da, fato. Pune-ţi tulburarea asta de personalitate pe care o ai în slujba binelui, nu a răului. Gândeşte-te la asta!

S-a ridicat de pe canapea şi a ieşit din încăpere, lăsându-mă pe mine să mă gândesc.

Hmm. Îmi plăcea la nebunie să aranjez pe categorii. Să sortez, să împăturesc, să strâng, să ordonez. De fapt, cel mai frumos cadou pe care l-am primit de la Richard a fost aparatul de etichetare. Îl cumpărase ca o glumă, dar mie mi-a plăcut la nebunie. Fireşte, dacă aş fi avut suficient creier, i-aş fi lipit pe frunte o etichetă mare pe care să scrie *căsătorit.* Dar poate că Fontaine avea dreptate. O slujbă m-ar fi ţinut ocupată, m-ar fi făcut să merg înainte, în loc să-mi concentrez toată energia ca

să las trecutul în urmă. Şi îmi plăcea să lucrez. Cel puţin, aşa fusese înainte.

Când Richard şi cu mine ne-am căsătorit, eu doar ce absolvisem facultatea. Aveam un post drăguţ la o librărie, unde întâlneam tot soiul de persoane. Mămici, bunici, scriitori şi pseudointelectuali. Numai că lui Richard nu i-a plăcut să nu fiu acasă când se întorcea de la muncă. Cred că nu îi plăceau indivizii liber-cugetători care-mi umpleau capul cu tot felul de idei periculoase. Apoi, după ce s-a născut Paige, nu am vrut nimic mai mult decât să-mi petrec cu ea fiecare minut al zilei, aşa că statul acasă mi s-a părut un fel de privilegiu.

Dar ea şi Jordan nu mai erau bebeluşi. Curând, amândoi aveau să fie plecaţi la şcoală toată ziua, iar mie mi-ar fi trebuit ceva cu care să-mi umplu timpul. Poate că o slujbă mi-ar fi dat un scop, o direcţie. O identitate, alta decât de fostă soţie a lui Richard. Măcar aş fi avut ce răspuns să dau, dacă m-ar fi întrebat cineva cu ce mă ocup: încerc să înlătur gândirea nesănătoasă a fostului meu soţ.

Capitolul 3

Mi-am aruncat telefonul pe scaunul din dreapta şi am ajustat ventilatoarele aşa încât aerul condiţionat din maşină să-mi bată direct în faţa mea înfierbântată. Am intrat din nou în trafic, după ce trăsesem pe dreapta ca să citesc mesajul de la Richard. Cum putea bărbatul ăsta să mă enerveze atât de rău în doar o sută patruzeci de caractere?

Mă îndreptam spre Glenville, ca să-i las pe copii într-o scurtă vizită. Paige şi Jordan stăteau pe bancheta din spate, discutând dacă „căcuţa din oliţă ajunge în raiul peştilor” sau nu, în timp ce eu eram la volan, fierbând de furie din cauza tatălui lor.

Mesajul de la el fusese următorul: „Întârzii. Lasă copiii la birou”. Normal că întârzia. Normal că se gândise să-i las pe copii la birou în loc să-i duc la apartamentul lui. Pentru el nu conta că biroul era în buricul Glenville-ului, unde traficul era cel mai cumplit. Şi nici că amanta lui roşcată era la recepţie.

Uram să intru în clădirea Canalului Şapte. De fiecare dată când fusesem acolo, aş fi putut să jur că toţi colegii lui rânjeau pe sub mustaţă şi şuşoteau despre mine în telefoanele lor. Farmecul lui îi spălase pe creier. Păreau să creadă că glumiţele lui fuseseră nevinovate. Un comportament tipic de băieţel neastâmpărat. Nici pe departe un motiv de divorţ. Auzisem că schimbaseră numele sălii copiatoarelor după infama petrecere. Acum era cunoscută drept Sala Copulatoarelor.

Am strâns şi mai mult volanul şi am pornit spre centru. Douăzeci de kilometri înfiorători, după care am ajuns. Am parcat în faţa clădirii Canalului Şapte şi l-am sunat pe Richard. Să vină să-şi ia copiii. Eu nu aveam de gând să intru acolo.

— Bună, frumoaso! a răspuns Richard mieros.

Mi-am înghiţit replica cu care voiam să-l întâmpin. Gustul pe care mi l-a lăsat a fost la fel de rău pe cât ar fi sunat.

— Nu ar trebui să-mi spui aşa.

— Ştiu, dar eşti frumoasă şi nu mă pot abţine.

— Încearcă. Acum suntem divorţaţi, îţi aminteşti?

Râsetul lui era lipsit de umor, ca al unui criminal în serie.

— Cum aş putea să uit? a făcut Richard. Îmi aduc aminte de

fiecare dată când plătesc încă o rată la ipoteca babană pe casa în care nu am voie să intru. Şi în care nici tu nu stai.

— Poate ar fi trebuit să te gândeşti la asta înainte să ţi-o tragi cu fata de la meteo.

A făcut o pauză, ca şi cum ar fi rămas pe gânduri.

— Nu mi-am tras-o cu nicio fată de la meteo.

Eu am oftat adânc, dorindu-mi ca, odată cu aerul, să elimin toate amintirile pe care le aveam cu el.

— Oricum, am ajuns. Coboară să iei copiii.

— Aţi ajuns? Fantastic! Adu-i sus! Un entuziasm sincer se citea în vocea lui, lucru care mi-a mai domolit furia.

— Nu, coboară tu şi ia-i!

În ciuda vechilor noastre disensiuni, Richard putea fi încă nespus de convingător. Dacă îi întindeam un deget, mă îndupleca să gătesc cina şi să-i fac şi masaj la picioare, de n-apucam nici să-i zic „Du-te naibii, afurisitule!”

— Aştept un telefon. Nu poţi să vii tu sus?

A spus-o pe un ton plângăcios, ceea ce însemna că minte. De fapt, ştiam că minte, prin simplul fapt că deschidea gura.

— Nu. Vino tu şi ia-i!

A oftat la fel de teatral ca o regină a balului.

— Of, bine!

Şi-a făcut apariţia peste câteva minute, cu un zâmbet larg pentru Paige şi Jordan. Mi s-a tăiat respiraţia când l-am văzut. Era bronzat şi avea cel mai blond păr pe care îl văzusem vreodată. Astfel, ochii lui căprui păreau şi mai închişi la culoare, şi mai profunzi. Mereu îmi aminteau de ciocolată, încă un lucru pe care l-am adorat cândva, dar la care am renunţat pentru binele meu.

— Salut, băieţi! Veniţi la tata şi daţi-i o îmbrăţişare! a spus el, desfăcându-şi larg braţele.

I-am ajutat să iasă din maşină, iar ei au dat fuga la el ca nişte căţeluşi la păpică. Am simţit un junghi în inimă. Încă mă topeam când îl vedeam pe Richard cu copiii. Mă făcea să-mi aduc aminte de toate motivele pentru care mă îndrăgostisem de el. Dar el era kriptonita mea. Trebuia să plec de acolo, şi încă repede. Am scos sacii de dormit din maşină şi mai că nu i-am aruncat înspre Richard.

— Uite lucrurile. De unde vrei să-i iau?

— Ce zici de la Castelul Vafelor, la nouă? Putem să luăm micul

dejun împreună.

Simţeam o urmă de speranţă în vocea lui, fraierul.

Dimineţile de duminică petrecute la Castelul Vafelor făcuseră parte din ritualul nostru de familie. Era prea obtuz ca să-şi dea seama de propria indiscreţie, de refuzul lui încăpăţânat de a recunoaşte că vieţile noastre se schimbaseră dramatic.

— Nu, ăsta e timpul tău cu ei.

Am simţit cum buzele mi se strâng, ca ale unei veritabile fete bătrâne.

Richard s-a aplecat în faţă, şoptindu-mi:

— Psihologa mea mi-a spus că ar trebui să petrecem mai mult timp în familie. Pentru copii.

Preţ de-o fracţiune de secundă, m-am simţit vinovată. Poate chiar nu era aşa obtuz. Poate chiar voia să recreeze ritualul de dragul copiilor.

— Psihologa ta? am întrebat eu.

— Ei bine, tehnic vorbind, nu e psihologa mea. E doar o prietenă, a răspuns el, ridicând din umeri.

Fluturii mei plini de optimism din stomac s-au prefăcut în cenuşa acidă a certitudinii. Şi-o trăgea şi cu asta.

— Cred că o să zic pas micului dejun.

Richard a scuturat din cap şi a ridicat sacii de dormit ai copiilor.

— Cum vrei. Haideţi, copii!

M-am întins să o sărut pe obraz pe Paige, deja copleşită de dorul lor. Jordan era prea departe, agăţat de mâna lui Richard, şi nu s-a sinchisit să-mi mai arunce vreo privire. Erau atât de bucuroşi să-şi vadă tatăl încât eu am devenit brusc invizibilă.

— În regulă atunci, distracţie plăcută! am strigat eu în urma lor.

Niciunul nu s-a întors.

Pe drum spre Glenville, îmi făcusem griji că prichindeii mei aveau să-mi ducă dorul în weekendul ăsta.

Acum eram îngrozită de gândul că nu aveau să-mi ducă dorul deloc.

∵

M-am urcat înapoi în maşină, conştientă că urma vizita obligatorie la mama. Lucru care nu mă făcea să mă simt deloc mai bine. Nu-i spusesem că vin în oraş, dar, prin nu ştiu ce putere supranaturală, tot a aflat ce nu voiam să afle. Dacă nu

mă opream în vizită, dădeam de necaz. Ar fi fost încă un lucru pe care să-l pună pe lista defectelor mele.

Nu mă iertase că divorţasem de Richard, ceea ce pentru mine nu avea nicio noimă, având în vedere că ea se despărţise de tata când eu aveam unsprezece ani. Penny şi cu mine ne întorceam de la o verişoară unde rămăseserăm peste noapte şi nu l-am mai găsit. Plecase. Nu tu bilet. Nu tu telefon. Doar mama, care ne-a spus că-l dăduse afară. Nu ne-a zis nimeni că era vorba de altă femeie, însă toate semnele erau acolo, sub ochii noştri.

S-a recăsătorit un an mai târziu şi nu l-am mai văzut decât de vreo zece ori înainte să moară. Iar asta se întâmpla în urmă cu aproape cincisprezece ani. În cele din urmă, durerea permanentă cauzată de pierderea lui a devenit un fel de zgomot de fundal pe care abia dacă-l mai băgăm în seamă, un îngânat necontenit, dar nu atât de puternic încât să mă distragă. Asta în afară de dăţile când îi dădeam ascultare, aşa cum făcusem când nu a avut cine să mă conducă la altar ori să-mi fie alături când s-au născut copiii.

Odată ajunsă la casa mamei mele, am ciocănit uşor în tocul plasei de protecţie, cu toate că o puteam vedea stând în bucătărie.

— Bună, mama!

Am păşit înăuntru, ştergându-mi mecanic picioarele de preşul din faţa uşii.

Purta un costum alb de tenis, iar părul ei negru şi lucios era prins frumos, cu o clamă la ceafă. Cuburile de gheaţă din ceaiul ei au zdrăngănit unele de altele când a lăsat jos paharul.

— Sadie, ce surpriză!

Nu a dat să mă îmbrăţişeze. Helene Harper considera drept vulgare manifestările de afecţiune fizică.

— Doar ce am lăsat copiii la Richard. Mă întrebam dacă vrei să luăm mâine cina, sau prânzul, sau aşa ceva.

— Ar fi trebuit să suni înainte. Mâine am gala de la muzeu. Sunt preşedinta consiliului, ai uitat?

— Mâine e gala?

Mi-am dat pe spate o şuviţă rebelă din părul meu castaniu închis. Oamenii spuneau că semăn cu ea, dar, în afară de culoarea părului, eu nu vedeam nicio asemănare.

— Nu cred că ţi-ai aduce aminte decât dacă ar fi important

pentru tine.

Prima lovitură, mami.

— Cine e vorbitorul de anul acesta?

Interesul meu simulat nu avea s-o facă să-mi ierte scăparea, dar eram de prea mult timp prinse în acest joc. M-am sprijinit de bufet.

— Un istoric, a pufnit ea, minimalizându-i importanţa. Fără relaţiile lui Richard, ne-a fost foarte greu să găsim pe cineva interesant. Nu sta cocoşată, Sadie!

Eu am şi dat să mă îndrept, dar am conştientizat gestul şi m-am împotrivit tentaţiei.

— Mamă, joci golf cu soţia primarului. Sunt sigură că Richard nu e singurul care are relaţii.

— Ai venit aici ca să mă iei peste picior?

A sorbit din ceai, făcând evident faptul că nu s-a oferit să mă servească şi pe mine.

— Nu, fireşte că nu. Îmi pare rău.

Nu îmi părea prea rău, ceea ce era cam evident.

— Să înţeleg că ai tot weekendul ocupat?

— Da. Doar dacă nu vrei să vii acum cu mine la tenis. Am întârziat la cursul de cardio.

S-a uitat la ceas, dând la o parte o duzină de brăţări de aur ca să-l găsească.

Nu m-am obosit să-i precizez faptul că reverul ei s-ar fi îmbunătăţit dacă ar mai fi dat jos din zorzoanele alea.

— Nu. Tot nu sunt bună la tenis. Ce mai face Penny?

— Va trebui s-o întrebi pe ea.

Era ridicol: două femei mature care nu erau în stare să spună verde în faţă ce gândesc.

— Cât ai de gând să stai supărată pe mine? am izbucnit eu.

La naiba! Gura mare a lui Fontaine era molipsitoare.

Mama a trântit atât de tare paharul pe masă, încât a împroşcat cu ceai.

— Ce-ar trebui să însemne asta?

— Se pare că încă eşti supărată pe mine din cauza lui Richard.

Mama a oftat din toţi rărunchii.

— Nu sunt supărată pe tine, Sadie. Doar că sunt de părere că te-ai pripit cu divorţul. Richard a făcut o singură greşeală, pentru care ai aruncat la gunoi opt ani de căsnicie. Iar copiii vor suferi din cauza asta.

Am început să simt o fierbinţeală în stomac, care s-a răspândit apoi în toate direcţiile. Inima îmi bătea de parcă aş fi avut o armă îndreptată spre ea.

— Crezi că mi-a fost uşor să iau decizia asta? Tu te-ai despărţit de tata pentru că te-a înşelat, iar Penny şi cu mine n-am păţit nimic.

Obrajii i s-au făcut roşii ca purpura.

— Ce s-a întâmplat între mine şi tatăl tău n-are nicio legătură. Situaţia ta este complet diferită.

— În ce fel?

Trezisem ursul adormit. Puteam foarte bine s-o las să-şi arate colţii. Mama a început să-şi întindă tricoul ei cu lycra, netezindu-l peste abdomenul ei plat.

— Nu am timp pentru asta, Sadie. Ţi-am spus că am întârziat deja la tenis.

Şi-a luat geanta de sală şi a început să scotocească în ea după chei. Când şi-a ridicat privirea, ochii îi străluceau umezi, iar eu aproape că m-am dat înapoi de uimire. Nu o mai văzusem niciodată pe mama în pragul lacrimilor.

Era şocant. Brusc, aveam din nou nouă ani şi îi spuneam de vaza de cristal pe care o spărsesem, dorindu-mi din tot sufletul s-o pot repara cumva.

— Doar n-ai de gând să-ţi petreci toată vara cu Dody, nu? N-o să-ţi mai pară vreo noutate după o vreme.

Vocea i se mai înmuiase. Lacrimi fierbinţi îmi înţepau ochii, cu toate că nu ştiam motivul.

— Aşa o fi. Iar când o să se întâmple asta, o să mă întorc. Am început să culeg firimituri imaginare de pe bufetul curat lună. Dar, pentru moment, ne simţim bine pe plajă.

— Vă simţiţi bine?

A făcut o mişcare din încheietură, de parcă simţitul bine era o insectă pe care trebuia s-o alunge. Lacrimile aproape îi dispăruseră. Sau poate că nu fuseseră decât în închipuirea mea.

— În fine, am întârziat la tenis.

Şi asta a fost tot.

∵

Am ajuns la Penny în numai câteva minute. Ea şi soţul ei locuiau într-o casă din cărămidă bej, care arăta exact ca toate celelalte case din cărămidă bej de pe stradă. Mereu a trebuit să număr căsuţele poştale ca să mă asigur că ajung la locul

potrivit.

— Bună, Sade! Mi-a fost dor de tine! Intră să-mi vezi noua bucătărie!

Penny m-a apucat de tricou şi m-a tras înăuntru cu un zâmbet larg.

Relaţia cu sora mea era exact opusul celei pe care o aveam cu mama. Era una deschisă, câteodată prea deschisă. De fapt, îmi spusese lucruri despre soţul ei, Jeff, de care s-ar fi jenat şi un sexolog.

Noul decor al bucătăriei lui Penny era în alb şi negru, cu accente de roşu. Oriunde îmi aruncam privirea, vedeam numai gărgăriţe. Un borcan de biscuiţi cu gărgăriţe, perne de scaune cu gărgăriţe, covoraşe cu gărgăriţe.

Mă treceau toate transpiraţiile.

— Ce naiba?

— Nu e adorabil? M-am plictisit cât ai fost plecată, aşa că am redecorat.

Nici n-am vrut să-mi las geanta jos.

Penny a izbucnit în râs.

— O, Doamne, am uitat că ai o problemă cu gărgăriţele. Eşti aşa o ciudată.

— Nu sunt ciudată. Dar am avut cam o mie în garaj în anul ăla, mai ştii? M-am cutremurat şi am întors suportul de farfurie cu gărgăriţe înainte să mă aşez la masă.

— Cum zici tu. Vrei nişte vin, ceai sau altceva? m-a întrebat, scoţând două pahare din dulap.

— Doar ce-am fost la mama.

Ea mi-a întâlnit privirea.

— Vin să fie atunci.

Mie mi-a turnat nişte vin alb, ei nişte ceai, apoi s-a aşezat la masă.

— Tu nu bei?

Sora mea mai mică a ridicat din umeri.

— Nu acum. Deci, îţi faci de cap în orăşelul ăla uitat de lume? Şi-au pus şi ei semafoare?

Eu am sorbit din vin, asta doar pentru că să-l dau pe gât ar fi fost de prost gust.

— Da, anul trecut. Cu ocazia unei parade, cică.

I-am povestit cum mi-am petrecut timpul la Dody, ba chiar i-am mărturisit observaţiile mele voaioriste cu privire la Bărbatul

care aleargă. Era genul de pălăvrăgeală care o încânta de obicei, însă astăzi se purta ciudat, făcându-şi de lucru cu paharul de ceai cu gheaţă sau cu orice altceva, aşa încât să evite contactul vizual. În cele din urmă, n-am mai suportat tensiunea.

— În regulă, am zis. Ce naiba-i cu tine? Eşti o băutoare mai înrăită decât mine, deci de ce nu vrei vin?

Penny s-a înroşit toată, aruncându-şi frenetic privirea prin bucătărie, de parcă nişte agenţi CIA erau pe cale să dea buzna înăuntru din clipă în clipă.

Eu m-am uitat peste umăr, aşteptându-mă să văd agenţi ai serviciilor secrete păzind uşa. Dar nu era nimeni.

— Jeff şi cu mine încercăm să facem un copil, a spus ea într-o şoaptă plină de încântare.

— Era şi timpul!

Am bătut cu pumnul în masă, aproape răsturnându-mi paharul.

— Slavă Domnului! Paige şi Jordan o să ajungă adolescenţi dacă mai staţi mult!

De ani buni o băteam la cap pe sora mea să se reproducă. Copiii mei aveau nevoie de nişte verişori. Plus că voiam să trăiască şi ea bucuria nemaiîntâlnită de a fi părinte, ca să-i pot întoarce toate sfaturile minunate pe care mi le dăduse de-a lungul anilor. Fiindcă nimeni nu e mai priceput în a da sfaturi unei proaspete mame decât o studentă de douăzeci şi doi de ani, fără copii.

— Jeff este atât de încântat! Vorbeşte întruna despre cum unul dintre înotătorii lui o să ajungă fruntaşul echipei falopiene. Chiar ieri eram la ovulaţie, aşa că i-am trimis un mesaj obraznic, chemându-l acasă pentru o vizită conjugală. E total de acord pentru făcutul copiilor. Dar nu-i spune mamei, bine?

— Că îi dai mesaje obraznice soţului tău?

— Nu, că încercăm să facem un copil. N-am nevoie să mă bată şi ea la cap.

— Dar dacă ar şti despre tine, poate m-ar lăsa în pace în legătură cu Richard.

Penny m-a ameninţat cu un deget.

— Vorbesc serios, nu trăncăni despre asta. O să le spun eu tuturor când o să fiu pregătită, bine? Ai lui Jeff or să ne înnebunească de cap dacă or să audă, aşa că şi el vrea să

păstreze tăcerea.

— Fireşte. Am prins ideea. Promit să nu dau în vileag secretul vostru murdar.

Penny a zâmbit din nou, ridicându-şi paharul pentru un toast.

— Mulţumesc. În cazul ăsta, nici eu n-am să-i spun mamei că ai fantezii cu unul care aleargă la bustul gol pe plajă. Ne-am înţeles?

— Ne-am înţeles.

— Bun. Iar de vreme ce copiii sunt la Richard pentru următoarele două zile, poţi să rămâi aici şi să mă ajuţi să fac schiţele pentru camera copilului.

Am scuturat din cap.

— Ştii, încă mai am casa mea. Şi sunt şi câţiva prieteni cu care aş vrea să mă întâlnesc, dar am să te ajut negreşit.

Nu auzisem prea multe de la vecinii mei în ultimele săptămâni, aşa că voiam să mă pun la curent. De multe ori, puneam la cale întâlniri când ne vedeam prin curţi – grătare ad-hoc, rendez-vous-uri la piscina din cartier, lucruri de genul ăsta. Aşa că nu era din cale-afară de ciudat că niciunul dintre ei nu sunase. Deşi mi-aş fi dorit s-o fi făcut.

Capitolul 4

— Vezi ceainicul ăsta? a întrebat Dody, fluturându-mi-l în faţă de pe scaunul de lângă insula din bucătărie. A aparţinut unui membru din Rezistenţa franceză din timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Walter şi cu mine l-am cumpărat dintr-un magazin drăgălaş din Paris.

Eu m-am uitat înspre ea de pe scăriţa nesigură pe care eram cocoţată. De fapt, era ceainicul pe care i-l dădusem în dar cu ocazia celei de-a cincizecea aniversări. Fusese cumpărat de la Sears. N-am avut inima s-o corectez.

— Drăguţ, am zis eu, încuviinţând din cap.

— Nu-i aşa? Ador lucrurile care au o poveste, a spus mângâind ceainicul.

Fiecare vechitură din casa lui Dody avea o poveste, deşi, în cazul celor mai multe dintre ele, nu era adevărată. Familia noastră glumea pe seama lui Dody cum că aceasta îşi amintea tot, fie că era adevărat sau nu.

— Mulţumesc că m-ai lăsat să exersez pe bucătăria ta, i-am spus eu.

Eu şi copiii ne întorseserăm în Bell Harbor, iar astăzi mă apucasem de cămara lui Dody. Dacă puteam să pun în ordine haosul de acolo, m-aş fi descurcat cu orice.

Încă mă gândeam la saltul pe care voiam să-l fac în viaţa profesională. Făcusem nişte căutări pe internet şi astfel am aflat că există o Asociaţie Naţională a Organizatorilor Profesionişti. Ai fi zis că sunt suficient de organizaţi încât să aibă o asociaţie naţională, nu? Ba chiar ofereau şi sesiuni de pregătire. Ţineau una în apropiere de Bell Harbor peste vreo două săptămâni. Dody a spus că era un semn din partea universului. Eu nu eram aşa convinsă. Totuşi, îmi oferea scuza perfectă de a scăpa de mizeriile lui Dody vechi de treizeci de ani şi mai bine.

Până acum găsisem unsprezece borcane cu gemuri de diverse culori, făcute în casă, cartofi care aproape că prinseseră rădăcini în rafturi, o varietate de seminţe de in mărunţite, măcinate, presate şi boabe, o pungă de orez brun de vreo zece kilograme şi o cutie de biscuiţi săraţi care ar fi avut nevoie de o datare cu

radiocarbon ca să-i poată fi stabilită vechimea. Toate erau îngrămădite printre vopsele, conuri de pin cu sclipici, mâncare pentru tarantule, o tamburină semnată de Elton John, o figurină cu Obama, trei păpuşi din şosete şi o mulţime de piese de la tot felul de jocuri de societate.

M-am întins după ceva pus pe fundul raftului.

— De ce sunt pene de păun aici?

— Ai grijă cu alea!

Dody a sărit de pe scaunul ei şi mi le-a luat din mână.

— Jasper mi le-a dat de ziua mamei. Chiar mă întrebam unde sunt.

Le-a privit drăgăstos preţ de o jumătate de clipă, după care le-a îndesat în ghiveciul unei plante din casă. Eu am dat peste încă un pion.

— Ce-s cu toate piesele astea de şah aici?

— Vai, alea sunt ca să-mi aducă aminte că nu ştiu să joc şah.

— Fireşte.

Am ridicat capacul unei cutii de pantofi.

— Poze.

— Serios? Dă-mi să văd!

I le-am întins.

Dody şi-a suflecat mânecile largi de la bluzonul ei cu Red Wings şi a început să scotocească prin cutie.

— Ia uite, asta e cu Walter călare pe un elefant în India. Sau era la zoo?

Eu am strănutat din cauza prafului, după care am aruncat o privire la fotografie. Clar nu fusese făcută la grădina zoologică din Bell Harbor.

— Aş zice că în India.

Ea a încuviinţat din cap.

— Eu n-am fost în excursia aia. Jasper era doar un bebeluş. Uite-l pe Jasper cu creastă. Mă bucur că nu l-a ţinut faza asta. Vai, Doamne, uite-o pe maică-ta şi cu mine! Când a fost făcută oare?

Şi-a bătut fotografia de cap, în încercarea de a-şi stimula memoria.

— Cred că era ziua în care tata m-a dus să-mi ridic permisul de conducere.

S-a uitat din nou la poză.

— Da, asta e! Vezi ce bine mă ţin? Asta e chiar înainte să bag

Fordul direct în laterala garajului.

— Ai intrat cu maşina în zid?

Ea şi-a dat ochii peste cap.

— N-a fost cu intenţie!

Poveştile despre trăsnăile mătuşii mele erau atât de bine întreţesute în familia noastră încât expresia „eşti Dody” era adresată oricui făcea ceva neaşteptat sau ridicol.

— Nu aveam permis decât de o oră, că tata mi l-a şi confiscat. Dar mă bucur c-a făcut asta. Altminteri, n-aş fi fost nevoită să merg prin ploaie următoarea zi. Walter nu s-ar mai fi oferit să mă ducă cu maşina, iar noi nu ne-am mai fi cunoscut.

— Te-ai urcat în maşina lui, deşi nu-l cunoşteai?

— Ei aş, eu îl ştiam pe el! El nu mă ştia pe mine. Mergeam la aceeaşi şcoală, doar că el era mai mare.

A oftat ca o fetişcană visătoare în faţa unui poster cu Elvis.

— Vai, ce chipeş mai era! Toate fetele erau leşinate după el.

Mi l-am imaginat pe unchiul Walter cu chelia lui pistruiată, cu burta lui pufoasă şi cu ramele groase ale ochelarilor lui de citit. Zâmbetul de Mona Lisa al lui Dody îmi spunea că ea şi-l amintea complet diferit.

— Ştii, ne plăcea să facem baie dezbrăcaţi. În fiecare an, la miezul nopţii, de ziua mea. Walter numea asta „aniversare sub lună plină”.

Se făcuse roşie în obraji. Mi-am scuturat capul, nevenindu-mi să cred. Închipuie-ţi, patruzeci de ani cu acelaşi bărbat şi încă roşea la gândul lui. Dacă exista dragoste adevărată, atunci asta era.

∵

— Uau! Bucătăria arată incredibil! Chiar aş putea să gătesc în ea acum!

Complimentul exuberant al lui Jasper aproape că m-a făcut să uit că eram plină de praf, transpirată şi extenuată de pe urma muncii titanice. Numai grămezile acelea de nimicuri care parcă izvorau din bucătăria lui Dody mă ţinuseră captivă ore bune. Îmi petrecusem întreaga zi croindu-mi drum printre ele. Dar acum terminasem, iar Jasper avea dreptate. Bucătăria chiar arăta incredibil, funcţională şi curată pe deasupra.

Până şi copiii îmi dăduseră o mână de ajutor, dar nu fără să bombănească. Acum, Paige colora, iar Jordan stătea pe podea, jucându-se cu nişte camioane.

— Uite, Jasper! Am etichete pe rafturi! a spus Dody cu un rânjet din pragul cămării, răsucindu-şi încheietura ca o asistentă dintr-o emisiune-concurs.

El a trecut pe lângă ea şi s-a oprit, plecându-şi capul într-o parte.

— Cum faci etichetele alea? a întrebat.

— Cu un aparat de etichetat, i-am răspuns eu.

— Ai un aparat de etichetat?

Eu mi-am pus mâinile în şold.

— Toată lumea ar trebui să aibă unul.

Dody a ieşit afară, în timp ce Jasper a izbucnit în râs.

— Trebuie să recunosc, ai un talent dat naibii!

— Mulţumesc. Acum îmi faci ceva de mâncare? Mor de foa...

Am fost întreruptă de un foşnet, un strigăt, urmat de un *bufnet* îngrozitor! Dody se împiedicase pe când ieşea din bucătărie, fiind aruncată înainte şi dându-se cu capul de colţul ascuţit al mesei. S-a prăbuşit la podea cu un zgomot puternic.

— Dody!

— Mamă!

Am ajuns deodată în dreptul ei, tocmai când sângele începea să i se prelingă de la tâmplă. Am simţit că mă ia ameţeala. Mi se făcea rău de la sânge. Odată m-am tăiat cu lama în duş şi aproape că am sunat la 911[3].

— Vai, Doamne! a îngăimat Dody, ducându-şi mâna la rană.

— Eşti bine, mătuşă Dody? a întrebat Paige. Mami, noi ne jucam aici şi ea s-a împiedicat de camionul lui Jordan.

Am întors privirea şi l-am văzut pe fiul meu ţinând în mână jucăria ruptă pe din două.

— Mătuşa Dody mi-a stricat camionul, a spus el cu buza tremurându-i.

Sângele curgea mai tare acum, prelingându-se pe obrazul lui Dody.

Stomacul mi s-a făcut ghem. Am înghiţit cu greu.

— Paige, adu un prosop din bucătărie. Grăbeşte-te!

— Sunt bine, a spus Dody cu glas slab, întinzându-se spre Jasper.

— Lasă-mă să văd, mamă.

El i-a dat mâna la o parte şi s-a schimbat la faţă. Avea o

---

[3] 911 este numărul de telefon pentru urgenţe în Statele Unite, echivalentul europeanului 112 (n.red.)

tăietură adâncă de vreo doi centimetri chiar de-a lungul liniei părului. Pielea se despicase. Te rog, spune-mi că ăla care dă pe afară *nu e creier*. Am simţit cum se învârte camera cu mine. M-am chinuit să-mi păstrez echilibrul. N-aş fi suportat ruşinea dacă Dody era cea care s-ar fi lovit şi eu aş fi fost cea care să leşine.

Paige mi-a dat prosopul, iar eu i l-am dat lui Jasper, care a început să-i şteargă uşor fruntea lui Dody.

— Voi doi nu vă mai agitaţi atât! a zis ea. Doar m-am lovit la cap. Sângerarea trebuie să se oprească din clipă în clipă.

— Îmi pare rău, Dody! E numai vina mea, am bălmăjit eu.

— Cum să fie vina ta? Doar nu m-ai împins tu!

Şi-a îndreptat privirea spre mine:

— Nu?

— Nu, dar n-ar fi trebuit să-i las pe copii să-şi împrăştie jucăriile.

Buza lui Jordan a început să tremure şi mai vârtos, iar din colţul ochiului i s-a prelins o lacrimă.

— Îmi pare rău, mătuşă Dody.

Ea l-a tras mai aproape.

— Prostii, dragule. Nu e vina ta. A fost un accident.

În timpul ăsta, Jasper a continuat să-i şteargă fruntea cu prosopul.

— Mamă, cred că ai nevoie de copci. E cam adâncă.

Copci? Acum mă simţeam şi mai rău! Ne invitase în casa ei, ne primise ca pe nişte fii rătăcitori, iar drept răsplată pentru toate astea îşi spărsese capul.

— Hai să te ducem la un cabinet medical.

Jasper a dat s-o ridice în picioare, însă ea i s-a împotrivit.

— În niciun caz. E vineri seara. Am partidă de poker cu fetele şi trebuie să câştig înapoi cei şase dolari de la Anita Parker, aşa că nu mă târăşti la nicio secţie de urgenţă aglomerată!

— Nu mai fi încăpăţânată, a zis Jasper. M-am tăiat de suficiente ori încât să ştiu când cineva are nevoie de copci sau nu. Mergem la spital.

Ea a scuturat din cap, împroşcând pe covor o picătură de sânge.

Eu mi-am întors privirea. Aş fi un vampir de tot râsul.

— Ba nu mergem, a stăruit ea. Dar poţi să-l chemi pe doctorul Pullman, dacă vrei.

Doctorul Pullman locuia la câteva case depărtare. Dody îl

consulta ori de câte ori cineva din familie avea febră, făcea vreo intoxicaţie misterioasă sau îşi băga din greşeală ceva în nas.

— Ce număr are? a întrebat Jasper.

Dody şi-a lăsat capul pe spate, privirea întunecându-i-se pe dată:

— Dumnezeule mare, ia uite ce de pânze de păianjen pe tavan! Sadie, mă mir că nu le-ai văzut.

Jasper s-a uitat la mine.

— Vrei să te duci până acolo să-l aduci? Poate că tot la spital o să ajungem până la urmă, dar măcar să vină s-o vadă mai întâi.

Am încuviinţat din cap şi m-am ridicat pe picioarele mele tremurânde. M-aş fi dus bucuroasă după doctorul Pullman, fie şi numai să scap de-acolo. Dody se făcuse albă ca varul, iar mie mi-era din ce în ce mai rău cu fiecare secundă care trecea.

Am dat fuga în josul străzii şi, câteva minute mai târziu, mă aflam pe veranda scumpă, din cărămizi, a doctorului Pullman. Ghivece din ceramică se înşirau de-o parte şi de alta a uşii late din lemn, dar, în contrast cu grădinile elaborate, florile dinăuntrul lor erau uscate şi ofilite. Am sunat la sonerie, abia atunci observând petele de sânge de pe tricoul meu. Speram ca doctorul Pullman să-şi aducă aminte de mine din verile trecute şi să nu creadă că aş fi fost vreo criminală nebună. Mi-am netezit cu palmele pantalonii scurţi şi mi-am refăcut coada de cal, de parcă aceste mici îndreptări ar fi făcut vreo diferenţă.

O pisică cenuşie şi pufoasă a apărut de nicăieri, scrutându-mă din cap până în picioare cu privirea ei îngâmfată.

— Hei, pisicuţo.

Mă privea cu un dispreţ cum numai o pisică putea s-o facă. Pentru ea, eram vrednică de toată mila.

— Scârbo! am mormăit eu, în încercarea de a-mi exercita superioritatea de fiinţă omenească.

De cum am rostit cuvântul, care a rămas plutind în aer, uşa s-a deschis şi dinaintea mea a apărut nimeni altul decât Bărbatul care aleargă!

Am făcut ochii mari. Bănuiesc că am căscat larg şi gura. Probabil că arătam ca o fetiţă circumspectă de opt ani care îl surprinde pe Moş Crăciun punându-i cadouri sub brad. Uau, nu-l apreciasem cum se cuvine holbându-mă la el de pe terasa lui Dody! De aproape era mult mai înalt, iar părul nu-i era atât de

închis la culoare cum crezusem. Dar avusesem dreptate în privinţa muşchilor. Erau peste tot.

Îmi simţeam obrajii arzând şi nu mă puteam clinti din loc.

El mă privea în expectativă, cu încântare, asta până când mi-a observat tricoul pătat de sânge.

— Eşti bine? Pot să te ajut cu ceva?

Am început să chicotesc isteric. Nu m-am putut abţine. Eram epuizată şi stresată din cale-afară. Şi o idioată, pe deasupra. Mi-am şters palma de tricou.

— Ăă, sunt bine. Căutam casa doctorului Pullman.

M-am lăsat pe spate ca să verific numărul de deasupra uşii.

Pisica s-a strecurat înăuntru ca o cocotă, arătându-mi fundul de parcă ar fi spus: „Cine e fiinţa superioară acum?”

Bărbatul care aleargă a mijit ochii.

— Hm, aici e locuinţa doctorului Pullman, dar mi-e teamă că nu este acasă.

— Poftim?

Ia stai o clipă.

Serios?

Avea accent?

Nu era drept deloc!

Şi gropiţe în obraji? Când nici măcar nu zâmbea? Şi accent, şi gropiţe? Asta îl înscria direct în categoria celor care făceau să-ţi cadă chiloţeii în vine. (Cei care fac să-ţi cadă chiloţeii: nişte exemplare extrem de rare de bărbaţi dotaţi cu atât de multe atribute seducătoare încât îşi câştigă cu uşurinţă accesul în chiloţii unei femei.) *Doamne, Sadie! Revino-ţi! E viaţa lui Dody în joc!*

— Ăă, crezi că ştii când se întoarce? Mătuşa mea a căzut peste un camion şi cred că are nevoie de copci.

Frumoşii lui ochi verzi s-au căscat de mirare.

— A căzut peste un camion? Vrei să spui dintr-un camion?

Eu am scuturat din cap.

— Nu, nu peste un camion adevărat. Unul de jucărie. S-a împiedicat şi s-a lovit de masă.

Zâmbea acum, vizibil relaxat.

— A, în regulă atunci. În cazul ăsta, doctorul Pullman se întoarce peste câteva luni, dar îi ţin locul cât e plecat. Aş putea s-o ajut eu pe mătuşa ta.

O umbră de dorinţă iresponsabilă a început să mi se strecoare

în creier, alungându-mi din minte îngrijorarea pentru viaţa lui Dody. Oricum nu era rănită *atât* de grav. Feromonii mi-au ieşit prin pielea înfierbântată, iar eu am început să scuip informaţii mai repede decât un licitator:

— Ai putea? Serios? Dar avem nevoie de un doctor, fiindcă nu vrea să meargă la spital. E seara ei de poker şi vrea să-şi câştige înapoi cei şase dolari de la Anita Parker. Dar e o tăietură cam adâncă şi Jasper crede că ar avea nevoie de copci. Însă Dody e aşa de încăpăţânată, iar acum Jordan e supărat, pentru că era camionul lui. Dar, serios acum, e numai vina mea.

Zâmbetul i-a încremenit pe faţă. Vorbeam ca un concurent mult prea zelos de la o emisiune în care se fac farse. Probabil se aştepta din clipă în clipă să apară camerele de filmat.

Şi-a lăsat capul într-o parte.

— Spuneai că Dody e mătuşa ta? Dody Baker?

— Da! am exclamat eu, aprobându-i observaţia stranie. E mătuşa mea. Eu sunt nepoata ei, am zis, bătându-mă cu palma pe piept.

El a încuviinţat din cap.

— Da, aşa stau lucrurile, de obicei.

Mă tachina? Ăsta era sarcasm? Ador sarcasmul!

Dar nu aşa trebuia să ne întâlnim. Deşi nu voiam să am de-a face cu el absolut deloc, în mintea mea îmi creasem o fantezie cu mult mai elaborată. Eu aş fi stat tolănită pe plajă, la apus. Datorită luminii slabe, aş fi arătat chiar seducătoare. El s-ar fi apropiat de mine, arătând frumos şi fără griji, cu părul lui răvăşit strategic. Mi-ar zice „Bună”, iar eu i-aş da un răspuns deştept, isteţ şi cu tentă sexuală. La care el ar râde ştrengăreşte şi ne-am da amândoi seama că suntem făcuţi unul pentru celălalt.

Nu trebuia să fie aşa, cu mine sfârşită de oboseală şi plină de sânge.

El şi-a înclinat capul în cealaltă parte.

— Stan mi-a vorbit de ea. O să vin să arunc o privire.

— Stan?

Cine naiba era Stan?

— Doctorul Pullman, m-a lămurit el, văzându-mi expresia de pe faţă. Mi-a zis să-i ţin locul cât este plecat în vacanţă, să-i ud florile şi alte lucruri de genul ăsta. Şi mi-a mai povestit şi de mătuşa ta.

— Da? Te-a avertizat că e puţin dusă cu pluta? m-am scăpat

eu.

Fir-ar! Aparent, îmi uitasem filtrul antiprostie acasă, în balta de sânge a lui Dody. Însă Bărbatul care aleargă a chicotit uşor, un sunet mătăsos, încântător şi a spus:

— Cred că a folosit cuvântul „neobişnuită”. Oricum, aşteaptă numai să iau câteva lucruri. Intră.

A deschis uşa larg şi a păşit înăuntru. Eu l-am urmat, ca Dorothy care pătrunde în Oz. Uşa din faţă s-a lovit de măsuţa decorativă din holul de la intrare.

Totul devenea foarte ciudat. Vreau să spun, era al naibii de sexy şi toate cele, dar nu puteam să las un străin s-o pipăie pe mătuşa mea doar pentru că avea braţe sculpturale, nu?

— Ăă, şi tu eşti medic? am întrebat eu. Şi eşti aici ca să uzi plantele?

M-am uitat în urmă prin uşa deschisă la muşcatele moarte de-a binelea din ghivecele de pe verandă. El mi-a urmărit privirea şi s-a încruntat.

— Hmm. Cred că de alea am uitat. Spuneai că ar avea nevoie de copci? S-a apucat să scotocească printr-o cutie de carton. Erau mai multe împrăştiate prin încăpere, ca şi cum cineva fie se muta acolo, fie pleca.

— Da, vărul meu e sigur de asta.

Am început să studiez decorul, observând gusturile costisitoare, uşor geriatrice ale familiei Pullman. Pereţi în nuanţe pal pe care copiii mei i-ar murdări fără să-i atingă măcar. L-am urmărit cu privirea pe Bărbatul care aleargă pe când s-a aplecat ca să deschidă o altă cutie. Am înghiţit cu greu un val neaşteptat de salivă, precum câinele excitat al lui Pavlov. *Ce naiba se întâmpla cu mine?*

— Unde s-a tăiat?

Pisica a sărit pe cutia de alături, iar el a dat-o la o parte cu cotul. A aterizat pe podea cu un bufnet şi s-a zgâit la mine.

— În camera de zi.

Hohotul lui de râs m-a luat prin surprindere. Prinsă cum eram în vârtejul micii mele furtuni hormonale, mi-a luat un minut să-mi dau seama despre care *unde* vorbea de fapt.

— A! La cap. A căzut şi s-a lovit la cap.

Ding! S-a auzit un zgomot, iar eu am sărit cât colo.

— Ce-a fost asta?

— Doar cuptorul cu microunde. Cina mea.

Cină la microunde? Pentru o persoană? Unde era soţia Bărbatului care aleargă?

Aruncând un ultim lucru în rucsacul din apropiere, s-a întins să ia nişte chei dintr-un cârlig de aramă în formă de lăbuţă de pisică de lângă uşă. Datorită ascuţitului meu simţ de observaţie – precum şi a faptului că mâna lui trecuse fix prin faţa mea – am băgat de seamă lipsa unei verighete. Interesant. Însă speranţele mi s-au prăbuşit pe cât de repede se ridicaseră. Poate că era gay. Fir-ar! mai mult ca sigur era gay. Trebuia să fie. Unghiile îi erau tăiate şi curăţate. Cuticulele nu-i ajungeau nici până la jumătatea lor. Mda, gay fără nicio urmă de îndoială. Ei bine, măcar Fontaine avea să fie fericit.

Am ieşit amândoi, iar el a încuiat uşa, strecurându-şi apoi cheile într-un buzunar cu mâna lui lipsită de vreo podoabă. Brusc, mi-am dat seama că nu ştiam cum îl cheamă.

I-am întins o mână la fel de lipsită de vreo podoabă.

— Apropo, eu sunt Sadie Turner.

— Eu sunt Des.

— Des? Cred că l-am privit cam pieziş. Sau poate mi-am schimonosit toată faţa. Oricum ar fi fost, sunt sigură că n-am arătat prea drăguţ.

— Desmond. McKnight.

Îl chema Desmond? O, da. Tipul ăsta clar era gay. Dar apoi a zâmbit, scoţându-şi şi mai mult în evidenţă gropiţele, iar senzaţia de încleştare din stomac s-a mutat îndată mai jos.

∵

Rana lui Dody a avut nevoie de mai multe copci, însă doctorul McKnight, care se pare că fusese cercetaş în copilărie, venise pregătit. Rucsacul lui era practic un depozit de materiale sanitare. Ba chiar avea şi acadele pentru Paige şi Jordan.

Paige, deja cucerită de străinul cel chipeş, şi-a mâncat-o numaidecât pe a ei, fluturându-şi în tot acel timp genele lungi şi negre. Jordan, pe de altă parte, îl privea cu suspiciunea lui caracteristică. Niciun intrus nu putea să-i cumpere încrederea cu o amărâtă de bomboană. Acadeaua lui zăcea pe masă, iar din când în când Jordan o lua şi o răsucea între degete, doar ca să arate cât de puţin îi păsa de ea.

— E o tăietură superficială, doamnă Baker, doar că rănile de la cap au tendinţa să sângereze abundent. Nu trebuie să vă îngrijoraţi prea mult.

Dody stătea întinsă pe bancheta din răchită de pe terasă, cu capul rezemat pe o pernă de un galben aprins. Se înfăşurase cu un şal în jurul umerilor ca să-şi acopere petele maronii de sânge de pe jerseu.

— Eu nu m-am îngrijorat deloc. Ăştia doi au făcut-o. Cu o mişcare din încheietură şi cu brăţările zornăindu-i, a arătat înspre mine şi Jasper. Sadie tinde să fie puţin cam panicoasă. Ştii, ea e organizatoare de profesie. Foarte pretenţioasă. Dar presupun că aveam într-adevăr nevoie de îngrijire medicală, şi ce noroc că am dat peste tine! Închipuie-ţi ce s-ar fi întâmplat cu mine dacă nu ai fi fost tu prin preajmă!

A început să fluture din evantaiul de plastic pe care-l ţinea în mână, un dar primit de la Walter cu ocazia celei de-a treizecea aniversări a nunţii lor. Cică era din recuzita filmului *Pe aripile vântului.*

— Sunt sigur că aţi fi fost în regulă, doar că, fără copci, aţi fi rămas cu o cicatrice urâtă, a zis el, începând să-şi strângă lucrurile.

— Vai, dar am deja o cicatrice. Vezi?

I-a arătat cu degetul un semn de pe obraz.

— De la Walter o am pe asta, când i-a plesnit jarteaua. Făcea nişte striptease pentru mine, dar...

— Dody! am sărit eu, punându-i mâna pe umăr.

Des a zâmbit.

— Dacă începeţi să simţiţi ameţeli sau dureri de cap, anunţaţi-mă sau chemaţi-l pe doctorul dumneavoastră. Aţi putea avea o contuzie uşoară.

— Mă simt bine. Dar, acum că eşti aici, trebuie să rămâi la cină. Sadie şi-a petrecut toată ziua etichetând lucrurile din cămară, iar Jasper este bucătar. La Arno’s, ştii.

El a păstrat o expresie de interes politicos, însă eu am simţit că Dody punea ceva la cale. Se temea ca nu cumva să plece prea repede.

— Sadie, adu-i bunului doctor un pahar cu limonadă. Trebuie să fie mort de sete. Şi zici că locuieşti în casa soţilor Pullman? Presupun că nu ştii ce fertilizator foloseşte Joanna Pullman pentru tufele de azalee, nu? Sunt pline de flori în fiecare primăvară. Stă şi soţia ta cu tine? Parcă ai spus că eşti căsătorit?

Doctorul McKnight a ridicat privirea înspre mine de pe scaunul

pe care stătea, de lângă Dody.

— A suferit vreo pierdere de memorie când a căzut?

Eu mi-am muşcat limba şi am scuturat din cap.

— Aşa e ea.

Dody s-a bătut uşor cu evantaiul pe braţ.

— Deci? Ce face soţia ta? Te aşteaptă?

El a roşit.

— Nu mă aşteaptă nimeni. Nu stau decât eu la familia Pullman.

— Vai, dragă!

Vocea îi era înecată de compasiune, de parcă doar ce-ar fi mărturisit că întreaga lui familie fusese secerată de holeră. Sau că ar fi fost republicani.

— Atunci trebuie să rămâi neapărat! Aşa rămâne, doctore.

— N-aş vrea să vă deranjez. Şi, vă rog, spuneţi-mi Des.

— Dody, sunt sigur că e foarte ocupat, am intervenit eu. Ştiam că avea nişte mâncare plină de conservanţi, decongelată şi încălzită la microunde, care-l aştepta acasă. Şi ştia că eu ştiu asta. M-am uitat la Jasper, sperând să-mi vină în ajutor, însă el s-a mulţumit să ridice indiferent din umeri.

Dody şi-a deschis evantaiul şi a început să-l fluture cu pricepere.

— Cerule, dar asta e o prostie! Des, dragule, cum să deranjezi după ce m-ai smuls din ghearele morţii?

El a zâmbit.

— Să fiu sincer, mi-e cam foame.

— Minunat! Şi-a închis evantaiul cu un pocnet. Jasper, pregăteşte cina!

Uşa din faţă s-a deschis cu zgomot, iar câteva secunde mai târziu Fontaine a dat buzna pe terasă, în valvârtejul lui obişnuit. Văzându-l pe Bărbatul care aleargă, s-a oprit brusc, cu gura căscată, ca a unei păpuşi gonflabile. Apoi a exclamat:

— Măiculiţă! Ce-am ratat?

Capitolul 5

Stând lângă insula din bucătărie, încercam din răsputeri să nu mă gândesc la implicaţiile falice ale morcovului mare şi gros pe care îl curăţăm. Mă chinuiam să aud conversaţia dintre Dody şi Des pe deasupra vacarmului obişnuit al pregătirii cinei. Cei doi stăteau vizavi de mine, pe cealaltă parte a insulei.

— Des. E prescurtare de la ceva? Ca Desi, de exemplu? a întrebat Dody.

— Vine de la Desmond, dar numai bunica are voie să-mi spună aşa. Spuneţi-mi simplu, Des.

— Am cunoscut un Desmond odată. Desmond Arnaz. Cred că ne completa formularele de impozit.

Luă un pumn de fistic din bolul din faţa ei.

— Vorbeşti de Desi Arnaz, mamă, a intervenit Fontaine, care stătea lângă mine.

Nu ajuta prea mult la pregătirea cinei. Doar se bucura de privelişte. Jasper era la bufetul din spatele nostru, bătând cu telul un fel de sos, iar copiii colorau pe masă.

— Desi Arnaz ne calcula impozitul? Stai, credeam că soţul lui Lucy făcea asta, a spus Dody. Ştii că părul ei nu era roşcat natural, nu? Dar al tău, Des, are o tentă roşcată.

— Chiar aşa?

Şi-a trecut mecanic mâna prin el, de parcă roşeaţa ar fi fost o textură pe care putea s-o simtă. Părul lui nu era roşcat. Era castaniu. Un castaniu ciocolatiu, des şi uşor ondulat. Cuţitul de legume mi-a trecut peste degete.

— Deşi Arnaz era cubanez. Tu eşti cubanez?

Dody îşi flutura genele cam la fel cum făcuse Paige, numai că mătuşa mea arăta precum cineva căruia îi intrase ceva în ochi.

— Ăă, nu.

— Mi s-a părut c-ai spus că eşti.

Şi-a băgat o boabă de fistic în gură, spărgându-i coaja cu dinţii. După care a scuipat-o în bol. Eu am urmărit cu privirea cum el îşi ridică sprâncenele de mirare.

— Nu cred că am zis asta.

Pentru cei neiniţiaţi, o conversaţie cu Dody semăna cu jocul

acela de bate-cârtiţa[4]. Nu ştiai niciodată ce avea să apară.

— Dar atunci ce eşti? a întrebat ea, împingând bolul cu alune înspre el. El a refuzat.

— Scoţian. M-am născut în Glasgow, dar ne-am mutat în State când aveam şaptesprezece ani.

— A, aşa se explică roşcatul.

— Şi accentul delicios, a adăugat Fontaine.

Eu m-am uitat la Des şi am zâmbit uşor.

El mi-a făcut cu ochiul, iar eu mi-am răzuit degetul încă o dată.

Dody şi Des au continuat să vorbească, însă Fontaine s-a întors cu spatele şi a închis ochii.

— Ce faci? l-am întrebat eu în şoaptă.

— Dacă îi asculţi vocea, zici că e Gerard Butler, mi-a răspuns Fontaine, tot în şoaptă.

— Cine e Gerard Butler?

Fontaine a făcut ochii mari.

— Cum cine e Gerard Butler? Am crezut că orice femeie hetero are o slăbiciune pentru Gerard Butler.

— Nu ştiu cine e. Acum vrei să taci? Nu pot să-i aud.

Fontaine a scos un sunet plângăcios din gât.

— Nu mă face să te înjunghii cu ăsta, am şuierat eu printre dinţi.

Paige a venit în spatele nostru.

— Mami, pot să iau un morcov? Mor de foame.

Fontaine i-a dat un morcov şi a împins-o uşurel înapoi la masă.

— Stai aici, Paige. Mami are un cuţit şi abia aşteaptă să-l folosească.

— Şşt! Încerc să trag cu urechea aici!

Trebuia să aud ce prostioare neinteresante scotea Dody din jobenul ei plin de nebunii ca să-l întreţină pe oaspetele nostru, nu că ar fi contat. Chiar dacă nu era gay, lucru care nu fusese infirmat încă, era prea arătos, prea îngrijit şi probabil prea sigur de efectul pe care-l avea asupra femeilor ca să mă intereseze. Trecusem deja prin asta. Plus că nu puteam să ghicesc dacă fusese lipsit de minte sau mort de foame de acceptase să ia

---

[4] În original, *Whack-a-Mole* – joc care presupune lovirea unor obiecte sub formă de capete de cârtiţă cu un ciocan din plastic, neştiind din ce gaură vor apărea acestea (n.tr.).

cina cu noi.

În fine. Avea să plece cât de curând, şi, odată cu el, mâinile lui mari şi sexy, braţele puternice şi accentul ăla al naibii de delicios. Iar odată ce va fi plecat, urma să mă ghemuiesc pe canapea cu o sticlă de vin, să mă uit la emisiunea lui Stephen Colbert şi să uit cu totul de ziua asta.

— Glasgow? Asta e în Suedia? am auzit-o pe Dody întrebând.

El a scuturat din cap.

— Scoţia.

— O, da, Scoţia. Vai, atunci trebuie să-l cunoşti pe Sean Connery! Şi el e scoţian. Sau e german?

Des şi-a înfrânat un zâmbet.

— E scoţian, dar, nu, nu am avut plăcerea.

— Serios? Mă mir. Suedia e o ţară atât de mică.

— Scoţia.

— Poftim? A, da, Scoţia. De ce te-ai mutat de-acolo, dragă? Din cauza cartofilor?

L-a bătut pe umăr plină de compasiune.

— Cartofi?

— Foametea provocată de distrugerea recoltei de cartofi a fost în Irlanda, mamă, a spus Jasper, închizând cuptorul cu zgomot.

— În anii 1840, am adăugat eu, vrând să mă dau mare cu vastele mele cunoştinţe inutile şi esoterice, printre care se numărau anul în care a absolvit Facultatea de Medicină prima femeie, cum se colectează laptele de iac ca să se facă brânză de iac (nu vreţi să ştiţi) sau definiţia cuvintelor *reticul* şi *târşelos.*

— Tata era în armată, a spus Des, lăsându-se prins în vârtejul întrebărilor lipsite de logică ale lui Dody.

— Serios? Soldat?

— Corpul tehnic.

— Fascinant!

Dody s-a întors spre Fontaine, care se întorsese la rândul lui din nou cu faţa spre ei.

— Fontaine, când am fost noi invadaţi de scoţieni?

Des a izbucnit în râs.

— Nu a fost o invazie, doamnă Baker. Doar eu şi familia mea. Tata a demisionat din armată şi şi-a găsit o slujbă aici.

— Slavă Domnului! Am crezut că am ratat ceva. Am o minte brici când vine vorba de istorie.

De fapt, avea mintea ţăndări.

— Deci, a lucrat pe tren? a întrebat ea, scuipând încă o coajă de nucă.

— Pe tren?

— N-ai zis că era mecanic?

— Ăla e un conductor, mamă, a corectat-o Jasper din obişnuinţă.

A presărat nişte condimente într-o oală în care era deja ceva care deja mirosea dumnezeiesc.

— A, da. Deci conducea trenuri? a continuat Dody, dând din cap la propria întrebare.

— Nu, doamnă Baker, a răspuns Des. Proiecta poduri.

— Pentru trenuri?

El a zâmbit.

— Nu, în principal, pentru maşini.

— Ar trebui să-mi spui Dody. Şi când a fost asta?

— Ce anume?

— De când eşti în State?

El a dat din cap.

— Ăă, să mă gândesc... de vreo douăzeci, nu... nouăsprezece ani.

Eu am încercat să-i calculez vârsta în minte. Şaptesprezece plus nouăşpe face... douăzeci şi... stai, nouă plus şapte egal... cinşpe, ţinem unu, douăzeci, nu...

Chinul încercării de a socoti probabil că mi se citea pe faţă.

— Treizeci şi şase, nătângo! mi-a şoptit Fontaine.

— Şi ai locuit numai în Michigan? a întrebat Dody.

Des a scuturat din cap.

— Nu. La început am fost numai pe drumuri. Dar ne-am stabilit în Illinois acum vreo doisprezece ani. Mama şi sora mea încă locuiesc în apropiere de Chicago. Acolo am stat înainte să vin aici.

— Şi ce te-a adus atunci în Bell Harbor? Munca?

Întrebările lui Dody erau atât de insistente încât am crezut că avea să scoată un carneţel şi să înceapă să ia notiţe. Însă oaspetele nostru nu părea deranjat de acest lucru. Poate că timpul petrecut în camera de gardă îl învăţase cum să se poarte cu bătrânelele senile.

— Da, dar nu stau decât câteva luni, după care mă duc înapoi la Chicago sau în altă parte, a răspuns el.

— De ce?

— Acum fac ceva care se numeşte locum tenens. E un fel de slujbă temporară pentru medici.

— Foarte interesant. Şi tatăl tău? Tot în Chicago?

Des a scuturat din cap.

— Nu, a murit când eu eram încă în facultate.

— Vai, dragule, asta e aşa de trist!

A dat din cap înţelegătoare şi l-a bătut încă o dată pe umăr.

— Presupun că era alcoolic?

— Dody! am exclamat eu.

Ea m-a privit cu indignare.

— Ce? Ştii doar ce se zice despre scoţieni!

Des a izbucnit în râs, provocându-mi o senzaţie necunoscută până atunci de ghem în stomac. Ăsta era întocmai genul de comentariu care l-ar fi scos din sărite pe Richard. Însă tipul ăsta părea s-o considere amuzantă.

— Sunt sigur că tata obişnuia să bea mai mult decât ar fi trebuit, dar, tehnic vorbind, tutunul a fost cel care i-a pus capac.

— Îmi pare rău, doctore McKnight, am spus eu, atât pentru pierderea lui, cât şi pentru lipsa de maniere a mătuşii mele.

— E în regulă. Şi, te rog, spune-mi Des.

După care mi-a făcut încă odată cu ochiul. Fir-ar să fie! Dacă mai făcea de multe ori asta, aveam să-mi răzuiesc toată pielea de pe mână.

∵

Cina s-a desfăşurat fără incidente, iar doctorul de vis Des McKnight a părut să le ia pe toate aşa cum sunt, fără vreun efort deosebit. A ascultat povestioarele noastre şi greşelile grave ale lui Dody. Conversaţia s-a transformat într-un soi de bulibăşeală anecdotică, frânturi de întâmplări împletite printre cunoştinţe generale despre cultura pop. Era genul de conversaţie pe care te-ai fi aşteptat s-o întâlneşti la un curs de limbă engleză pentru străini sau la o slujbă bolborosită dintr-o biserică penticostală.

În timpul mesei, Des a lăudat abilităţile de gătit ale lui Jasper şi a râs la glumele lui Fontaine. A răspuns la fiecare dintre întrebările din ce în ce mai impertinente ale lui Dody, ca de exemplu, ce mărime purta la pantaloni (34), dacă a fost vreodată la o plajă de nudişti (nu, dar părea distractiv) şi dacă a făcut vreodată vreo operaţie de implant mamar (da, în perioada rezidenţiatului). Nu s-a arătat surprins nici când l-a întrebat dacă

are copii.

— Nu, nu am, a răspuns el.

— Nici măcar copii din flori? a stăruit ea.

El s-a mulţumit să ridice din umeri, muşcând dintr-un fir de sparanghel.

— Nu din câte ştiu eu.

A vorbit chiar şi cu mine. Nu de sus, cum obişnuia să facă Richard. Des mi-a pus întrebări, apoi m-a lăsat să răspund fără să-mi precizeze motivul pentru care răspunsul meu era greşit.

— N-ai spus că şi tu eşti în vizită în Bell Harbor, Sadie?

Eu am încuviinţat din cap, sperând să n-am vreo bucată de pui prinsă între dinţii din faţă.

— Da, stau doar pe vară. Ne întoarcem în Glenville la toamnă, când încep copiii şcoala.

— Abia aştept să-nceapă şcoala, a spus Paige, fluturându-şi furculiţa în care era un piept de pui întreg.

— Şi în ce clasă intri? a întrebat-o Des.

Ea s-a îndreptat de spate.

— În clasa întâi. O vreau pe doamna Lewis să ne fie învăţătoare.

— Ea e cea mai drăguţă?

Paige a încuviinţat din cap, luând o îmbucătură înainte să continue:

— Şi cea mai frumoasă, şi cea mai deşteaptă.

Des a izbucnit în râs.

— Toate nişte atribute foarte importante. Şi mama mea a fost învăţătoare, iar acum şi una dintre surorile mele, ceea ce mie mi se pare foarte amuzant, pentru că sora mea obişnuia să facă o mulţime de trăsnăi.

Paige a făcut ochii mari şi până şi Jordan şi-a încetinit mestecatul ca să audă mai bine.

— De ce? Ce făcea?

Vocea lui Paige era gravă. Des s-a aplecat spre ea.

— Când eram mici, se furişa în spatele meu chiar înainte să plecăm la şcoală şi mă dădea cu parfum de-al ei.

S-a lăsat înapoi pe spătarul scaunului şi ne-a privit pe toţi pe rând.

— O făcea chiar în ultima clipă, ca să nu mai am timp să mă schimb de haine. Aşa eram nevoit să-mi petrec toată ziua mirosind ca o fată, a spus el, îmbujorându-se. Şi nici nu vă

închipuiţi cum mă mai necăjeau băieţii.

S-a întors către mine:

— Porecla mea din şcoala primară era Panseluţă.

Mi-am dus mâna la gură, neştiind dacă să râd sau nu. Mi-era greu să mi-l închipui mirosind ca unul dintre parfumurile cu Clopoţica ale fiicei mele. Pentru că ajunsesem să stau suficient de aproape de el încât să ştiu că mirosea absolut delicios, a scorţişoară şi clar de lună. Şi câtuşi de puţin gay.

— Şi nu i-ai plătit-o niciodată cu aceeaşi monedă? a întrebat Jasper.

Setea de răzbunare era adânc înrădăcinată în familia noastră.

Zâmbetul lui Des s-a lăţit.

— Normal că da! Într-o seară, m-am furişat în camera ei în timp ce dormea şi i-am tăiat câteva smocuri mari de păr, chiar din faţă. A doua zi, când s-a trezit, arăta de-a dreptul caraghios. M-am simţit grozav!

De data asta, toată lumea a izbucnit în râs. Am simţit ceva trosnindu-mi şi pocnindu-mi în capul pieptului.

— Doar că isprava s-a cam întors împotriva mea, a adăugat el, întorcându-se iar spre copii: mama a fost atât de supărată încât m-a dus la frizer şi l-a pus să mă radă în cap. Am fost singurul puşti de doisprezece ani cu chelie din oraş. Şi nu îmi stătea prea bine.

După cină, Des ne-a ajutat cu strânsul mesei, în timp ce vorbea cu Jasper despre asocierea vinului cu apetitivele. Dody, care hotărâse că nou-venitul în oraş era mai interesant decât o seară de poker cu prietenele ei, s-a lungit pe şezlongul plin cu perne de-ai fi zis că era Cleopatra.

Paige s-a aşezat lângă ea şi se juca cu păpuşa.

— Aşa ai făcut tu, mătuşă Dody, a spus ea, recreând scena căzăturii. Ai mers un pas, doi, trei şi aaah!

Paige a izbit-o atunci pe Barbie cu capul de braţul fotoliului în care stătea Dody.

— Ce drăguţ, scumpo.

— Pot să-ţi văd încă o dată scoicile?

— Copcile, Paige. Iar Dody trebuie să stea cu bandajul pus. N-o mai sâcâi, i-am spus eu.

Des ne-a aruncat o privire din bucătărie.

— Am să trec mâine să schimb bandajul, Paige. O să poţi vedea atunci scoicile.

Fontaine mi-a arătat discret degetul mare ridicat aprobator. Eu i-am întors spatele. Ce conta că doctorul Delicios se întorcea şi mâine? Venea doar s-o consulte pe Dody. Iar mie oricum nu-mi păsa. Nu mă privea câtuşi de puţin. Nu eram interesată. Şi, cu toate acestea, elasticul de la chiloţi începuse brusc să mă mănânce.

Capitolul 6

A doua zi, m-am trezit cu o senzaţie de fericire pe care nu o mai simţisem de ani buni. Soarele strălucea, păsărelele ciripeau, iar un bărbat chipeş, care nu era în niciun fel înrudit cu mine, luase cina cu noi. Aş, ştiam că nu *înseamnă* nimic. Dar fusese amuzant să flirtez şi foarte incitant să-l avem printre noi, aşa cum e când urmăreşti o furtună venind dinspre lac şi te întrebi unde o să lovească fulgerul.

Am trecut repede prin rutina de îngrijire de dimineaţă, ca s-o pot suna pe Penny.

— Alo?

Părea morocănoasă. Probabil c-o trezisem.

— Bună! Du-te la baie şi sună-mă înapoi.

În semn de respect, ne înţeleseserăm să nu folosim toaleta în timp ce vorbeam una cu cealaltă la telefon. Ei bine, pe de-o parte din respect, pe de alta, pentru că Penny îşi scăpase odată telefonul ei nou-nouţ în WC.

— Am fost deja. Şi nu sunt însărcinată, a spus ea cu un oftat.

— Of, Penn. Îmi pare rău. Uneori, durează ceva.

— Mda, ştiu. Dar am crezut că o să fie drăguţ dacă era să se întâmple imediat. Au trecut deja trei luni. Erau două luni de când încercam înainte să-ţi spun ţie.

— O să se întâmple. Nu ţi-a spus Jeff că sperma lui e bionică?

Penny a oftat încă o dată.

— Nu, a spus că penisul lui e bionic.

— O, asta e altceva.

— Mda. Măcar de-ar fi fost adevărat. În fine, tu ce mai faci? Care-ţi e viaţa în lumea lui Dody?

Penny nu se complăcea niciodată prea mult în autocompătimire. Ăsta era domeniul meu.

— Ghici cine a luat cina cu noi aseară.

M-am întins înapoi pe pat şi mi-am ridicat picioarele pe perete, aşa cum obişnuiam să fac când eram adolescentă.

— Nu ştiu. Richard?

— Îh, Doamne! Nu! De ce ai crede asta?

Am auzit-o oftând din nou.

— Sunt încă prost dispusă. Spune-mi şi gata.

Asta ar fi trebuit s-o înveselească.

— Bărbatul care aleargă!

— Tipul arătos care aleargă pe plajă în fiecare zi?

— Exact el.

I-am povestit pe scurt evenimentele din seara anterioară, inclusiv faptul că avea un vârtej adorabil chiar în frunte.

— Şi stă la familia Pullman? a întrebat ea.

— Da, cât timp sunt plecaţi în vacanţă. Ne-a spus că fac un tur al Europei timp de două luni, după care o să-şi viziteze fiica în Arizona. Des îi ţine locul doctorului Pullman la spital.

— Şi ce-o să se întâmple când se întorc?

Mi-am aranjat pernele sub cap.

— Nu ştiu. Presupun că se întoarce la Chicago. Ce contează?

— Hmm.

Asta nu era un *hmm* obişnuit. Ci unul cu subînţeles.

M-am ridicat în capul oaselor.

— Ce-i cu hmm-ul ăsta?

— Pare bărbatul de tranziţie ideal. Ştii tu, cu care să testezi apele.

M-am lăsat înapoi pe cuvertură.

— Super, vorbeşti exact ca Dody şi Fontaine. Doar pentru că mi se pare că e drăguţ, nu înseamnă că trebuie să şi fac ceva în privinţa asta.

— Hei, nu eu am sunat cu noaptea-n cap ca să vorbesc despre el, m-a tachinat ea.

— Nu e deloc cu noaptea-n cap, leneşo. E ora nouă. După ce-o să ai copil, o să te trezeşti înainte de răsăritul soarelui. Apropo de asta, mă duc să văd dacă nu cumva copiii bagă furculiţele în toaster. Vreau să-i duc la lac azi. Încă le e prea frică să înoate. Te sun mai târziu, bine?

— Bine, o să fiu prin preajmă. Probabil o să fac yoga şi o să mă concentrez pe gânduri fertile. A, ca să nu uit, am trecut ieri pe la tine, iar peluza arăta groaznic. Iarba e aproape maro.

— Serios? Mie mi s-a părut în regulă săptămâna trecută. Mă întreb dacă nu s-au stricat iar stropitorile. Poţi să verifici tu?

— O să încerc, dar voi aveţi un sistem de ultimă generaţie. Mi-ar fi mai uşor să dezamorsez o bombă. Nu poţi să-l rogi pe Richard?

Am simţit cum mi se strânge stomacul.

— Dacă-l rog, o să-mi spună că eu l-am stricat, chiar dacă e adevărat sau nu. Şi nu-mi place deloc să-i dau motiv de ceartă.

Era atât de uşor acum să mă enervez din cauza lui Richard, chiar şi când nu era de faţă. Dar nu fusese dintotdeauna aşa. Mă îndrăgostisem de el din prima zi când ne-am întâlnit, însă de atunci am tot încercat să mă caţăr cu ghearele afară din groapa aia. Şi totuşi, poate că m-ar fi surprins şi s-ar fi arătat dispus să mă ajute.

Da, sigur, şi eu aveam cupa D la sutien. Am coborât privirea la amărâtele mele cupe B şi am oftat. Unele lucruri nu se schimbă niciodată.

∵

— Mami, e prea rece! a ţipat Paige. Valurile sunt gigantenorme.

— Încetează! Abia dacă-ţi ajung până la glezne. Haide! Udă-ţi numai puţin picioarele. Mami e aici cu tine.

Ajunsesem la lac acum o oră, iar bravii mei soldaţi încă refuzau să-şi înmoaie fie şi numai vârful degetelor în apa lacului Michigan.

Fontaine stătea întins pe un şezlong, purtând una dintre pălăriile de soare ale lui Dody. Efectul creat era de-a dreptul spectaculos.

— E prea mare apa, mami! a strigat Jordan de la locul lui sigur, din spatele lui Fontaine. Nu-mi place.

— Serios, copii! Dacă nu vreţi să vă jucaţi în apă, am putea foarte bine să ne întoarcem la Glenville.

Paige a oftat.

— Nu încă, mami! Mătuşa Dody mi-a promis că mă învaţă să croşetez!

— Nu mă duc acasă, s-a bosumflat şi Jordan. Şi nici nu vreau să înot. O să înot când o să fiu la fel de mare ca Jasper.

Bătălia era pierdută. Era o zi prea frumoasă ca să mă cert cu ei.

— Bine, bine, bine. Aţi câştigat. Dar, mai devreme sau mai târziu, tot o să trebuiască să intraţi în lac.

M-am îndepărtat de mal şi m-a aşezat în nisip lângă Fontaine. Paige i-a dat lui Jordan un ghiont în semn de victorie, înainte să dea fuga spre un teren mai uscat.

Fontaine mi-a ciufulit părul.

— Nici tu nu înotai când erai mică, mai ştii?

— Da, tocmai de-asta vreau să-i fac să intre în apă. Ca să vadă că nu au de ce să le fie teamă.

În realitate, asta era o minciună. Ştiam că sunt o mulţime de lucruri în lac de care să-ţi fie teamă. Creaturi sinistre şi alunecoase, care pândeau chiar la suprafaţa apei, aşteptând să te înhaţe de gleznă şi să te tragă la fund. Cum ar fi ţipari gargantueşti sau cadavre îmbibate de apă de pe vaporul *Edmund Fitzgerald.* Mă rog, vaporul se scufundase în lacul Erie, dar chiar şi aşa...

Fontaine şi-a aranjat ochelarii de soare Dolce & Gabbana.

— În regulă. Deci, am vorbit cu şeful meu, Kyle, şi e de acord că toată povestea asta cu organizatul o să aibă mare succes în rândul clienţilor noştri. Vrea să te cunoască.

Eu m-am îndreptat de spate.

— Eşti nebun? Nu sunt pregătită pentru asta. Şi nici nu sunt sigură că vreau s-o fac, până la urmă. Sunt aici în vacanţă, ai uitat?

— Hei, relaxează-te, obsedată mică! Vorbeşte doar cu el şi ascultă ce are de spus. E o încântare să lucrezi cu el, o să-l adori, a spus el, curăţându-şi nisipul de pe un picior cu celălalt.

— Sunt sigur că e nemaipomenit dacă poate să lucreze cu tine, dar nu asta e ideea. Nu ştiu ce fac. Nu am nicio pregătire specială. Vreau să spun că una e să fac curăţenie în dulapurile lui Dody, dar să organizez chestii pentru altcineva m-ar speria de-a binelea, am zis eu, scuturând din cap.

— Te-ar speria de-a binelea?

Şi-a lăsat ochelarii de soare pe nas şi m-a privit pe deasupra ramelor.

— Aşa cum te sperie să înoţi în lac pentru că nu-i poţi vedea fundul? Serios, femeie, fii bărbată! Mai asumă-ţi şi tu un risc din când în când!

O pală de vânt fierbinte ne-a învăluit deodată, răscolind nisipul la fel de înţepător ca vorbele lui Fontaine.

— Nu e corect. Îmi asum riscuri. Nu te-am lăsat eu să-mi schimbi frizura? Şi culoarea? Şi nu port acum lac de unghii albastru? Dacă ăsta nu e risc, atunci nu ştiu ce e.

Fontaine şi-a pus înapoi ochelarii de soare la ochi.

— Uite, ai divorţat în sfârşit de Marele Ticălos. Iar ăsta e un pas mare în direcţia cea bună. Dar ce-ai făcut ca să-ţi capeţi viaţa înapoi? Şi ştii bine că nu vorbesc despre lacul de unghii.

Nu-mi plăcea discuţia. Era şi aşa destul de greu să ignor apropourile lui Fontaine atunci când se prostea, dar acum, când era sincer, îmi venea de două ori mai greu. Odată ce-o lua pe un drum, nu-l mai întorceai din cale.

— Ştii, n-au trecut decât câteva săptămâni.

— Mincinoaso! A trecut mai bine de un an de când te-ai despărţit de Richard. Ce-aştepţi?

Am lovit nisipul cu piciorul, prefăcându-mă că fusese din greşeală. Voiam să mă apăr şi să spun că făcusem tot felul de lucruri îndrăzneţe şi riscante, dar nu mi-a venit nimic în minte. După ce îl prinsesem pe Richard cu roşcata aia, viaţa mea fusese un amalgam de proceduri de divorţ şi de încercări de a trece de fiecare zi fără să le cauzez copiilor vreo traumă psihologică permanentă. Am organizat o vânzare în curte, am cumpărat aşternuturi noi, le-am ars pe cele vechi şi am schimbat toate becurile din casă cu unele economice. În rest, funcţionam în majoritatea timpului pe pilot automat.

— Nu este atât de simplu, Fontaine, am zis eu în şoaptă.

El m-a petrecut cu braţul.

— Ştiu, dulceaţa mea. Dar a sosit timpul. Iar tu te pricepi foarte bine la organizat. Ar trebui să profiţi de asta. Plus că e ceva ce poţi face şi când te întorci la Glenville. Gândeşte-te numai. I-am spus lui Kyle că iei prânzul cu el mâine.

Eu am sărit cât colo, împrăştiind nisip peste tot.

— Fontaine! De ce-ai făcut asta? Nu sunt pregătită!

— Prefă-te până-ţi iese, scumpete. Ai încredere în mine.

S-a ridicat şi m-a bătut uşor pe umăr.

— O să fii grozavă. Îi duc pe copii în casă, iar tu rămâi aici să te gândeşti.

A făcut un gest către copii, iar ei s-au repezit după el în sus pe scări, lăsându-mă pe mine să mă holbez la apă şi să cuget.

Mi-am muşcat limba. Era ridicol, nu eram profesionistă în nimic. Da, eram foarte bună în a spune care dulap era bun pentru păstrat faina, zahărul şi alte asemenea şi care pentru ceştile de cafea. Şi da, poate că proaspăt aranjata cămară a lui Dody strălucea de etichete clare şi frumos colorate. Dar asta nu însemna că sunt vreo expertă.

Totuşi, care era cel mai rău lucru care se putea întâmpla? Cuiva n-o să-i placă fontul etichetelor? Sau o să creadă că e mult prea mult să aranjezi condimentele în ordine alfabetică?

Poate că Fontaine avea dreptate. Chiar mă pricepeam să pun lucrurile în ordine. Şi poate, doar poate, venise timpul să fac ceva cu viaţa mea. Poate că eram în stare să fac asta. Nu organizasem eu bucătăriile şi dulapurile prietenilor de-acasă? Aş putea face acelaşi lucru şi pentru nişte străini.

M-am aşezat din nou în nisip şi mi-am lăsat mintea să-mi cutreiere printre minunatele posibilităţi. Şi erau o mulţime. După care am ordonat mintal aceste posibilităţi. Pentru că asta fac eu. În timp ce mă îmbăiam la soare, am născocit un plan. Fireşte, poate că era puţin riscant. Dar, hei, eram o tipă cu ojă albastră pe unghii. Puteam să îndur orice.

∵

După-amiază târziu, euforia mea, întocmai ca bronzul care te ţine până în septembrie, începuse să se piardă pe alocuri şi să se estompeze uşor-uşor. Odată întoarsă acasă, frântura de entuziasm pe care o simţisem în legătură cu ideea lui Fontaine se transformase în groază pură. Nu ştiam nici cel mai mic lucru despre ce însemna să fii profesionist într-un domeniu, iar bucuria flirtului pe care Des o stârnise în mine cu ocazia cinei de seara trecută era la fel de moartă ca un peşte putrezind în nisip. Şi care mai şi puţea pe deasupra.

Da, bunul doctor fusese cu adevărat fermecător. Dar asta nu avea nimic de-a face cu mine. Era un tip de treabă, care fusese dispus să dea o mână de ajutor bătrânicii nebune din vecini, dar asta era tot. Mai mult ca sigur că femeile roiau în jurul lui. Eu nu eram nimic mai mult decât încă una în plus care să-i bâzâie pe la urechi. Nu că mi-ar fi păsat, pentru că oricum nu eram interesată de o relaţie. Cât despre noţiunea prostească a lui Penny despre bărbatul de tranziţie, ce mai era şi asta?

În orice caz, probabil avea şi prietenă. Vreun supermodel argentinian care doar ce apăruse pe coperta revistei *Sports Illustrated*, fără îndoială. Mai mult ca sigur că, după ce a plecat de la noi seara trecută, au făcut sex murdar prin telefon, în vreme ce eu, pe de altă parte, mi-am pus pijamalele mele cele mai jalnice şi m-am uitat pe Animal Planet cu Fontaine.

La ce naiba mă gândeam când m-am lăsat vrăjită şi copleşită de vorba dulce a unui bărbat cu muşchii tari ca oţelul? N-am învăţat nimic de la Richard?

— Care-i problema ta? s-a răstit Jasper când am trântit uşa de la maşina de spălat vase.

— N-am nimic!

Nefiind căsătorit, Jasper a crezut cu naivitate că era şi adevărat.

— Atunci fii mai atentă! O să spargi farfuriile.

— Mami, tati nu a sunat azi? a întrebat Paige, intrând în bucătărie.

Jordan stătea la insulă, mâncând îngheţată dintr-un castron de câini, fiindcă Dody credea că servitul mâncării într-un castron de câini era lucrul cel mai amuzant din lume. Nu-mi rămânea decât să mă rog să-l fi spălat înainte.

— Nu, scumpo, nu a sunat. Sunt sigură că o să sune cât de curând.

M-am uitat la ceasul de la mână. Tipic lui Richard. Promisese să sune la prânz, dar era aproape ora cinei.

Când telefonul lui Dody a sunat cincisprezece minute mai târziu, Paige s-a repezit să răspundă.

A vorbit vreun minut şi aşa mi-am dat seama că trebuia să fie el. Mai bine mai târziu decât niciodată, bănuiesc. După care mi-a dat mie telefonul:

— Vrea să vorbească cu tine.

Ah! Să vorbesc cu donatorul-de-spermă-cunoscut-şi-ca-fostul-meu-soţ era exact mujdeiul de care aveam nevoie pe bucata de rahat care fusese ziua de azi.

— Ce vrei, Richard? am mormăit eu la telefon.

A urmat o clipă de tăcere.

— Richard? am lătrat eu, pe un ton neplăcut de tare.

— Ăă, nu, Des la telefon.

Gâtul mi s-a uscat de parcă aş fi înghiţit un ghem de lână. *Rahat. Rahat*.

— Scuze. Am crezut că eşti altcineva, am îngăimat eu.

Râsul lui era forţat.

— Mda, mi se întâmplă destul de des. Femeile îşi doresc să fi fost altcineva.

Şi râsul meu a sunat la fel de fals. Tâmplele au început să-mi zvâcnească deodată, de parcă un extraterestru încerca să-şi croiască drum afară. Mi-am muşcat buza şi mi-am apăsat capul cu mâna.

— Voiam să ştiu cum se mai simte Dody, a adăugat el după o altă pauză stânjenitoare. Aş putea trece pe la voi dacă vrei.

Dody se simţea bine. Mă bătuse de cinci ori la table în după-

amiaza asta şi chiulise de la cursul de thai chi doar pentru că Harry venise s-o ia la plimbare cu Harley-ul lui.

Nu voiam ca Des să vină aici. Nu aş fi făcut decât să-mi prelungesc chinul dacă l-aş fi văzut iarăşi. Voiam să mă întorc la urmăritul anonim de pe plajă, când nu îi ştiam nici numele, nici că avea o pisică cenuşie şi pufoasă, nici că era necăsătorit.

— Nu e nevoie să te deranjezi. Mulţumesc, dar Dody se simte bine.

— Ba nu mă simt bine! a strigat Dody, intrând chiar atunci în casa de pe terasă. E Des? Spune-i că mă doare! Spune-i că am ameţeli! Văd pete negre! Dă-mi telefonul, Sadie! Dă-mi telefonul! a stăruit ea, luptându-se să mi-l smulgă din mână.

Eu am acoperit receptorul, întorcându-mă cu spatele la ea.

— Doamne, Dody! Taci din gură! Nu te prosti!

— Chiar nu e niciun deranj, l-am auzit pe Des spunând de la capătul celălalt. Oricum sunt în drum spre casă.

Dody mi-a smuls telefonul. Era foarte sprintenă şi forţoasă pentru cineva care avea nevoie de doctor.

— Chiar te rog să treci pe la noi, Des, dragule. M-aş simţi mult mai bine dacă ai face-o. Am avut nişte ameţeli uşoare în seara asta.

Eu mi-am dat ochii peste cap. Îşi folosea vocea îngânată à la Elizabeth Taylor. Şi avea ameţeli uşoare doar pentru că Fontaine îi dăduse un martini cvadruplu. Ce prefăcută! Singurul motiv pentru care voia să vină aici era ca să încerce să mă combine cu el.

În regulă, atunci. Fie ca Sfântul Protector al Nevestelor Disperate să ne binecuvânteze cu prezenţa lui. Nu mă întorsesem încă pe piaţă. Nu aveam nevoie de un bărbat de tranziţie. Nu aveam nevoie de niciun bărbat. Mă simţeam bine aşa.

Am urcat tropăind la etaj şi m-am aruncat pe pat, întrebându-mă dacă fiecare femeie divorţată se simţea aşa sau eram eu mai specială. N-ar fi trebuit să mă las antrenată în asta de la bun început. Şi nici în treaba cu organizatul. Totul era mult prea ridicol.

Câteva minute mai târziu, capul frumos coafat al lui Fontaine s-a ivit în uşă.

— Ce naiba faci? Cavalerul în armură strălucitoare e pe drum încoace.

— Şi?

— Cum şi? Du-te şi fă-te frumoasă! Nu mai pierde vremea, a zis el, prinzându-mă de gleznă şi trăgându-mă jos din pat.

Am încercat să-l lovesc cu celălalt picior.

— Fontaine, vine s-o vadă pe Dody, nu pe mine. Eu n-am niciun interes. Şi, chiar dacă aş fi avut, lucru pe care, repet, nu îl am, refuz să mă fac singură de râs.

El mi-a dat drumul la picior.

— Atât de grea eşti de cap? Nu l-ai surprins scanându-te cu privirea aseară?

Eu m-am ridicat în capul oaselor.

— Nu mă scana cu privirea.

— Ba da! Deşi arătai ca naiba. Aşa că hai să te aranjăm puţin şi să dăm drumul petrecerii ăsteia.

A deschis larg uşile şifonierului şi a început să scotocească prin el.

Orgoliul mă bătea uşor pe umăr. Complimentul lui Fontaine începea să-şi facă efectul.

— Chiar mă scana cu privirea sau ai zis doar aşa?

Fontaine a evitat contactul vizual.

— Scumpo, te-aş minţi eu pe tine?

— Da.

— Adevărat. Aş face-o. Dar acum nu te mint, aşa că mişcă-ţi fundul în baie şi pune odată nişte rimel pe tine!

Când doctorul numit Bărbatul care aleargă a ajuns, eu eram deja pieptănată, spălată pe dinţi, cremuită, dată cu fond de ten şi îmbrăcată cu o rochie de vară. Fontaine a tras cu ochiul pe geamul de la baie când a auzit maşina parcând pe alee.

— Un BMW decapotabil, a anunţat el.

Fireşte. Cum altfel să te lauzi cu iubita ta, supermodelul argentinian? M-am uitat în oglindă, sperând să văd o transformare miraculoasă, dar eram la fel de comună ca de obicei.

— Ador noua ta frizură, a spus Fontaine, înfoindu-mi părul. Am avut dreptate să mergem pe un castaniu închis. Să nu mă mai contrazici niciodată.

— Păr castaniu, ochi căprui, cam plictisitor, nu crezi? am întrebat eu.

— Ba nu, te face să arăţi exotică şi misterioasă.

Am pufnit în râs pe seama mea. Eram la fel de exotică

precum un iaurt cu vanilie.

— Ei bine, pufnitul nu e prea sexy. Mai bine ai lucra la asta.

Fontaine a ieşit din baie şi s-a repezit în jos pe scări ca să deschidă uşa. Eu am mai aşteptat un minut. Nu voiam să dăm toţi năvală pe Des de cum intră în casă. Să-l las să se aşeze, ca după să-mi pot face intrarea. Cu toate că nu-mi pasă deloc de el. Asta era doar de antrenament.

Am auzit uşa deschizându-se, apoi închizându-se şi nişte voci venind în susul scărilor. Doamne, accentul ăla mă termina!

— Bună, Fontaine! Bună ziua, doamnă Baker! Cum vă simţiţi azi?

— Bine, acum că eşti aici. Şi sunt sigură că te-am rugat să-mi spui Dody.

— Aşa e, doamnă, a răspuns el.

Eu am aşteptat în capul scărilor, am numărat până la o sută, după care am coborât, ca şi cum eram doar în trecere prin camera de zi în drumul meu spre ceva mai interesant.

Am zărit-o cu coada ochiului pe Dody aşezată pe şezlong, într-o rochie de mătase roşie cu auriu. Un dar de la unchiul Walter cu ocazia celei de-a şaisprezecea aniversări de la nunta lor, cumpărată, cică, dintr-un magazin de suveniruri de la Marele Zid Chinezesc.

Des stătea lângă ea, ţinând-o de încheietura mâinii. Şi-a ridicat privirea, iar mie mi s-a tăiat răsuflarea. Era cumva o licărire de aprobare în privirea lui?

Mi-am supt burta, pentru orice eventualitate, şi am zâmbit.

— A, bună!

Fontaine a scuturat din cap şi s-a întors cu spatele, prefăcându-se că tuşeşte.

— Bună, Sadie! Arăţi bine, a răspuns Des.

Dody aproape că a început să bată din palme de fericire.

— Mulţumesc, am zis eu, trăgând uşor de rochia mea de vară în gestul universal care însemna „cum, vechitura asta”?

Jordan a alergat la mine, petrecându-şi braţele strâns în jurul mijlocului meu.

— De ce eşti aşa drăguţă, mami?

Eu i-am netezit părul şi i-am zis în şoaptă:

— E doar o rochie de vară, scumpule. Mami o poartă tot timpul.

— Ba nu, s-a încruntat Jordan.

— Vrei nişte bomboane, J-bărbate? a întrebat Fontaine, înăbuşind conversaţia din faşă.

— Mulţumesc, Fontaine!

Des s-a întors către Dody.

— Hai să aruncăm o privire.

I-a dat jos pansamentul, iar Paige s-a lipit de braţul lui, punându-i o mână pe umăr.

— Uau, ce ciudate sunt copcile astea! a spus ea.

El a zâmbit.

— Aşa crezi?

Paige a încuviinţat din cap.

— Clar. Sunt ca ale lui Frankenstein, doar că nu aşa verzi.

— Paige, dă-te-napoi! Lasă-l să respire, am intervenit eu, trăgând-o uşor de tricou.

— E-n regulă, a făcut el. Paige, dă-mi te rog chestia albă şi pătrată.

Ea s-a dus la rucsacul lui, de unde a scos nişte tifon.

L-am urmărit toate cu privirea, în timp ce el ungea cu alifie un bandaj curat.

— Des? a şoptit Paige, aplecându-se spre gâtul lui.

— Cee?

— Îmi place parfumul tău.

El şi-a ridicat capul preţ de o secundă, apoi l-a lăsat înapoi în piept. Mi-am amintit de povestea cu sora lui, care îl dădea cu parfum floral.

— E apă de colonie, Paige, am corectat-o eu. Ce poartă băieţii se numeşte apă de colonie.

Dody s-a băgat şi ea în vorbă:

— Eu nu simt nimic! Ia vino-ncoace, dragule! Dă-mi şi mie să miros!

— Doamne, Dumnezeule, Dody! am exclamat eu. Nu poţi să ceri cuiva să-l miroşi. Nu e politicos!

Des s-a înroşit la faţă.

— Ba e. Nu e politicos să le *spui* că miros. Nu să le *ceri* să îi miroşi. Şi, în plus, ştiu că miroase bine. Mi-ai spus chiar tu seara trecută, mă dădu de gol Dody.

Des şi-a ridicat capul, zâmbind de cum mi-a întâlnit privirea. Acum era rândul meu să roşesc.

∵

— N-a stat decât vreo douăzeci de minute, i-am spus lui

Penny la telefon, sorbind din merlotul meu.

Aveam nevoie să mă relaxez şi să analizez vizita recentă a bărbatului de care nu-mi păsa câtuşi de puţin. De la punctul meu de observaţie de pe terasă puteam sta cu ochii pe copii, care se jucau pe plajă. Nu că mi-aş fi făcut griji că ar fi intrat în apă. Nicio şansă să se întâmple asta. Încă.

— E sâmbătă. Crezi că se duce la vreo întâlnire? a întrebat ea.

— A spus că are de lucru. Mie asta îmi sună suspect.

— Ţie orice îţi sună suspect.

— Şi pe bună dreptate. Dacă nu e la spital, ce-ar putea să facă?

Chicotitul ei mi-a răsunat tare în ureche.

— Poate că e vampir. Sau gigolo.

— Sau poate amândouă, am zis eu. Paige i-a spus că-i place parfumul lui. Iar Dody l-a întrebat dacă poartă perniţe pentru umeri.

Dody încă nu renunţase la nebunia perniţelor pentru umeri din anii ’80, fiind sigură că moda avea să revină. Auzise ea undeva, probabil prin anii ’80, că perniţele pentru umeri îţi făceau şoldurile să pară mai înguste. Aşa că îşi îndesa pe sub bluză vreo trei-patru deodată, doar că nu le prindea cu nimic, ele alunecând inevitabil şi ducând astfel la apariţia unor umflături migratoare de-a lungul corpului ei. În cele din urmă, îi cădeau pe sub mâneci, lăsând o dâră de perniţe, ca în Hansel şi Gretel.

— Presupun că nu purta, a făcut Penny.

— Nu, am oftat eu. Umerii erau în totalitate ai lui.

— L-ai invitat la cină?

— Nu, pentru că Jasper nu era acasă, iar eu am uitat cum se găteşte. Plus de asta, aş fi părut disperată. Oricum, nu e ca şi cum aş fi vrut să rămână.

Mi-am scurs paharul dintr-o singură, ultimă înghiţitură.

— Ahâm.

— Dar ştii ce e ciudat?

— Nările exagerat de mari ale lui Richard?

— În afară de asta. (Nu erau chiar *atât* de mari, apropo.) Jordan începe să prindă încredere în el. Ştii cât de timid şi de dependent este de când a plecat Richard. Dar după ce Des i-a schimbat pansamentul lui Dody, Jordan s-a apucat să-i arate camioanele lui.

— Chiar că e ciudat, a fost de acord Penny. Poate e ca atunci când câinii simt că o persoană e iubitoare de câini sau nu.

— Îmi compari copiii cu nişte câini?

— Nu. Ei bine, puţin. De fapt vreau să spun că lui poate îi plac copiii, iar ei simt asta. E medic de urgenţe, nu? Probabil are o grămadă de experienţă în liniştirea copiilor.

O senzaţie de dezamăgire m-a izbit drept în frunte. De ce nu mă gândisem şi eu la asta? Indiferent de ce fel de conexiune se stabilise între el şi copii, nu era un semn măreţ din partea universului. Era, încă o dată, dovada bunătăţii şi a politeţii lui.

Capitolul 7

— Kyle, ea e Sadie. Sadie, el e Kyle.

Fontaine a făcut prezentările după ce ne-am adunat să luăm prânzul la un bistro micuţ şi boem de pe Marigold Lane. Bell Harbor rămăsese blocat în timp, dar tot puteai să găseşti câteva oaze de stil printre capcanele pentru turişti şi magazinele de antichităţi.

Părul blond şi des al lui Kyle era scurt, bronzul lui închis scoţându-i în evidenţă ochii uimitor de albaştri, de la care ţi-era imposibil să-ţi iei privirea. Am dat mâna, aşteptându-mă să iasă scântei, atât de atrăgător era.

— Mă bucur să te cunosc, Sadie. Fontaine mi-a spus atât de multe despre tine.

— Numai lucruri bune, a completat Fontaine în glumă.

— Chiar numai lucruri bune sunt de spus despre mine, l-am asigurat eu.

— Te rog, ia loc! mi-a spus el, oferindu-se să-mi tragă scaunul.

Ce gentleman! Am încercat să mă concentrez la afaceri, în timp ce-l bodogăneam în gând pe Fontaine. Ar fi trebuit să mă avertizeze că şeful lui este o bombă sexy! Apoi m-a trăsnit gândul. Poate că asta era şi faza. Poate că toată treaba asta cu *organizatul profesional* nu era decât un plan malefic de a ne face cunoştinţă! Am simţit cum mă înroşesc de enervare. Cum îndrăznea Fontaine să mă manipuleze în halul ăsta? Şi totuşi, tipul ăsta era absolut delicios, cu D mare.

Nu mă interesa dintr-o perspectivă romantică, dar era atât de plăcut de privit încât n-am putut sta supărată pe Fontaine.

Chelneriţa a venit şi bărbaţii au comandat merlot. Eu am cerut un cosmopolitan, sperând să par, ei bine... cosmopolită. Plus că nu voiam să mi se albăstrească dinţii.

— Povesteşte-mi despre tine, Sadie.

Kyle s-a aplecat înainte şi mi-a atins braţul. Eu am rămas încremenită sub privirea lui pătrunzătoare şi am simţit cum mă cuprinde un val de dorinţă primordială. Nu mai fusesem aşa atrasă de cineva în viaţa mea. Nici măcar de Richard. Kyle era

uimitor. Brusc, sfatul lui Penny de a-mi face rost de un bărbat de tranziţie a început să-mi zgândărească instinctul meu de reţinere. Tipul ăsta ar fi putut fi Burlacul Numărul Unu.

Cât timp am aşteptat să ne vină băuturile, Kyle m-a asaltat cu tot felul de întrebări, numai jumătate dintre ele ţinând de sfera organizatului. Era evident că flirta cu mine. Simţise şi el conexiunea imediată. Pe mine mă furnicau degetele de la picioare.

Uitându-ne pe meniuri, s-a aplecat şi mai mult spre mine.

— Au aici un ravioli cu homar bun de mori.

Era atât de aproape încât îi simţeam răsuflarea gâdilându-mă pe gât. Frumoasa lui cămaşă descheiată s-a căscat uşor, iar eu am prins cu coada ochiului tatuajul mic de pe piept. Instantaneu, fără să mai ţin cont de vocea raţiunii, am adăugat: *Să mi-o trag cu un tip sexy cu tatuaj* pe lista dorinţelor mele.

Cât am stat la masă am încercat din răsputeri să-l uimesc cu isteţimea şi farmecul meu. De fiecare dată când Fontaine îmi dădea un brânci pe sub masă, însemna că trebuia s-o las mai uşor cu flirtul. În afară de filmele lui preferate şi de locurile de vis în care voia să călătorească, am vorbit despre organizare şi despre cum Kyle credea că firma lui de design ar putea să beneficieze de pe urma talentului meu.

— O să facem mai întâi o probă, desigur. Dar am deja un proiect în minte, a spus Kyle. Nişte prieteni foarte buni de-ai mei s-au mutat de curând împreună. Nu vor să decoreze, dar au nevoie de ajutor la amenajare.

S-a întors spre Fontaine:

— Îi ştii pe Owen şi pe Patrick, nu?

Fontaine a încuviinţat din cap, ridicând o sprânceană.

— Patrick cu care ai stat tu?

Kyle a râs.

— Da, dar asta a fost la facultate. Acum are de zece ori mai multe lucruri. Când împărţeam noi apartamentul, nu aveam decât un pat dublu şi o singură pătură.

Am râs şi eu cu ei.

— Asta trebuie să fi fost ciudat. Dormeaţi pe rând în pat sau cum?

Fontaine a izbucnit în râs, înecându-se cu apă.

Zâmbetul lui Kyle era la fel de strălucitor ca o supernovă. A început să mă mângâie din nou pe braţ.

— Să facem cu rândul? Eşti tare amuzantă, Sadie. Fontaine avea dreptate.

Ce fusese atât de amuzant? Nu m-am prins de poantă.

După care mi-am dat seama.

O, Doamne! Tipul *ăsta* era gay. Doar ce-mi petrecusem două ore din viaţă, ca să nu mai pomenesc că riscasem posibilitatea de a fi angajată, flirtând cu neruşinare cu un bărbat gay. Nici nu era de mirare că Fontaine se tot strâmba la mine. Fusesem aşa o idioată. Cum de nu mi-am dat seama? Toate acele apropouri nu-mi fuseseră adresate. Voia doar să se facă plăcut.

Din trei înghiţituri, mi-am dat pe gât băutura şi am încercat să mă prefac că ştiusem în tot timpul ăsta. Dacă Kyle a observat vreo schimbare în atitudinea mea, nu a lăsat să se vadă. Restul mesei a trecut ca în ceaţă, la sfârşit promiţându-mi să mă prezinte fostului său iubit şi noului iubit al fostului său iubit.

Deci n-am rămas cu tipul, dar măcar obţinusem primul meu job plătit ca organizatoare.

∵

— Lasă-mă să înţeleg, a spus Jasper, cât timp stăteam amândoi pe plajă, te dădeai la şeful gay al lui Fontaine, în timpul interviului de angajare?

Am încuviinţat din cap, iar Jasper s-a întins pe nisip, râzând cât îl ţinea gura.

— Ce nebună eşti! a îngăimat el printre hohotele de râs.

Am vrut să mă apăr, dar nu puteam să dau vina pe Jasper. Relatarea lui Fontaine a fiascoului de la prânz mă pusese în cea mai proastă lumină. O relatare precisă, dar, chiar şi aşa, deloc măgulitoare.

— Uite, mami, zboară! mi-a strigat Jordan, arătând către zmeul care flutura în aer.

— Foarte bine, dragule! Ţine bine sfoara! i-am strigat înapoi.

Paige renunţase la zmeul ei şi se juca cu păpuşile în nisip. Tot nu voiau să înoate.

Am zărit pe cineva, cineva care semăna foarte mult cu Des, alergând de-a lungul plajei. Tipul ăla nu obişnuieşte şi el să meargă? N-am luat în seamă fiorul care m-a cuprins în partea de jos. După ce se întâmplase ieri la prânz, am zis încă o dată că termin cu bărbaţii. Şi de data asta vorbeam serios.

Jasper s-a uitat şi el într-acolo.

— Ăla e Des?

— Nu-mi dau seama.

Dar, de fapt, îmi dădeam.

Jasper a făcut cu mâna. Des i-a răspuns la salut, după care s-a oprit să vorbească cu Jordan, care i-a şi dat pe mână sfoara de la zmeu.

— Ia spune-mi despre iubita asta a ta, Jes. Cum de n-am întâlnit-o încă? am întrebat eu.

— Călătoreşte în interes de serviciu. Dar o s-o întâlneşti de cum se întoarce. Frate, abia aştept să vină acasă. N-am mai stat niciodată atât de mult despărţiţi, a răspuns Jasper, lăsându-şi capul în jos.

— De cât timp sunteţi împreună?

— Facem un an în august.

A răsucit un prosop de plajă în mâini, aruncându-şi privirea înspre Des şi copii. După care s-a uitat din nou la mine.

— Pot să-ţi spun un secret? Deşi am promis să nu zic nimănui.

Eu m-am aplecat înspre el.

— Nu spun la nimeni.

— Vreau s-o cer pe Beth în căsătorie.

Bucuria pe care ar fi trebuit s-o simt la auzul acelei mărturisiri nu s-a materializat. Erau prea tineri! Prea naivi! Prea necunoscători să ştie că dragostea nu durează. M-am forţat să zâmbesc.

— E grozav, Jes! Pe bune. Dar eşti sigur de asta? Nu voiai să-ţi deschizi un restaurant?

El şi-a plecat capul într-o parte, încruntându-se.

— Ce-are a face una cu alta?

— Nimic, cred. Doar că nunţile sunt costisitoare. Şi inelele, şi casele. Unde o să staţi?

El s-a lăsat înapoi pe spate.

— Doamne, Sadie! Credeam că o să te bucuri pentru mine.

— Chiar mă bucur, serios. Nu mă înţelege greşit. Sunt sigură că ea e minunată şi toate cele, dar e mult de lucru într-o căsnicie.

— Nu şi dacă găseşti persoana potrivită, nu un şmecher care te înşală pe la spate. Crezi că, doar pentru că ţie nu ţi-a ieşit, n-o să-mi iasă nici mie? a făcut el, răsucind şi mai strâns prosopul.

N-am lovit niciodată un căţeluş, dar îmi închipuiam că aşa se simţea unul care o face. Oricât aş fi încercat, nu puteam să evoc nicio amintire în care Richard şi cu mine fuseserăm copleşiţi de

exaltarea tinerilor însurăţei. Probabil că fusese minunat cândva, înainte să dăm de zgârciurile şi de soioşenia perioadei de după.

— Îmi pare rău, Jasper. N-am vrut să sune aşa. Fireşte că mă bucur pentru tine.

— Mda, bine. Mulţumesc. Oricum, am întârziat la lucru.

A sărit numaidecât în picioare, scuturându-se de omniprezentul nisip de pe plajă. Fără alte cuvinte, s-a repezit în josul treptelor.

Dody avea o vorbă: Nu poţi să lipeşti la loc o foaie ruptă. Dacă mi-ar fi stat în puteri, aş fi dat înapoi ultimele cinci minute. Nu am intenţionat să-l fac pe Jasper să se simtă prost, dar căsnicia nu însemna numai unicorni şi curcubeie. Trebuia să ştie acest lucru.

Soarele era sus pe cerul senin. Căldura se ridică dinspre nisip în valuri tremurătoare şi, odată cu ele, regretul meu încă şi mai fierbinte. Nici măcar vântul nu putea să răcorească atmosfera.

L-am urmărit cu privirea pe Des cum îi arăta lui Jordan să facă trucuri cu zmeul. Acesta zbura cu sfoara întinsă, răsucindu-se şi învârtindu-se. Aşa mă simţeam şi eu, întocmai ca zmeul acela. Atârnând la capătul unui fir subţire, fără vreo certitudine ori control asupra direcţiei în care avea s-o ia viaţa mea.

Jordan chiţăia de plăcere, încântat peste măsură de abilităţile lui Des de a mânui zmeul. Paige li se alăturase şi ea, sărind în nisip şi încercând să imite mişcările zmeului într-un dans stângaci.

Des s-a întors atunci spre mine, cu un zâmbet la fel de strălucitor precum cele din reclamele la bomboane mentolate.

— Bună.

— Bună. Chiar te pricepi să mânuieşti chestia aia, am zis eu.

— Mă pricep să mânuiesc tot felul de lucruri, a răspuns el.

Flirta cumva? Mie asta îmi suna a flirt. Dar la fel făcusem şi cu Kyle. Cititorul meu de semnale trebuia cu siguranţă recalibrat.

Pieptul lui Des era umed de transpiraţie de la alergat. Mă distrăgea. Numai prezenţa propriilor progenituri mă împiedica din a scoate pe gură ceva ce numai Dody ar fi spus: Ştiai că romanii făceau afrodiziace din transpiraţia gladiatorilor? (E adevărat. Am aflat asta de pe History Channel.)

— Mami, Des spune că putem să intrăm în apă dacă ne dai şi tu voie, a spus Jordan pe un glas subţire.

Eu mi-am mutat privirea de la pieptul lui Des la faţa lui Jordan.

— Vrei să intri în apă?

Fiul meu a încuviinţat din capul lui de-un blond albicios.

Cine era omul ăsta şi ce făcuse cu băiatul meu?

— Dar credeam că ţi-e frică de valuri.

Jordan s-a îndreptat de spate într-un minigest de machism.

— Ba nu mi-e!

— Vreau şi eu! a sărit Paige de colo.

— Da?

— Scuze, a intervenit Des. Le-am spus că mă duc să înot şi au vrut şi ei.

Ce fel de flautist fermecat era tipul ăsta? Încercam de aproape o lună să-i fac să intre în apă.

— Nu ştiu să înoate.

— E apă mică aici.

A arătat către o fâşie de apă chiar în faţa noastră.

— Dacă vii cu noi, or să fie bine.

— Vino, mami. Paige m-a luat de mână şi a început să tragă.

Oare accentul lui făcea ca fiecare propunere să fie atât de irezistibilă? Ar fi putut şi să-mi ceară să conduc o maşină furată şi tot aş fi primit bucuroasă.

Înainte ca încuviinţarea mea slabă să se piardă în vânt, Jordan o zbughise deja spre lac, împreună cu Paige şi cu Des, lăsându-mă pe mine să meditez asupra schimbării dramatice de atitudine care se petrecuse în copiii mei.

S-au oprit pe mal, aşteptând să-i prind din urmă.

— Gata? l-a întrebat Des pe Jordan, întinzându-i mâna.

Jordan a şovăit acum, strângându-şi degetele de la picioare, în timp ce reconsiderarea deciziei şi un val de cincisprezece centimetri aproape că l-au copleşit. Şi-a ridicat mâinile fără să-şi ia ochii de la apă.

Des nu a stat pe gânduri. L-a luat pe sus pe fiul meu şi au intrat în lac. *Sunt surprinsă că nu a despărţit apele de-a dreptul Cine era tipul ăsta până la urmă?*

Eu am ridicat-o pe Paige, care chicotea, chiţăia şi bălăbănea din picioare. Cu un pas în urma băieţilor, îl urmăream cu privirea pe Jordan. Ochii îi erau la fel de larg căscaţi ca zâmbetul care i se lăţise pe chip.

Un val s-a spart de piciorul lui Paige. Ea a încercat să se caţăre şi mai sus pe mine, dar nu mai avea unde să se ducă. Cel puţin grija pentru siguranţa copiilor mei m-a făcut să uit pentru

o clipă de toţi acei ţipari, de acele cadavre şi de numai Dumnezeu mai ştie ce se găsea sub apă. Ei bine, nu de tot...

Zece minute mai târziu, copiii mei se bălăceau ca nişte pui de raţă, teama de a nu se stropi sau de a se duce la fund fiind risipită cu totul. De săptămâni bune îi ademeneam, mă tocmeam cu ei, îi ameninţam şi îi mituiam, încercând să-i aduc în locul ăsta. Iar acum, mulţumită acestui bărbat din Atlantida, se zbenguiau ca nişte mici Nemo.

Apa era liniştită. Nu trebuia să-mi fac griji de vreun curent contrar care să-i tragă pe neaşteptate în adâncuri, dar, chiar şi aşa, le-am spus să nu se îndepărteze. Nu că m-ar fi băgat câtuşi de puţin în seamă, de vreme ce Des Supereroul era acolo cu ei. Erau atraşi ca nişte magneţi de Omul de Oţel.

— Veniţi încoace, copii, lăsaţi-l pe Des să respire. Sunteţi ca nişte carbunculi, le-am strigat eu.

— Ce e un carbuncul?

— E chestia aia care creşte pe fundul navelor, am răspuns eu.

Des s-a înecat, încercând să-şi stăpânească un hohot de râs.

— Cred că te referi la ciripede.

— Aşa să fie? Şi atunci ce e un carbuncul?

— E un abces al pielii. Ca un furuncul.

— Eşti sigur?

El a încuviinţat din cap cu hotărâre.

— Foarte sigur.

Ei, rahat. Începeam să mă molipsesc de la Dody. Mereu am crezut că chestiile alea se numeau carbunculi. Mă întrebam de câte ori folosisem greşit cuvântul.

— Apropo de asta, a spus el, ăla e un ceas rezistent la apă?

M-am uitat la încheietura mâinii. Ceasul meu era plin de apă din lac, minutarul ticăind la nesfârşit în acelaşi loc. Fir-ar!

— Al tău e? am întrebat eu, încercând să-mi ascund ruşinea.

El a încuviinţat din cap şi s-a uitat la al lui.

— Ah, la naiba! O să întârzii la muncă! Trebuie să plec. Ne vedem mai târziu!

A făcut cu mâna peste umăr şi a început să se îndrepte spre mal. Apoi s-a oprit, s-a întors şi a arătat spre Jordan:

— Te descurci în apă cu ei?

Dacă mă descurcam să am grijă de propriii mei copii? Fireşte că da, şi totuşi întrebarea lui fusese atât de sinceră încât nu m-am putut abţine să nu râd. De câte ori mă întrebase Richard

dacă aveam nevoie de ajutor cu copiii? Hm, absolut niciodată.

Capitolul 8

— Sadie, am o surpriză nemaipomenită pentru tine! a spus Dody, frecându-şi degetele doldora de inele pe când intra parcă plutind în camera de zi. De vreme ce surprizele lui Dody implicau de obicei amestecuri de ierburi care miroseau a resturi vegetale intrate în putrefacţie şi al căror gust era doar cu puţin mai rău, nu eram atât de încântată.

— Acum le citesc copiilor, Dody. Nu poate să mai aştepte?

Jordan era lângă mine, pe jumătate ascultând, pe jumătate jucându-se cu camioanele lui, în vreme ce Paige era completamente absorbită. Cititul era activitatea ei preferată, o consecinţă a faptului că o chema Paige Turner, aş fi zis.

— Nu poate aştepta. Ţi-am aranjat o citire în palmă cu sfătuitoarea mea spirituală, Madame Margaret.

Radia toată de parcă aş fi câştigat la loto.

— E minunată. O s-o adori.

A împins cu piciorul un teanc de cărţi cu poze de pe podea şi s-a aşezat pe canapea cu un foşnet prelung.

— Dody, n-am nevoie de o clarvăzătoare, am nevoie de un contabil.

— Ei, prostii! Ăia nu ştiu să facă altceva. Doar că Margaret poate să-ţi lumineze calea către un scop mai înalt.

Nu eram aşa sigură că am un scop mai înalt. Nu puteam nici să parcurg toate exerciţiile pentru actualizarea sinelui din revista *Oprah.*

— Chiar crezi în chestiile astea? am întrebat eu.

— Cred în orice ajută o persoană să se elibereze de energia negativă şi să se concentreze pe tot ce e pozitiv. Iar tu, tânără doamnă, eşti plină de energie negativă. Margaret poate să-ţi dea tocmai impulsul de care ai nevoie. Ne aşteaptă într-o oră.

— Cum rămâne cu copiii?

— Putem să-i lăsăm la Anita Parker. Am vorbit deja cu ea.

Nu eram de acord cu asta. N-aveam nevoie de o ţigancă trăsnită să-mi împuie capul cu tot felul de tâmpenii despre cum trebuia să întreprind o călătorie lungă sau că voi întâlni străinul din visele mele. Ori, şi mai rău, să fie o clarvăzătoare *adevărată*,

care să-mi spună că viitorul nu-mi rezerva decât suferinţă în dragoste şi singurătate. Ştiam deja asta. Aş fi obţinut un sfat mai bun de la un barman, şi pe deasupra, şi un gin tonic. Însă Dody hotărâse deja, iar asta însemna că trebuia să mă duc.

O oră mai târziu, stăteam pe un scaun pliant în buticul lui Madame Margaret. Globuri mistice şi simboluri wiccane împânzeau rafturile de sticlă acoperite de praf. Mirosul de levănţică şi de nisip pentru pisici se răspândea vag în aer, iar pe fundal se auzeau acordurile bumţi-bumţi ale unui cântec est-european. Ce naiba căutam eu aici?

O femeie scundă şi îndesată, cu un păr argintiu tuns bob şi cu ochelari bifocali cu rame roşii a intrat în încăpere. Era îmbrăcată cu un trening roz. Am fost surprinsă şi, sincer, puţin dezamăgită când s-a aşezat în faţa mea. Asta era clarvăzătoarea? Unde îi erau vălurile? Şi conturul negru şi gros din jurul ochilor? Unde îi erau cerceii mari şi rotunzi? Asta era escrocherie pe faţă.

Ea mi-a zâmbit călduros şi am dat mâna.

— Bună, eu sunt Maggie.

— Bună, am zis eu cam reţinută, nevrând să trădez nimic.

Dacă era atât de pricepută, ar fi trebuit să-mi ghicească numele.

— Iar tu trebuie să fii Sadie, a zis ea.

— Da! am exclamat eu.

Uau, era bună!

Ea a chicotit văzându-mi reacţia şi mi-a întins o foaie de hârtie pe masa dintre noi. Numele tău e scris aici, pe orar.

— A, da, am făcut eu, foindu-mă în scaun.

Mi-a întins apoi un pachet de cărţi frumos decorat.

— Amestecă-le, te rog. Nu sunt sigură dacă o să avem nevoie de ele, dar măcar o să-ţi mai ia din emoţii.

— Nu am emoţii, am răspuns eu, mult prea rapid.

Ar trebui să am emoţii doar pentru că ea urma să-mi spună că viitorul meu era pustiu şi lipsit de orice bucurie?

Ea a închis ochii şi a început să respire uşor.

Era de-a dreptul caraghios.

Apoi i-a deschis, mi-a luat cărţile din mână şi a întors câteva, aşezându-le după un tipar prestabilit. Înfăţişau nişte imagini ciudate: un turn lovit de fulger, două femei cu mantii care ţineau în mână pocale aurii, un pustnic cu un felinar. Un tip cu o mantie neagră, călare pe un cal. Pe cartea aia era cuvântul *moarte* scris

deasupra! Asta nu putea fi de bine.

S-a uitat în tăcere la cărţi preţ de un minut, timp în care am început să simt furnicături pe piele. Prevesteau atât de multe nenorociri încât nu ştia ce să spună? Dar, când a vorbit în cele din urmă, vocea îi era de un calm desăvârşit.

— Eşti dezechilibrată.

Dezechilibrată în sensul de nebună?

Mi-a arătat cu degetul prima carte.

— Asta e cartea Turnului. Reprezintă credinţe vechi şi idei care sunt puse la încercare. Toate aspectele vieţii tale sunt în momentul de faţă în mişcare şi trebuie să fii deschisă la schimbare. Anumite probleme nu se vor sfârşi decât după ce vei rupe legăturile cu cineva sau cu ceva, fie ele legături fizice sau emoţionale. Te-ai despărţit cumva recent? Sau te gândeşti să pui capăt unei relaţii?

Dody trebuie să-i fi spus de divorţul meu. Am încuviinţat din cap, nevrând să dezvălui prea multe.

Madame Margaret a dat şi ea din cap.

— A fost decizia potrivită. Era o persoană vulgară şi superficială. Dar mai ai încă nişte chestiuni de încheiat cu el înainte să ajungi într-un loc mai bun. Cartea Pustnicului vorbeşte despre înţelepciunea interioară. Tu o ai, doar că nu te încrezi în ea. Trebuie să-ţi îndrepţi atenţia de la aspectele vieţii tale de zi cu zi şi să priveşti spre interior. De acolo încep problemele tale şi tot acolo o să găseşti şi rezolvarea.

O, *n-aş prea crede. Problemele mele au început şi s-au terminat cu Richard.*

— A, da, şi Şasele de Cupă, a continuat ea, arătând spre altă carte. Foarte grăitor în poziţia asta. Face legătura dintre trecutul şi viitorul unei persoane. Chiar are noimă ca acestea două să vină împreună, având în vedere circumstanţele actuale. Posibil să te surprinzi vreodată gândindu-te la experienţele anterioare şi să afli că ai de câştigat de pe urma unei relaţii mai vechi.

Uau, n-ai să vezi una ca asta.

— Tot asta e perioada unei reînnoiri emoţionale. Vei fi în sfârşit liberă şi îţi vei reintra în drepturi, apreciind mult mai profund călătoria pe care o faci.

Până acum, îmi părea textul clasic al cititului în palmă. Chestii destul de vagi, cu atât mai evidente cu cât Dody îi spusese deja cum stă treaba.

A arătat spre altă carte.

— Ăsta e Asul Pentagramelor. Reprezintă o stare bună de sănătate. Steaua de lângă este cartea inspiraţiei, a observaţiei interioare şi a speranţei. Contactul cu o persoană care îţi va schimba semnificativ viaţa. Poate o nouă relaţie de cuplu.

O, *da. Asta sună exact ca Dody. Mi se întinsese o cursă.*

— Nu aştept nicio relaţie nouă, am spus eu.

Trebuia să înăbuş tărăşenia asta chiar din faşă.

Ea mi-a zâmbit binevoitor.

— Nu prea poţi să ştii ce te aşteaptă. În asta constă frumuseţea tarotului. Acum ştii.

Aş fi vrut s-o contrazic, dar nu avea niciun rost. Părea o doamnă destul de drăguţă, această complice zurlie a lui Dody. Aş fi putut s-o las să-şi spună mai departe placa.

— Treiul de Cupă îmi spune că intri într-o perioadă plină de distracţie.

De la cupe se trage, fără îndoială. *Probabil sunt pline cu vodcă*.

— Aici avem Cavalerul de Pică şi Regele de Pică. Aceştia pot reprezenta nişte bărbaţi în viaţa ta, atât din trecut, cât şi din prezent. Amândoi sunt plini de şarm, isteţime şi elocvenţă, dar unul dintre ei s-a năpustit asupra ta iute ca vântul şi a plecat la fel de repede. E genul care se plictiseşte uşor.

Hmm, ăsta putea fi Richard, *cu siguranţă.*

— Celălalt, pe de altă parte, este cineva de încredere şi responsabil, a cărui profesie este să dea sfaturi. Avocat sau poate doctor.

Vai, *Doamne! Serios? Dody a scris un scenariu întreg pentru femeia asta?*

Margaret s-a încruntat, privind lung la următoarea carte.

— Asta e Roata Norocului, sugerează că norocul tău e pe cale să se schimbe. Intri într-o fază nouă, dar destinul şi soarta ta nu-ţi vor permite să controlezi evenimentele viitoare decât foarte puţin. Iar tu tânjeşti să deţii controlul cu orice preţ. Numai că, draga mea, lucrul cel mai bun pe care poţi să-l faci acum pentru tine este să te laşi în voia curenţilor. Şi să ai încredere în cei cărora le pasă de tine. Eşti pusă în faţa mai multor alegeri, dar numai una este cea corectă. Nu poţi face totul de una singură.

Ba da, puteam. Asta făceam de ani întregi. Richard nu-mi fusese de mai mult ajutor decât un soţ de carton în mărime

naturală.

După care mi-a zâmbit:

— Dar totul o să se rezolve în cele din urmă. Vezi Doiarul de Pică de-aici? Asta înseamnă o dragoste nouă. Următorul bărbat din viaţa ta o să fie mult mai potrivit pentru tine. Dragostea însă vine cu un cost. Noua relaţie nu va fi fără sacrificii.

Era vreuna lipsită de sacrificii?

Stai.

Ce?

A spus dragoste? Nu, mersi. Sacrificasem destule de dragul lui Richard. Eram sleită.

S-a lăsat pe spătarul scaunului şi m-a privit lung preţ de un minut.

— Nu putem controla întâmplările din viaţa noastră, Sadie. Câteodată nu ne putem controla nici propriile reacţii. Dar, cu cât ne luptăm mai cu forţă împotriva curentului, cu atât vom obosi mai mult. Ştii, controlul nu este decât o iluzie.

Nu, dragostea este o iluzie.

A mai întors câteva cărţi, după care a zâmbit din nou.

— Minunat! Pătrarul de Cupă. Nu pui preţ pe posesiunile materiale. Da, foarte bine, continuă aşa. Nu-ţi fie frică să faci uz de forţa ta naturală. Ai mai multă decât îţi închipui. Îţi vei găsi echilibrul de îndată ce vei renunţa să te mai gândeşti la cum ar trebui să fie lucrurile şi le vei accepta aşa cum sunt de fapt. Fii atentă la marele val. Te va duce într-o direcţie plină de bucurie. Vei fi fericită, Sadie. Toate cărţile astea aşa îmi arată.

Fireşte că spunea asta. N-aş lăsa 20% bacşiş să-mi prezică haos total. A mai ţinut-o aşa vreun sfert de oră, spunându-mi să mă încred în propriile instincte şi să las trecutul în urmă. Un sfat bun, fără îndoială, dar majoritatea chestiilor pe care mi le-a zis ar fi putut foarte bine să iasă din gura lui Dody.

Vedeţi voi, mai bine dădeam banii ăştia pe un gin tonic. Măcar aşa m-aş fi ales cu o ameţeală pe cinste.

∵

— Ai evitat intenţionat să-mi spui că Fontaine stă la Dody, Sadie! Credeai că nu o să aflu?

Vocea lui Richard era răguşită de furie.

Stăteam amândoi în parcarea de la Castelul Vafelor, unde mersesem ca să-i iau pe Jordan şi pe Paige de la ultima lor vizită. Copiii erau în maşină, urmărindu-ne cum ne certam şi ne

porcăiam, exact ca în vremurile bune.

— Vorbeşte mai încet! Nu ţi-am spus pentru că nu văd ce ar fi contat, Richard. Ce dacă stă şi Fontaine cu noi?

— Cum şi ce? Nu vreau ca fiul meu să fie influenţat de rahaturile pe care le face Fontaine. Nu aduce tipi acolo?

Mi-a vârât un deget în faţă, iar mie mi-a venit să i-l muşc până i-l rupeam şi să-l scuip pe jos.

— Nu, nu aduce. Dar, sincer îţi zic, eşti un homofob nenorocit! Nu-ţi pasă că Jasper se destrăbălează cu prostituate. Nu, îţi faci griji că vărul meu ar putea să-l transforme pe fiul tău într-un homosexual.

El m-a prins de braţ şi m-a tras departe de maşină.

— Tu să vorbeşti mai încet! Şi, la naiba, Sadie, nu-mi mai pune vorbe în gură!

Un cuplu a trecut pe lângă noi. Femeia a încetinit când ne-a văzut, dar bărbatul a iuţit pasul, lăsând-o în urmă.

— Ascultă, a şuierat Richard printre dinţi de cum s-au îndepărtat, nu am timp să discut despre asta. Am întârziat la muncă. Dar tu, Sadie, trebuie să te ocupi de asta. Nu vreau să-mi expun copiii unui asemenea mediu. Aşa că scapă de poponarul ăla de văr al tău sau mişcă-ţi fundul înapoi în Glenville! Ai o casă cu cinci dormitoare care te aşteaptă goală, în timp ce tu te joci de-a tabăra de vară la Dody. Ajunge! Vreau să aduci copiii înapoi aici, ca să-i pot vedea mai des.

Tâmplele îmi zvâcneau. Abia dacă mai puteam respira şi îmi venea să-i trag un şut între picioare. Sau cel puţin să mă gândesc să-i spun ceva răutăcios, ca să-l rănesc şi pe el la fel de mult. Dar am fost prea înceată.

Richard a sărit în maşină fără să mai arunce o privire măcar către Paige şi Jordan şi a demarat în forţă.

Tremurând de parcă aş fi atins un fir de înaltă tensiune, m-am urcat în SUV-ul meu.

— Mami, de ce ţipa tati? a întrebat Paige.

Eu am tras o gură de aer.

— Era nervos din cauza unei chestii de la serviciu, scumpo. O să fie bine.

La fel ca de multe alte ori înainte, i-am minţit în privinţa tatălui lor. Nu aveam de gând să fiu cea care-i întoarce împotriva lui. Când aveau să mai crească, puteau să decidă singuri ce fel de om era. Până atunci, însă, voiam să-i protejez.

⁘

Când, în aceeaşi după-amiază, ne-am întors în Bell Harbor, eu încă tremuram de pe urma certurilor. Nu voiam să plec din Bell Harbor. Nu încă. Şi nu aveam de gând să-i cer nici lui Fontaine s-o facă. Nici măcar nu aveam să-i pomenesc despre ce spusese Richard. Dar trebuia să fac ceva.

Am luat copiii şi câinii şi m-am dus pe plajă. Poate că puţin soare avea să alunge norii de furtună din capul meu. Dody refuzase invitaţia de a ni se alătura, promiţându-i deja Anitei Parker să o însoţească la cursul de dansuri din buric.

Am deşertat un coş cu jucării din plastic pe nisip, ca să-l ţin ocupat pe Jordan. Paige avea păpuşile ei, iar pentru mine îmi luasem un scaun, o sticlă cu vin şi un roman de doi lei. Soare, alcool şi niţică ficţiune. Asta da vacanţă.

Leneşu lătra, alergând prin jur de parcă ar fi avut o mangustă pe urmele lui, aşezându-se în cele din urmă lângă mine ca să tragă un pui de somn.

Grăsanu adulmeca prin nisip, scormonind după mâncare proastă, pe jumătate îngropată, lăsată de alţii care fuseseră pe plajă.

Câteva minute mai târziu, am auzit un fluierat scurt, ascuţit. Câinii şi-au ciulit numaidecât urechile, dând fuga spre sud.

Era Des, care alerga pe plajă. Tremurul veşnic care mă apuca de fiecare dată când îl vedeam mi-a înfiorat tot corpul, făcându-mă să-mi amintesc încă o dată să trec peste asta. Da, eram atrasă de el mai mult decât îndrăzneam să recunosc, dar era doar o simplă infatuare. Valul de emoţii pe care-l stârnea în mine era ca scos din benzile desenate. Era amuzant să pretind că era Bărbatul Bionic, cu cipul de sensibilitate actualizat. Dar nu era. Nu chiar. Era doar un tip, iar dacă aş fi ajuns să-l cunosc mai bine, i-aş fi descoperit toate defectele jalnice. Era amuzant să flirtezi şi să ai impresia că însemna ceva, dar nu era aşa.

Des a ridicat un băţ adus de ape şi l-a aruncat, trimiţând câinii într-o goană nebună, după care a venit şi s-a aşezat lângă mine.

— Hei.

— Hei, i-am răspuns eu, ascunzându-mi discret romanul prost şi băutura ieftină în spatele scaunului.

Copiii erau la câţiva paşi depărtare, săpând o groapă spre Australia. (Contrar legendei urbane despre săpatul până în China, dacă săpai o groapă din Michigan, ajungeai în Australia.

Încă o informaţie inutilă care-mi aglomera creierul, împreună cu aceea că apa din toaletele de pe cealaltă parte a ecuatorului se învârte în sens opus.)

— Ce mai faci? a întrebat el.

— Bine. Tu?

— Bine. Unde e Dody?

— La cursul de dansuri din buric.

El a chicotit şi a scuturat din cap, probabil încercând să-şi alunge din minte imaginea.

Paige a dat fuga la noi.

— Bună, Des! Uite ce sirenă am eu! O cheamă Rosemerelda Abernathy Sparkleberry Turner. Îţi place?

— Da, îmi place.

— Vrei să-mi vezi şi noul costum de baie? Are flori galbene pe el. Vezi?

A făcut o plecăciune, înclinându-şi capul şi punându-şi o mână în şold.

— Îmi place, e foarte drăguţ.

— Ştiu.

S-a întors şi a fugit înapoi la tunelul ei trans-terestro-australian.

Jordan a ridicat şi el privirea şi a făcut cu mâna.

Des i-a răspuns la salut.

Am stat în tăcere vreun minut, urmărindu-i cu privirea pe copii cum se joacă.

— Eşti tăcută azi, a spus Des, aplecându-se într-o parte şi lovindu-se cu cotul de braţul scaunului meu.

— A, da? Scuze. Sunt cam prost dispusă.

M-am certat cu fostul soţ. Fir-ar de ce i-am spus asta? Să auzi pe cineva vorbind de fostul soţ era ca şi cum ai privi poze dintr-o vacanţă nasoală, în care nici măcar nu ai fost. Şi totuşi m-am trezit vorbind:

— Richard nu vrea ca eu să mai stau aici. Îi e teamă că Jordan o să se molipsească de la Fontaine cu vreun caz incurabil de febră gay.

M-am uitat la fiul meu, care întruchipa din cap până în picioare tipul unui băieţel obişnuit. Renunţase la a mai săpa gaura şi se apucase să lovească aerul, absorbit într-o luptă pe viaţă şi pe moarte cu cine ştie ce duşman închipuit.

— Asta e de-a dreptul stupid. Ce-ai de gând să faci? a întrebat

Des, lăsându-se pe spate şi îndreptându-şi faţa spre soare, cu ochii închişi.

Eu am profitat de ocazie şi mi-am lăsat privirea să rătăcească asupra lui, doar că, nemaiauzindu-mă vorbind, s-a uitat din nou la mine.

— Nu ştiu, am zis eu. Depinde de cât de mult scandal vrea să provoace Richard. Dar mă enervează atât de tare, pentru că Fontaine se înţelege de minune cu copiii. S-a jucat cu ei într-o lună mai mult decât a făcut-o Richard în cinci ani.

Des a încuviinţat uşor din cap.

— Păcat.

Am dat şi eu din cap, scoţându-mi sticla de vin de după scaun.

— Ai fost căsătorit vreodată?

Mă molipsisem şi eu de vorbirea pe şleau a lui Dody.

El a încuviinţat din cap şi a lovit nisipul cu piciorul.

— Mda. Nu a mers prea bine.

— Îmi pare rău. I-am întins sticla, pe care a acceptat-o.

— Pare că a trecut atât de mult timp.

— Ce s-a întâmplat?

El a mai luat o înghiţitură din sticlă. Cuvintele îi ieşeau lent pe gură.

— Priorităţi diferite, aş zice. Eram foarte tineri. Foarte egoişti.

A scuturat încă o dată din cap şi mi-a înapoiat băutura. Mâna lui a atins-o pe a mea. Preţ de o fracţiune de secundă, privirile ni s-au intersectat. Am simţit o fierbinţeală şi o scânteiere din inimă, ca ultima zvâcnire a unei artificii, înainte să se stingă.

Des aproape că a zâmbit, expresia de pe chip schimbându-i-se în secunda doi, ca şi cum şi-ar fi amintit că a lăsat oala fierbând pe aragaz ori că a uitat să-şi pună pantaloni. Şi-a întors privirea înapoi la apă.

— Ştii tu, se mai întâmplă rahaturi de genul ăsta. Căsniciile se mai şi sfârşesc.

O parte din mine îşi dorea să insiste. O altă parte din mine ştia că nu avea să-mi placă ce urma să aud. Şi, oricum, era evident că nu voia să vorbească despre asta.

— Nu mergi la spital azi? am întrebat eu, schimbând subiectul.

El a oftat şi am simţit de parcă soarele nu mai strălucea la fel de puternic.

— Nu, azi nu. Dar tot am o groază de lucruri de făcut. Presupun că ar trebui să plec.

S-a ridicat încet, ca şi cum ar mai fi vrut să zică ceva. În schimb, nu a mai adăugat decât un „Pe curând”.

S-a întors şi a început să alerge din nou în josul plajei.

Observaţie pentru sine: Nu-l întreba pe Des de căsnicia lui, pentru că-l întristează. Şi îl face să plece.

∵

Mi-am aranjat pe umăr noua mea geantă office din piele şi am afişat cel mai larg zâmbet de organizator profesionist. Kyle avea dreptate. Fostul lui iubit, Patrick, şi actualul lui iubit, Owen, aveau o grămadă de lucruri!

Noua lor casă era o namilă istorică, cea mai veche din Bell Harbor. Asta însemna lucrătură din lemn frumos sculptată, o terasă prelungă, care se întindea de jur-împrejurul clădirii, şi toalete de modă veche, cu lanţ. Mai însemna şi zeci de încăperi micuţe, cea mai nepractică bucătărie pe care am văzut-o vreodată şi nicio cămară. Absolut nicio cămară! Cel mai urât coşmar al meu! Treaba asta avea să fie o provocare mult mai mare decât m-aş fi aşteptat şi, de vreme ce era prima mea misiune organizatorică, voiam ca totul să iasă perfect.

Clienţii mei erau îndrăgostiţi nebuneşte şi atât de încântaţi să se mute împreună. Nu le păsa de detaliile amenajării noii lor locuinţe; nu voiau decât să despacheteze din cutii într-o manieră care să aducă cât de cât a ordine.

Însă nu reuşiseră, iar învălmăşeala de lucruri pusese stăpânire pe casă, ei începând să se certe în privinţa croselor de golf de care se împiedicau pe hol sau a scrisorilor importante care se pierdeau printre teancurile de hârţoage. Eşecul meu în a le aduce ordine în acest haos ar fi putut să le pecetluiască relaţia. Poate că nu şi-ar fi dat seama că era din vina mea, dar eu aş fi ştiut. Aşa că trebuia să fac asta cum trebuie.

— Aici e dormitorul mare, a spus Patrick, deschizând altă uşă. Nu sunt dumnezeieşti ferestrele astea? Avem în minte nişte materiale diafane şi sexy de jur-împrejur.

— Şi chiar alături este camera servitoarei, a adăugat Owen. Ne gândeam s-o transformăm într-un dressing.

Un dressing? Slavă Domnului!

— Pentru că jumătate de distracţie o să se petreacă acolo, a rânjit Patrick.

Owen a oftat.

— Nu te saturi niciodată de gluma asta, nu, scumpule?

Am petrecut restul zilei vorbind despre ce aşteptări aveau ei de la diverse spaţii. Am luat zeci de notiţe şi am făcut o mulţime de poze, promiţându-le că mă voi întoarce peste o săptămână.

La rugămintea lui Patrick, am fost de acord ca data viitoare să-mi aduc şi etichetatorul, ca să le imprim pe cârligele prosoapelor de baie *Al lui* şi *Al lui*.

∵

Mergând pe holul spitalului câteva zile mai târziu, după programarea la medic a lui Dody, am auzit un accent cunoscut. Ca de obicei, un fior mi-a străbătut şira spinării, ajungând drept în părţile mele feminine.

— Hei, Sadie! a strigat Des.

Dody şi cu mine ne-am întors, iar Des s-a împiedicat, luat probabil prin surprindere de şalul ei boa turcoaz. Strălucea de la penele cu paiete şi arăta cu el pe umeri ca unul dintre personajele din *Păpuşile Muppets.* Walter cică i-l cumpărase de la o menajeră din România, care susţinea că-l şterpelise din şifonierul Dianei Ross. Eu aveam îndoielile mele.

Des, fireşte, arăta uimitor în halatul lui de medic. Ce făcea să arate atât de sexy un halat alb, obişnuit, mă întrebam eu, chiar înainte să-mi doresc să mă fi aranjat puţin mai mult în ziua respectivă. Da, normal, eram în vacanţă, dar mueam dacă m-aş fi spălat pe cap? Au meritat cele zece minute în plus de stat în pat? În momentul de faţă nu eram sigură nici dacă mă spălasem pe dinţi de dimineaţă. La naiba!

Am zâmbit cu gura închisă, încercând să simt gust de pastă de dinţi.

— Vai, Dody, arăţi uimitor astăzi! a spus el, un zâmbet lăţindu-i-se pe faţă.

Ea a fluturat şi din gene şi din şal.

— Mulţumesc. Acelaşi lucru mi i-a spus şi Fontaine.

Des a încuviinţat din cap, ridicând din sprânceană.

— Ştie Fontaine ce ştie.

Mi-a făcut cu ochiul peste capul ei, făcându-mi sutienul să încerce să se desfacă singur într-o dulce renunţare.

— Şi, doamnelor, ce vă aduce astăzi aici? a întrebat el.

— O, nimic grav. Doar un control la vaginecologul meu, a răspuns Dody.

— Dody! am exclamat eu.

— Ce? Eşti aşa de sensibilă, Sadie! Ştie şi el despre lucrurile astea. Doar e doctor. Nu, Des? Ştii totul despre părţile feminine, nu-i aşa? a spus ea, fluturându-şi ştrengăreşte şalul.

El s-a înroşit ca focul.

— Sunt familiarizat cu „vaginecologia”, da.

Pun pariu.

— Noi mergeam la bufet, să luăm prânzul, a spus Dody. Vrei să ni te alături?

— Ba nu mergeam, am intervenit eu, iritată de prezenţa lui.

— Ba da, mergeam. Mor de foame. S-a întors spre mine şi m-a privit lung cu ochii ei mari.

Des s-a uitat la ceas.

— Nu am decât câteva minute libere, dar vă conduc.

A arătat în direcţia opusă, spre semnul care indica uriaşa cantină pe lângă care noi trecuserăm orbeşte. Ne-am întors şi am traversat împreună holul scurt, ajungând în dreptul bufetului un minut mai târziu.

Era aproape gol. Poate pentru că era abia zece jumătate dimineaţa.

— Poate că ar trebui să ne luăm doar câte o cafea, a spus Dody. Până la urmă nu mi-e chiar atât de foame.

Ştiam eu, mincinoasă bătrână! Încă încerca să-l bage cu forţa pe Des în viaţa mea!

— Am timp de o cafea, a spus Des, arătând către o masă din colţ. Ce-aţi zice să luaţi loc acolo? Aduc eu cafelele, s-a oferit el.

— Nu, lasă-ne pe noi să-ţi facem cinste. Îţi suntem datoare, am zis eu.

El s-a aplecat înspre mine, mâna lui atingându-mă în josul spatelui.

— E în regulă. Eu o iau gratis. A ridicat din sprâncene şi a dat din cap cu subînţeles, ca şi cum cafeaua gratis era cel mai mare avantaj.

Se pare că nu aveam de ales.

— Bine atunci, mulţumim.

S-a întors câteva minute mai târziu, punând pe masă trei cafele şi aşezându-se pe banchetă, lângă mine. A scos nişte pliculeţe de zahăr din buzunarul halatului şi i le-a întins lui Dody. Ea radia de plăcere, de parcă doar ce-ar fi cerut-o în căsătorie. Pe *ea*.

— Ţie îţi place simplă? m-a întrebat el.

Am încuviinţat din cap.

— Ai ghicit.

El şi-a bătut uşor tâmpla.

— Un spirit fin de observaţie. Ai băut-o simplă acum câteva seri, când am luat cina împreună.

Mi-am coborât brusc privirea în cafeaua mea, nevrând să-l las să vadă încântarea mea crescândă. Richard nu ar fi ştiut ce să răspundă dacă îl întrebam cum îmi plăcea cafeaua nici dacă îl înmuiam în miere şi-l lăsam să-l năpădească furnici-gigant.

— Şi cât timp ai spus că stai în minunatul nostru orăşel, Des? a întrebat Dody, observând că eu rămăsesem mută de adoraţie.

— Câteva luni, depinde.

— Depinde de ce?

El a zâmbit.

— De o mulţime de lucruri.

Răspunsul lui m-a neliniştit. Era mult prea vag. Ce ascundea oare?

— Şi cu ce te ocupi când nu lucrezi? a continuat Dody, dându-şi evident seama că nu ajunsese nicăieri cu ultima întrebare, lucru care totuşi nu a descurajat-o.

I-am simţit enervarea la adresa neputinţei mele totale de a mă vinde cum trebuie.

Am sorbit din cafeaua mea de o simplitate desăvârşită, încercând să ignor căldura emanată de piciorul lui Des, care era fix lângă al meu. Dar nu era deloc uşor într-un loc atât de strâmt. N-aveam cum să nu-i observ măcar punctuleţul de lângă arsură, pe care-l ratase când se bărbierise, şi nici cicatricea abia vizibilă din colţul sprâncenei, de care am simţit o bruscă dorinţă să-mi lipesc buzele.

— Alerg, merg cu bicicleta, joc baschet. Citesc şi mă uit la filme. Chestiile obişnuite, aş zice.

— Ce gen de filme?

— Toate genurile. Sunt o persoană destul de uşor de distrat.

— Îţi plac şi filmele romantice? a insistat ea, fluturându-şi genele la el.

Penele din şalul boa se mişcau şi ele în ritmul respiraţiei ei.

Eu am oftat. Subtilitatea nu era deloc pe radarul lui Dody.

Des a chicotit.

— De fapt, chiar îmi plac. Am crescut cu trei surori, aţi uitat?

Aşa că am văzut destule.

— Vai, încântător! Şi cum ţi-a plăcut New York-ul?

Des s-a lăsat pe spate, braţul lui atingându-se de al meu. Eu am strâns din greşeală paharul de plastic, aproape vărsând restul de cafea.

— New York-ul? N-am fost niciodată acolo.

— Serios? Credeam că toţi imigranţii ilegali trec prin Insula lui Elvis.

Des a izbucnit în râs, făcând să tremure bancheta pe care o împărţeam.

— Dody, am zis eu oftând. Sunt atâtea chestii greşite în ce ai spus, că nici nu ştiu de unde să încep.

— Ce, ce-am zis?

— Nu mai contează.

Telefonul lui Des a bâzâit, iar el l-a scos din buzunar, încă râzând.

— Doctor McKnight.

Şi-a dres vocea şi a ascultat, răspunzând din când în când câte un „Da. Nu. În zece minute. Spune-i că poate să aştepte”. A făcut din nou o pauză, apoi: „Nu, am aşteptat-o toată dimineaţa şi nu a venit. Vin într-un minut”.

A închis, punând telefonul pe masă şi luând o gură de cafea.

— Iubita ta? a întrebat Dody.

S-a înecat şi a încercat să înghită. Dintre toate întrebările ciudate, asta părea să fie prima care să-l închidă. Faţa i s-a înroşit, în timp ce dădea pe gât ultima înghiţitură de cafea. Apoi a strâns în mână paharul de plastic şi i-a adresat mătuşii un zâmbet misterios.

— Dody, nu am nicio iubită.

— Nu ai? a exclamat ea, privindu-ne pe amândoi. Vai, mare păcat! nu-i aşa, Sadie?

Capitolul 9

Mă chinuiam să trec peria prin părul lui Paige. Era plin de noduri, întărit şi mirosea suspect a zmeură. Eram cu copiii în bucătărie împreună cu Dody, care pregătea ceaunul ei zilnic de ovăz cleios.

— Au! s-a văitat Paige.

Când telefonul a sunat, ea a sărit numaidecât.

— E rândul meu! Răspund eu! A ridicat receptorul:

— Alo? Casa mătuşii Dody.

După un minut, a chicotit:

— Nu, prostuţule. Prinţesele nu răspund la telefon. Sunt Paige.

A făcut o nouă pauză, stând cu o mână în şold şi cu cealaltă ţinând receptorul la ureche. Am fost lovită brusc de imaginea fiicei mele adolescente.

Paige a încuviinţat din cap.

— Da, mă pieptăna, dar nu o făcea deloc uşor. Şi asta doar pentru că l-am băgat în iaurt.

— Asta s-a întâmplat? am făcut eu.

Nici nu era de mirare că ajunsese în halul ăla.

Paige a chicotit din nou.

— Nu, a avut acelaşi gust. Bine, aşa o să fac.

Apoi mi-a întins receptorul:

— Des vrea să vorbească cu tine.

Iarăşi fiorul enervant şi persistent al anticipaţiei. Probabil aşa se simţea şi Nemuritorul când dădea peste vreun altul ca el[5].

— Alo? am zis eu, încercând să-mi fac o voce plăcută.

— Sadie? Bună, sunt eu, Des.

— Bună.

Dody s-a oprit din amestecat ca să tragă cu urechea fără pic de ruşine.

— Hei, scuze că te deranjez, dar sunt într-o mică încurcătură. Şi mă întrebam dacă poţi să mă ajuţi.

Te rog, Doamne, te rog, fă-l să aibă nevoie de ajutor să-şi dea pantalonii jos.

---

[5] Aluzie la seria *Highlander*, scrisă de Gregory Widen şi transformată apoi în serial TV (difuzat la noi cu titlul *Nemuritorul*), în regia lui Russell Mulcahy (n.tr.).

— Cu ce anume?

— Aştept un pachet care trebuia să ajungă până la zece, dar m-au sunat mai devreme de la muncă. Crezi că ai putea trece pe aici să semnezi pentru el?

Părea floare la ureche. Şi platonic.

— Sigur. Pot face asta.

De la capătul celălalt am auzit un suspin de uşurare.

— Serios? Minunat! Mulţumesc!

— Nicio problemă. Vrei să vin acum?

— Dacă poţi. Scuze că ţi-am dat peste cap programul de dimineaţă.

— Ei, cred că obligaţiile mele sociale pot aştepta. Ajung în cinci minute.

Realist vorbind, aveam nevoie de vreo douăzeci ca să mă fac suficient de frumoasă, dar care ar fi fost rostul? Eram oricum ca două vapoare ale căror drumuri se intersectau doar pentru scurtă vreme.

Dody a bătut din palme după ce am închis telefonul.

— O, Doamne!

Eu am ridicat o mână ca s-o reduc la tăcere.

— Dody, nu are nevoie decât de cineva care să semneze pentru un pachet. Nu face mare caz din asta. E o simplă favoare acordată unui vecin.

Ea şi-a încrucişat braţele la piept.

— Alberta Schmidt locuieşte chiar alături de familia Pullman. De ce n-a rugat-o pe ea? E mai aproape.

— Poate pentru că noi deja îi suntem datoare cu vreo zece chestii. Plus că ea miroase a brânză veche.

— Are probleme cu gazele, a recunoscut Dody. E ucraineancă, ştii?

Habar n-aveam ce voia să zică, dar nici nu aveam timp de explicaţii.

Aveam doar cinci minute la dispoziţie să-mi dau cu apă pe faţă şi să găsesc o ţinută care să fie sofisticată, dar lejeră şi care să facă totodată aluzie la o senzualitate latentă. Până şi un vapor vrea să arate bine.

Cincisprezece minute mai târziu, Des m-a întâmpinat în pragul uşii din faţă.

— Mulţumesc mult pentru asta, a spus el. Chiar trebuie să fug acum. Încui tu uşa înainte să pleci. Mai e cafea, dacă vrei.

A arătat cu o mână înspre bufet, în timp ce cu cealaltă a luat cheile din cui.

— Dacă pachetul nu ajunge aici până la zece şi trebuie să pleci, du-te liniştită.

— Nu, e în regulă. Stă Dody cu copiii.

Stăteam în prag ca un cuplu de bătrânei, el plecând la lucru, în vreme ce eu rămâneam acasă, să fac curat şi să beau vodcă dintr-o cană de cafea. Mai că mă aşteptam să mă sărute pe obraz. Însă el a zâmbit doar şi a plecat, făcându-mi cu mâna din decapotabila lui şi gonind apoi la slujba lui încântătoare, salvatoare de vieţi.

Am închis uşa şi m-am rezemat de ea.

Ia stai aşa.

Eram singură în casa doctorului Desmond McKnight. Ia te uită! Aveam mână liberă să-mi bag nasul după pofta inimii. El n-ar fi aflat niciodată.

De unde să încep? Din dormitor? Din baie? Din camera de zi?

Am intrat în camera de zi şi am simţit cum mă ia un rău de la stomac. M-am oprit şi m-am îndreptat spre dormitor, unde am simţit un alt val de nelinişte. Am aşteptat. Tehnic vorbind, să-i umblu prin lucruri era a) imoral, b) nesăbuit, c) inevitabil, d) toate variantele de mai sus. Situaţia asta cerea o a doua părere.

Mi-am scos telefonul din buzunar şi am sunat-o pe Penny.

— Hei, a răspuns ea.

— Hei, ghici unde sunt!

Fiorul de adrenalină mi se citea în voce.

— Hm, în biroul secretarului de stat?

Eu am bătut din picior.

— Nu! De ce te-aş suna din biroul secretarului de stat?

— Nu ştiu. De ce mă suni mereu din cămara lui Dody?

— Pentru că e singurul loc în care nu mă caută nimeni niciodată.

Dar şi pentru că îmi plăcea să admir splendoarea neprihănită a rafturilor proaspăt etichetate şi a conservelor aranjate în ordine alfabetică.

— În fine, sunt acasă la Des, am continuat eu. M-a rugat să aştept aici după un pachet, fiindcă a trebuit să plece la muncă.

— Interesant.

Am aşteptat, ştiind că mintea lui Penny avea s-o ia pe acelaşi

drum pavat cu pietre galbene[6], ca şi a mea.

— Deci, ce-ai aflat, Dorothy?

— De-asta te-am sunat. Am avut un atac de conştiinţă. Să arunc o privire prin jur sau să-mi văd de treabă?

— O, te rog! Trebuie să arunci o privire prin jur!

— Şi dacă dau peste ceva îngrozitor? Ca pornografia infantilă sau vreun poster cu Josh Groban?

— Mai taci! Îl ador pe Josh Groban.

Mi-am dat ochii peste cap, chiar dacă ştiam că nu mă poate vedea.

— Concentrează-te, Penny. Ce-ar trebui să fac?

— Măcar uită-te în dormitor, să vezi cât e de dezordonat.

Asta suna ca o opţiune acceptabilă. Dormitorul mare era la parter, deci nu era ca şi cum aş fi cotrobăit. Nu dacă nu urcam la etaj. Am tras cu ochiul din prag, simţindu-mă neliniştită, de parcă Des era cel care-mi şoptea la ureche, nu Penny.

Dormitorul nu avea nimic special, fiind plin cu mobila foarte tradiţională a familiei Pullman. Patul era doar pe jumătate făcut, cu o cuvertură de culoarea şampaniei aruncată pe el, dar nu băgată înăuntru la capete. Puteam zări curbura uşoară a uneia dintre perne, acolo unde trebuia să fi stat capul lui Des. Am simţit o dorinţă flămândă de a-mi trece degetele peste locul ăla ori poate chiar de a-mi strecura mâna pe sub cearşafuri ca să-i simt căldura. Am înghiţit cu greu nodul din gât.

— Penny, nu cred că ar trebui să intru în camera lui.

— Ce s-a întâmplat, colonele Sanders[7]? Ţi-e frică?

— Nu, doar că mi se pare greşit.

— De ce? Pentru că e premeditat şi intruziv?

— Îmi place că îţi dai seama de asta, şi totuşi mă încurajezi în continuare se fac. Eşti o soră groaznică.

Ea a izbucnit în râs.

— De ce mă suni să-mi spui ideile tale proaste, ca apoi să mă judeci că ţi le susţin?

— Scuze. Cred că mă deranjează pentru că obişnuiam să-i fac asta şi lui Richard, mai ştii? Îi scotoceam prin buzunare, căutând bonuri şi ambalaje de prezervative.

— Într-adevăr. Dar ce contează ce găseşti în casa asta? Doar

---

[6] Drum ficţional, care apare în cartea *Vrăjitorul din Oz*, a lui Frank Baum (n.red.).

[7] Om de afaceri american (decedat în 1980), fondatorul lanţului de restaurante KFC (n.red.)

dacă nu dai peste vreo jucărie obraznică în sertarul cu bunătăţi.

— Îh! Nu am de gând să caut în sertarul cu bunătăţi al Joannei Pullman. Nu mă interesează prostiile lor. Mă interesează prostiile lui. Aşteaptă, asta nu a sunat deloc bine.

— Aha, cum ar zice şi Freud, a râs Penny. În fine, tot nu văd ce contează ce găseşti acolo. Doar dacă nu cumva... începe să-ţi placă tipul ăsta?

Vocea surorii mele a devenit mai ascuţită.

— Nu, am răspuns eu, sunând la fel de sfidătoare ca Jordan când îi spun că e timpul să meargă la culcare.

Penny a râs din nou.

— E în regulă să-ţi placă de el, laşo ce eşti! Poate că el e unul dintre ăia buni. Cum e Jeff. Sunt doar câteva exemplare. Iar tu meriţi pe cineva special, mai ales după ce ţi-a făcut Marele Ticălos.

— Dar dacă şi tipul ăsta e la fel ca Richard?

— Dacă e, atunci o să-i spui să se ducă învârtindu-se, fiindcă poţi găsi pe cineva mai bun. Chiar poţi, Sadie. Şi nu spun asta ca să te fac să te simţi mai bine. Ticălosul era un nenorocit care te înşela, dar tu încă te porţi ca şi cum s-ar fi ajuns la divorţ din cauza ta. Nu a fost aşa. Iar dacă îţi place tipul ăsta, la naiba, chiar dacă nu-ţi place, tot ar trebui să faci o încercare.

— Dar asta nu e bine. În cele din urmă, o să fie trimis în altă parte, iar eu o să mă întorc în Glenville în septembrie. Am fi despărţiţi de cum am începe să fim împreună.

— Deci nu vrei nici măcar să încerci? Pe bune, acum! E vreo oglindă în casa aia?

— Poftim?

— O oglindă. Găseşte o oglindă şi uită-te în ea.

Doamne, ce insistentă mai era şi soră-mea! Am intrat în dormitorul mare şi m-am postat în faţa oglinzii de deasupra măsuţei de toaletă.

— Bine, domnişoara Face-pe-şefă. Şi acum?

— Acum spune „Sunt fabuloasă”.

Am râs, în ciuda voinţei mele.

— Vorbeşti ca Fontaine. Dar *el* chiar e fabulos.

— Nu mai încerca să schimbi subiectul, Sadie. Am o misiune de îndeplinit aici.

Un oftat din greu. M-am uitat în oglindă la amărâta de mine. Aveam o culoare frumoasă, rozalie în obraji. Şi un început de

bronz. Iar, dacă stăteam să mă gândesc, şi părul îmi stătea destul de bine.

— Sunt fabuloasă, am zis eu la telefon.

— Mai tare şi fără sarcasm.

— Sunt fabuloasă.

— Bun, a zis Penny. Acum spune aşa: Merit un tip grozav pentru că sunt suficient de bună, de deşteaptă şi, fir-ar să fie, oamenii mă plac!

Am izbucnit în râs.

— Nu asta obişnuia să spună Al Franken pe când era comediant, înainte să ajungă politician?

— Nu e acelaşi lucru? Ce contează, spune-o şi gata!

Am scuturat din cap, încă râzând.

— Uite, am înţeles unde baţi, Penny, şi apreciez. Din suflet. Te-am ascultat şi o să mă gândesc la asta, bine?

— Promiţi?

— Da! Doamne, te-am sunat doar ca să mă absolvi de vina de a-i fi scotocit prin lucruri. Ce bătăi de cap îmi mai dai şi tu!

— Sunt sora ta, asta mi-e datoria. Şi, apropo de datorie, chiar îmi pare rău, dar trebuie să mă întorc la lucru. Sună-mă mai târziu şi spune-mi ce găseşti, bine?

— Bine.

Mi-am pus telefonul înapoi în buzunar şi m-am privit lung preţ de încă o clipă. Nu arătam chiar atât de rău. În regulă, dacă eram complet sinceră, arătam chiar bine. Mă ţineam binişor. Una dintre consecinţele pozitive ale faptului că Richard mă înşela fusese nevoia mea aproape obsedantă de a mă menţine în formă, gândindu-mă că astfel puteam să-mi salvez căsnicia. N-am reuşit, fireşte. Dar să fiţi siguri că aş fi putut s-o snopesc în bătaie pe roşcata aia. Ei bine, nu chiar în bătaie, pentru că sunt o doamnă, dar pun pariu că alergam mai repede decât ea.

În oglindă am prins cu coada ochiului reflexia patului pe jumătate făcut al lui Des. Perna mă chema ademenitoare. Chiar voiam s-o miros. Dar asta ar fi fost ciudat, nu-i aşa?

Pisica cea afurisită a trecut deodată pe lângă mine, venind dintr-o destinaţie necunoscută, şi a sărit pe pat. S-a tolănit chiar în mijlocul lui, fixându-mă cu privirea. Apoi, ca să-mi demonstreze că batjocura la adresa mea nu cunoştea margini, şi-a ridicat unul dintre picioarele din spate spre tavan şi a început să şi-l lângă.

Eu m-am uitat lung la ea, sperând s-o intimidez, dar era o scârbă neruşinată. Dându-mă bătută, m-am întors să ies din cameră, când am auzit soneria şi am tresărit. Uitasem complet de pachet.

Am dat fuga la uşă şi am deschis-o larg, lovind din greşeală măsuţa din foaier. Un curier îndesat şi nebărbierit, purtând o cămaşă de culoarea muştarului cu vreo trei numere mai mici, îmi stătea dinainte. Ţinea în mână un plic mare şi un clipboard.

— Bună ziua, a zis el, mijind ochii la clipboard, în timp ce parcurgea lista cu degetul lui gros şi scurt. Am un pachet pentru... domnul Delmondo McNaught?

— Desmond McKnight? am întrebat eu.

El şi-a lăsat ochelarii pe vârful nasului.

— Aşa ceva. Mi-a întins lista şi un pix lipicios.

Cum trebuia să semnez? Cu numele lui Des sau cu al meu? Am hotărât să semnez cu al lui, pe de-o parte pentru că nu depăşisem încă faza de şcolăriţă care mâzgăleşte pe caiet numele unui băiat drăguţ. Dar şi pentru că, dacă aş fi aprobat fără intenţie o livrare pentru cine ştie ce mafiot notoriu pe nume Delmondo McNaught, n-aş fi vrut să-i conduc înapoi la mine.

— Mulţumesc, doamnă McKnight, a spus curierul. S-a întors, bălăbănindu-se înapoi la camionul lui.

Doamna McKnight? Dar, vai, asta nu venea la pachet cu un inel?

Am făcut un pas înapoi, lovind încă o dată uşa de măsuţă. Am rămas pe gânduri o clipă, hotărând în cele din urmă să acţionez cu o aroganţă strigătoare la cer şi să mut măsuţa lângă peretele opus. Poate că Des nici nu avea să observe. Majoritatea bărbaţilor nu iau seama la lucruri de genul ăsta. Apoi am pus plicul pe măsuţa proaspăt deplasată. Îmi terminasem treaba. Şi, totuşi, nu eram pregătită să plec. Îmi plăcea să mă aflu în spaţiul lui, chiar dacă încă persista acolo prezenţa soţilor Pullman.

M-am aventurat în camera de zi, aşezându-mă pe canapeaua din piele în formă de L şi lăsându-mă în voia moliciunii ei. Mi-am închipuit, pentru o singură clipă neştiută de nimeni, că stăteam pe canapea, cu Des lângă mine.

Scârba a venit şi ea din dormitor, curată lună. Am simţit că se petrece ceva în mintea ei de felină. Nu mă voia acolo. Avea să-şi scoată ghearele de mâţă şi să scrijelească pe podea un mesaj

pentru Des. Ceva în genul: „Tanti vecina ciudată a stat aici toată dimineaţa. O urăsc”.

Pisicile sunt atât de răzbunătoare.

∵

— Haide, puiule! Las-o pe mami să-ţi pună pijamalele, bine?

Eram obosită. Voiam să le fac baie copiilor şi să-i bag în pat. Paige era deja în cămaşă de noapte, dar Jordan se tot fâţâia prin faţa mea, cât timp încercam să-l şterg. Nu ştiu cum se făcea, dar întotdeauna sfârşeam cea mai udă după baia lor.

Un murmur de voci s-a auzit atunci din josul scărilor. Kyle venea să-l ia pe Fontaine pentru nu ştiu ce eveniment legat de design interior. Dody era la o întâlnire cu un bărbat de la cursul de scuba diving, cât timp Harry era plecat să-şi viziteze nepotul, iar Jasper se vedea cu Beth, care se întorsese în sfârşit din îndelungata ei călătorie de afaceri. Casa avea să fie plină o vreme, dar apoi, de cum plecau cu toţii, puteam să-i duc pe copii la culcare şi să mă bucur şi eu de puţină linişte.

Cel mai greu de îndurat în casa lui Dody (în afară de îngrozitorul decor, de saltelele lăsate şi de câinii enervanţi) era lipsa totală de intimitate şi zgomotul continuu. Fie Dody şi prietenele ei practicau tai chi pe terasă, fie Fontaine mă bătea la cap cu ceva, fie Jasper zdrăngănea nişte oale prin bucătărie. Mereu trebuia să fie câte ceva.

În dăţile când îi duceam pe copii la Glenville, să-l viziteze pe Richard, rămâneam acasă la mine, desfătându-mă în liniştea aceea deplină. Nici măcar nu mă deranja că niciunul dintre vecinii mei nu era dispus să ne întâlnim în weekendul respectiv, pentru că tânjeam după singurătate. Aşa că în seara asta voiam să mă relaxez într-o atmosferă de încântătoare solitudine.

— Mami, pot să cobor să-i spun noapte bună mătuşii Dody? a întrebat Paige.

Am ezitat. Procesul de a-i băga în pat pe copii era deseori lung şi dificil, cu mulţi pupici de noapte bună, multe cărţi de citit şi vise frumoase de urat. Dar când Paige mi-a făcut nişte ochi mari şi dulci, am cedat.

— Bine, dar nu sta mult.

Ea şi Jordan au dat fuga pe scări, eu venind în urma lor.

— Bună, Des! am auzit-o exclamând pe Paige. Ce cauţi aici?

— Am venit să-i mulţumesc mamei tale. Ţi-ai scos iaurtul din păr?

Dacă aş fi fost cu doar o jumătate de pas mai înapoi, aş fi putut să mă întorc şi să mă furişez în camera mea ca să mă schimb de haine sau măcar să mă pieptăn. Dar destinul, ca de obicei, avea alte planuri. Când i-am auzit vocea lui Des, piciorul meu ud a alunecat pe treaptă, iar eu m-am dat de-a berbeleacul, aterizând cu un bufnet puternic la picioarele scării.

Păsărelele îmi ciripeau şi se învârteau în jurul capului, iar eu am simţit nişte braţe puternice ajutându-mă să mă ridic. Probabil deliram.

Ceaţa s-a risipit, iar feţele tuturor au devenit clare, a lui Des fiind cea mai apropiată de a mea.

— Eşti bine? m-a întrebat el.

— Sunt bine, doar am alunecat.

— Sper că o să câştigi concursul, a zis Fontaine.

— Ce concurs?

Eram încă puţin ameţită.

— Concursul de tricouri ude.

Mi-am coborât privirea. Tricoul meu alb, ud leoarcă cu apă de la baie, era practic transparent. Ca o insultă în plus adusă ruşinii mele, purtam sutienul pe care Penny mi-l cumpărase ca să râdă de mine. Cel decorat cu gărgăriţe mici şi roşii, în încercarea de a mă ajuta să trec peste frica mea iraţională de gărgăriţe mici şi roşii.

Chicotele au umplut încăperea.

Eu am încercat să-mi dezlipesc materialul de piele, provocând astfel un sunet dubios de sucţiune.

Nu era ca şi cum ar fi fost prima oară când mă făceam de râs. Şi nici ultima, mai mult ca sigur.

— Eşti sigură că eşti bine? Poţi sta în picioare?

Mâinile lui Des mă ţineau încă de braţe, iar eu l-am lăsat să mă ridice.

Apelând la toată demnitatea pe care mi-o permitea o astfel de ocazie, am răspuns:

— Trebuie doar să mă duc să-mi schimb tricoul.

∵

Am coborât înapoi cu cel mai opac tricou pe care l-am putut găsi. Toată lumea se mutase afară ca să-şi savureze băuturile pe terasă. Des stătea sprijinit de balustradă, cu o bere în mână. Fontaine şi Kyle erau lângă el. Blonda superbă de lângă Jasper trebuia să fi fost *Beth.* Iar bărbatul buhăit şi roşu la faţă de lângă

Dody trebuia să fie partenerul ei.

— M-am întors, am anunţat eu, dorind în principal să-i avertizez, ca să nu mă mai bârfească.

— Iat-o! a exclamat Dody, bătând din palme. Bud, ea e nepoata mea, Sadie. Sadie, el e prietenul meu, Bud Light[8].

Bărbatul şi-a mutat o scobitoare dintr-un colţ al gurii în celălalt.

— Bud Wright, a corectat-o el.

Eu am dat mâna cu mâna cărnoasă a domnului Wright.

— Încântată de cunoştinţă, Bud.

El m-a privit de sus până jos.

— Tu eşti divorţata?

Nu prea am avut de ales decât să-i răspund că da.

El a încuviinţat din cap.

— Pare c-ai făcut alegerea corectă.

Să discut despre eşecul căsniciei mele cu un străin era foarte jos pe lista dorinţelor mele. Şi cu siguranţă nu aveam chef să dezvolt subiectul de faţă cu Kyle şi Beth. Şi cu atât mai puţin de faţă cu Des! Am aruncat o privire imploratoare în direcţia lui Fontaine. *Ajută-mă, te rog!*

El a prins semnalul SOS-ului meu.

— Ăă, hei, Sade, a spus, întorcându-se cu spatele, blugii ăştia îmi fac fundul ca de păpuşă Ken?

Nu chiar salvarea la care mă aşteptam, dar destul de bună.

Jasper i-a tăiat calea, trăgând-o pe prietena lui de încheietura mâinii.

— Sadie, ea e Beth.

Mulţumesc lui Dumnezeu! O distragere mai utilă.

— Beth! Ce bine îmi pare să te cunosc în sfârşit! Jasper mi-a spus atât de multe lucruri minunate despre tine.

Am îmbrăţişat-o cu mult prea mult entuziasm, vocea ajungându-mi subţire ca a unui delfin. Încă mă simţeam vinovată de răspunsul meu nu prea încântat cu privire la discuţia lui Jasper despre căsătorie, urmată de ruşinea de a fi căzut pe scări.

— Şi eu mă bucur să te cunosc. Ai nişte copii adorabili.

— Mulţumesc. Ce drăguţ din partea ta să spui asta. Ceea ce îmi aduce aminte că e timpul de culcare!

M-am uitat prin jur şi i-am văzut fugind din camera de zi în

---

[8] Marcă americană de bere (n.red.).

bucătărie, încercând să se ascundă după şorţurile lui Dody, care atârnau înşiruite de-a lungul peretelui.

— Sadie, dragă. Îi bag eu în pat pentru tine. Nu te deranjează să mă aştepţi câteva minute, nu, Bud? a întrebat Dody.

El şi-a ridicat paharul pe jumătate gol.

— Nu şi dacă cineva îmi face plinul. Dar să nu dureze prea mult, Do. Mi-e aşa de foame, că aş putea mânca şi găoaza unui bebeluş!

Domnul Wright al lui Dody avea cu siguranţă un limbaj colorat.

— Haideţi, copii, a spus Dody, ducându-i din bucătărie în sus pe scări. Mi-a surprins privirea şi mi-a făcut semn cu capul în direcţia lui Des. Subtilă ca o cărămidă în craniu, aşa era femeia asta.

— Îţi fac eu plinul, i-a spus Fontaine lui Bud, luându-i paharul din mână. Tu ce zici, Des? Mai vrei o bere?

— Sigur.

Paige a ţâşnit de lângă Dody şi a dat fuga la Des, azvârlindu-şi braţele în jurul lui şi apropiindu-se periculos de mult de părţile masculine de care voiam să stea departe până la cel puţin treizeci şi cinci de ani.

— Noapte bună, Des.

El i-a ciufulit părul.

— Noapte bună, Paige. Pe curând.

Jordan a venit şi el, întinzându-i lui Des două figurine de-ale lui.

— Poţi să te joci cu astea dacă vrei.

Des s-a uitat la ele şi a dat solemn pumnul cu fiul meu.

— Mulţumesc, omule. O să am grijă de ele.

Jordan a încuviinţat din cap.

Inima mi-a făcut ping. Apoi pong. Era greu să-i câştigi încrederea lui Jordan. Şi nu îşi împărţea cu nimeni figurinele, nici măcar cu mine. Pe cât de bucuroasă eram să văd una ca asta, nu-mi pica nici prea bine. Dacă Des începea să însemne ceva pentru Jordan? Pe mine puteam să mă protejez ca să nu fiu rănită, dar chestiunea era cu totul alta când venea vorba de sentimentele fiului meu.

Trebuia să le arăt limpede tuturor celor de faţă că nu aveam niciun interes faţă de bărbatul ăsta. Trebuia să le demonstrez cât de oarbă sunt la farmecul lui Des. Pentru că eram, ştiţi voi,

oarbă. De fapt, abia dacă observasem cum albastrul cămăşii îi făcea ochii să pară că aveau o nuanţă mistică de verde cenuşiu sau cum nasul îi era puţin ars de soare. Nici tunsoarea cea nouă nu i-o observasem. Dar chiar dacă aş fi observat-o, aş fi fost înclinată să spun că părul tuns scurt îi făcea urechile prea mari. Da, era adevărat. Nu era chiar atât de perfect. Alea erau nişte urechi ale naibii de mari. Dar apoi m-a surprins că mă holbam la el şi mi-a zâmbit, un zâmbet larg de la o ureche afurisit de mare la alta, făcându-mă să mă simt la fel de vulnerabilă şi de expusă ca atunci când purtam tricoul ud.

Şi de ce era aici, mă rog frumos? Doar ca să-mi mulţumească pentru că semnasem pentru un pachet stupid? Ar fi putut foarte bine să-mi mulţumească prin telefon. Dacă n-aş fi ştiut mai bine, aş fi zis că flirtează. Şi nu-mi doream să facă una ca asta.

Deci Dody, Fontaine şi Penny credeau cu toţii că ar trebui să-i sar în pat. Pe ei nu-i costa nimic să mă arunce pe mine în marea învolburată a dragostei, cu albatrosul singurătăţii atârnându-mi de gât. Nu inima lor ar fi avut de suferit dacă s-ar fi dovedit că nu era decât încă un ticălos afurisit. Ori logodit în secret cu vreo doctoriţă în fizică nucleară, care şi-a plătit studiile pozând ca model de lenjerie în Paris.

Fontaine a revenit pe terasă, împărţindu-ne băuturi. Mie mi-a dat ceva roz, care părea destul de nevinovat, dar ştiam eu mai bine. Voia să mă ameţească, fie şi numai ca să vadă ce se putea întâmpla în continuare. Se ştia că nu ţin deloc la lichior. Puteam să beau litri întregi de vin, dar două shoturi de vodcă mă băgau sub masă.

Toată lumea şi-a ocupat locul de jur-împrejurul terasei. Kyle şi Fontaine stăteau pe aceeaşi parte cu Bud, Jasper şi Beth pe cealaltă. Des s-a aşezat pe bancheta de răchită şi mi-a zâmbit. A bătut cu palma pe locul gol de lângă el. Întocmai ca băutura lui Fontaine, statul lângă Des avea cu siguranţă să-mi ia minţile.

Nu puteam să-i rezist. Evident, folosea trucul Jedi de control al minţii. *Ajută-mă, Obi-Wan Kenobi!* Am luat o înghiţitură din poţiunea de dragoste a lui Fontaine şi m-am aşezat.

— Mulţumesc că te-ai ocupat de pachetul meu de dimineaţă, a spus Des cu nevinovăţie.

— Cum? a izbucnit Fontaine. Sadie s-a ocupat de pachetul tău? Şi eu de ce naiba aflu despre asta abia acum?

— Taci din gură, Fontaine, am bălmăjit eu printre hohote de

râs.

Des s-a înroşit, dându-şi seama de ce tocmai spusese.

— Scuze, nu la asta m-am referit.

Amândoi am luat o gură din băutura noastră.

— Hei, doar din curiozitate, a întrebat Des o secundă mai târziu, de ce ai mutat măsuţa de la intrare?

— Ai observat, nu?

— Credeai că n-o să observ?

Richard n-ar fi observat nici dacă aş fi mutat canapeaua.

— Era într-un loc nepotrivit. Intrarea este mult mai primitoare cu măsuţa acolo unde am pus-o eu. Dar poţi s-o muţi la loc dacă vrei.

— Nu prea-mi pasă, a zis el, ridicând din umeri. Doar că mă întrebam de ce ai mutat-o.

Soarele a coborât şi mai mult, învăluind totul într-o lumină aurie şi magică. Briza rece care adia dinspre apă răcorea terasa fierbinte, iar sunetul făcut de valuri era aproape hipnotizant. Cocktailurile lui Fontaine începeau să-şi facă efectul, fiind cuprinşi de o senzaţie încântătoare şi jovială. După ce i-a dus pe copii la culcare, Dody s-a întors, iar ea şi Bud şi-au văzut de drum, lăsându-mă pe mine cu Des, Fontaine, Kyle, Jasper şi Beth.

— Am putea comanda nişte pizza şi să rămânem aici, i-a spus Jasper lui Beth. Asta doar dacă nu vrei să mergi neapărat la filmul ăla.

Ea a scuturat din cap.

— E o noapte prea frumoasă ca să stai înăuntru. Hai să rămânem aici.

S-a dus seara mea de linişte şi solitudine. Braţul lui Des l-a atins pe al meu şi, brusc, o noapte de singurătate nu mai suna atât de bine oricum.

— Ce zici, Kyle? Vrei să rămânem şi noi aici? a întrebat Fontaine.

Kyle s-a uitat lung la băutura lui.

— O să mai faci drăcovenii dintr-astea?

— Sigur.

— Atunci rămân.

Zis şi făcut. Am comandat pizza, iar băuturile nu au încetat să curgă. Beth s-a dovedit a fi prietenoasă şi amuzantă, o completare desăvârşită la comentariile sarcastice ale lui Jasper.

În plus, am început să-l suspectez pe Kyle ca fiind îndrăgostit de Fontaine. Dar, pe de altă parte, tot eu am crezut nu de mult că se dădea la mine, aşa că poate nu mă pricepeam atât de bine să-l citesc. Chiar şi aşa, umorul lui Kyle m-a făcut să râd cu grohăieli, un sunet pe care n-aş fi vrut în veci să-l audă Des.

Cineva a propus că ar trebui să spunem pe rând cele mai proaste glume pe care le ştiam, iar acela care râdea trebuia să bea ceva. Provocarea de a *nu* râde făcea până şi din cea mai idioată glumă una amuzantă, aşa că, atunci când Des a întrebat „Ce i-a spus englezul scoţianului?”, după care a dat răspunsul „Mureai dacă-ţi puneai nişte pantaloni?”, absolut toţi a trebuit să bem.

— Ar trebui să jucăm „Niciodată”, a propus Jasper după ce ne-am săturat de poante.

— Ce-i asta? a întrebat Des.

— N-ai auzit de „Niciodată”? Unde ai făcut colegiul? a întrebat Jasper, uimit până peste poate de această eroare a sistemului educaţional.

Des a ridicat din umeri.

— În... Massachusetts.

— Massachusetts? Adică Harvard? a întrebat Fontaine.

Des s-a scărpinat în cap.

— Mda.

Fireşte că fusese la Harvard. Unde altundeva să se ducă un doctor sexy, cu accent bengos? Am auzit întrebarea răsunându-mi în cap şi m-am gândit dacă nu cumva vorbea băutura din Fontaine. În fine, ce mai conta dacă Des fusese la Harvard sau nu? Nu conta nici dacă fusese la colegiu pe afurisita de Lună. Nu eram interesată.

— Unde ai făcut Facultatea de Medicină? a continuat Fontaine.

Se încăpăţâna să nu lase baltă subiectul.

— Tot la Harvard. Am reuşit să nu fiu dat afară. Deci, cum se joacă jocul ăsta? a întrebat Des, frecându-şi palmele împreună.

M-am trezit că-i zâmbesc. Părea ca un copil încântat peste măsură din pricina unui joc prostuţ. Aşa arată un bărbat de la Harvard? Des nu înceta să mă surprindă. Vreau să spun, în afara universităţii de elită, a felului criminal în care arăta şi a slujbei grozave pe care o avea, semăna cu noi. Nu se lăuda tot timpul, aşa cum făcea Richard mereu. De fapt, Des nu se lăuda deloc. Şi

ar fi putut, dacă ar fi vrut. Avea cu ce. I-ar fi ieşit de minune.

Într-un ungher al minţii mele a început să încolţească o idee. Dacă Des era unul dintre tipii buni despre care-mi vorbise Penny?

— E destul de simplu, a explicat Jasper, întrerupând şirul gândurilor mele. Spui „Niciodată...” şi continui cu ceva ce nu ai făcut. Acela dintre noi care a făcut ce-ai zis tu trebuie să bea ceva.

— E un joc pe băute? a întrebat Des.

Părea entuziasmat.

— Voi nu aveaţi jocuri pe băute la Harvard?

— O, ba da, aveam o groază.

— Mda, a făcut Fontaine, doar că voi beaţi din pahare de whisky, purtând cravată la gât.

Des a scuturat din cap.

— Nici pe departe. Hai să jucăm!

— Mă duc să-i verific pe copii mai întâi. Nu vreau să tragă cu urechea la ce vorbim aici.

Paige şi Jordan erau înfofoliţi în pătuţurile lor şi sforăiau nevoie mare, deşi tot a trebuit să-i dau jos lui Paige diadema de pe cap şi să-l întorc pe Jordan la 180 de grade. Îi plăcea să doarmă cu picioarele pe pernă.

Am ajuns înapoi pe terasă tocmai când Jasper spunea poanta unei glume:

— În rect? La naiba, aproape l-a dat gata!

Nici nu vreau să-mi închipui care fusese începutul.

∵

Jocul nostru a început destul de nevinovat, cu Kyle care a spus:

— Niciodată nu mi-am căutat numele pe Google.

El, Jasper şi Fontaine au luat o înghiţitură din băuturile lor.

— Mai e vreun Fontaine Baker pe-aici? a întrebat Beth.

— Nu, eu sunt singurul şi unicul, a răspuns Fontaine cu îngâmfare.

— Da, aşa e, a adăugat Kyle.

— De ce ţi-ai căuta numele pe Google?

Ea era încă nedumerită sau poate că băutura îi înceţoşa gândirea.

— De amuzament, a răspuns Kyle. Aşa am găsit alţi patru Kyle Tanners numai în Michigan.

— Dar niciunul nu e ca tine.

Fontaine l-a atins pe picior, iar eu am început să mă întreb dacă nu era ceva dubios la aşa-zisul lor parteneriat de afaceri.

— Niciodată n-am pus copci cuiva, a spus Jasper.

— Hei, nu-i corect, s-a plâns Des, dar şi-a băut porţia.

Beth era următoarea:

— Niciodată nu am furat nimic.

Toţi în afară de Beth am tras o duşcă.

— N-ai furat niciodată nimic? Nici măcar o bomboană? a întrebat Kyle. Beth a scuturat din cap.

— Nu cred. Aş muri de vinovăţie.

Jasper s-a aplecat către ea:

— Vai, dar mie mi-ai furat inima.

S-a auzit un sunet colectiv mimând voma, timp în care Beth s-a înroşit şi l-a sărutat pe Jasper pe obraz.

Apoi, Fontaine a spus:

— Niciodată n-am mers pe monociclu.

Nimeni nu o făcuse.

Fiecăruia ne-a venit rândul de câteva ori, spunând lucruri ca „Niciodată nu m-am vopsit în albastru... nu am făcut pipi în duş... nu am purtat pantofi de la două perechi diferite”.

Apoi a venit din nou rândul meu:

— Niciodată n-am condus pe stânga.

Nu era o idee prea grozavă, dar mă distrăgeau genunchii mari ai lui Des, care-i ieşeau de sub pantalonii trei sferturi. Până şi genunchii erau drăguţi la el şi nimeni nu avea genunchi drăguţi. Cum reuşea?

A urmat el:

— Niciodată... nu am sărutat o fată.

Toată lumea a băut, cu excepţia lui Fontaine.

— O, ai făcut-o şi tu, trişorule! am ţipat eu la el. Ţi-o aduci aminte pe Delores DeForrest?

Des a rămas cel mai tare, aplecându-se înspre Fontaine:

— Ai cunoscut o fată pe nume Delores DeForrest?

— Da, a chicotit Fontaine. E florăreasă. Delores DeForrest florăreasa. Îţi poţi închipui una ca asta?

Băutura ne prostise pe toţi, fără drept de apel. Cu fiecare rundă, hohotele de râs deveneau din ce în ce mai zgomotoase şi mai respingătoare.

Fontaine a spus:

— Niciodată n-am fost în Scoţia.

Des s-a plesnit peste picior.

— La naiba, de ce te tot iei de mine?

— Pentru că e prea uşor să mă iau de Sadie, a răspuns Fontaine.

— Mulţumesc, am zis eu. Pentru asta, niciodată nu mi-am epilat părul de pe piept.

— Touché, a făcut Fontaine, ridicându-şi paharul. Apoi a adăugat: niciodată n-am făcut sex cu o oaie scoţiană.

— Ha! Nici eu! a exclamat Des şi, confuz, a mai băut o dată.

Apoi s-a încuiat singur, spunând:

— Niciodată n-am locuit în altă ţară. Rahat, ăsta-s eu!

Mi s-ar fi făcut milă de el, doar că primea mult prea bucuros faptul că toată lumea îl făcea să bea. Plus că începea să fie ameţit bine.

Beth a zâmbit dulce şi a spus:

— Niciodată n-am purtat kilt.

Des a oftat teatral, ridicându-şi încă o dată paharul.

— Mai spuneţi-mi o dată, cum se numea jocul ăsta? „Îmbătaţi-l pe tipul cel nou?

— Ai purtat kilt? l-am întrebat eu, neputând să mi-l imaginez într-unul. Sexy şi scoţian cum era, nu prea îl vedeam arătând ca Inimă Neînfricată, chiar şi cu genunchii lui drăguţi.

— Nu prea des. Am purtat unul la nunta vărului meu. De fapt...

S-a oprit pentru o secundă, arătând cu degetul spre nimeni anume, pe când râsul punea stăpânire pe el.

— De fapt, trebuie să ai grijă... când te aşezi... şi porţi kilt.

— Ai lăsat la vedere monstrul din Loch Ness, ai, Des? a întrebat Jasper.

Des a dat iute din cap.

— Pe-aproape.

Am izbucnit toţi în râs.

Apoi, Fontaine, cu spiritul lui diabolic de provocator, a spus:

— Niciodată nu am avut vreo fantezie sexuală cu cineva de-aici de faţă!

Un rânjet colectiv a străbătut masa. Jasper şi Beth şi-au zâmbit unul altuia şi au ciocnit paharele.

În acel moment, toată lumea s-a întors spre mine!

Ce naiba?

Fir-ai să fii tu, Fontaine! Ştia că aveam fantasme reprobabile cu Des, ascunse într-un cotlon îndepărtat al minţii mele, dar nu aveam de gând să recunosc. Dacă n-aş fi băut, oare mi-ar mai fi făcut-o? În felul ăsta, Fontaine mă strângea cu uşa.

I-am adresat o grimasă, dar el s-a mulţumit să ridice din sprâncene şi să-mi împingă paharul mai aproape de mână. Eu am rămas nemişcată, încremenită ca o statuie, rezistând impulsului de a-mi strânge braţele la piept. Nu voiam să mărturisesc asta nimănui.

La stânga mea, Des a scos un mic pufnet. Şi-a ridicat paharul, l-a stors şi l-a trântit înapoi pe masă cu un gest care se voia a fi sfidător.

Ceilalţi s-au îndoit de râs, în vreme ce mi se învârteau în minte tot felul de gânduri scăpate de sub control.

Avea fantezii cu mine? Nu se putea. O, Doamne, asta era atât de stânjenitor! Mi-am muşcat limba. Au trecut câteva secunde, până când am îndrăznit într-un final să mă uit cu coada ochiului spre Des. Rânjea la mine ca un copil în faţa ultimului cornet cu îngheţată de pe pământ. Voia să mă provoace, ticălos înfumurat. Câţi ani credea că aveam, doisprezece?

Ei, la naiba!

Cu degetul mic ridicat, am sorbit delicat din băutura mea, ştergându-mi apoi uşor colţurile gurii şi azvârlind paharul peste umăr.

De-acum, râsetele noastre cred că se auzeau până în Wisconsin.

Capitolul 10

Mi-am întins prosopul de plajă, dorindu-mi din tot sufletul ca ochelarii mei de soare să fi fost mai mari şi mai închişi la culoare. Soarele ardea cu putere, lucru deloc bun pentru mahmureala mea. Din fericire, Paige şi Jordan urmăreau un film în casă cu Dody, aşa că aveam şi eu câteva minute doar pentru mine. M-am instalat frumuşel cu noua mea carte, *Manualul prostului pentru a începe o nouă afacere*. Un cadou de la Fontaine.

Mirosul nisipului fierbinte şi al apei răcoroase era un tonic care mă îmbia la o somnolenţă letargică. Am închis ochii şi mintea mi-a fugit înapoi la seara trecută. Ultima parte era puţin pierdută în ceaţă. Ultimul lucru pe care mi-l aminteam era Des mergând împleticit pe plajă înspre casa familiei Pullman.

Mi-am deschis ochii somnoroasă. Iată-l acolo, înaintând la fel de greoi. Am clipit, crezând că era un miraj. Dar nu, chiar era acolo, croindu-şi drum spre mine mult mai lent decât de obicei.

— Hei, cum te simţi? am întrebat eu, când a ajuns într-un final în dreptul prosopului meu şi s-a aşezat cu un bufnet puternic.

— Tu cum crezi? a replicat el.

Şi-a dat jos ochelarii de soare, făcându-mă să scot un strigăt de uimire.

Ochiul stâng îi era umflat şi roşu, cu vânătăi negre în jurul lui. Arăta de parcă doar ce terminase de turnat scena finală dintr-un film cu box.

— Doamne, Dumnezeule! Ce-ai păţit la ochi?

— M-aţi cam îmbătat aseară, a bombănit el.

O, vai. Cred că dădusem de belea. Am şovăit să întreb:

— Şi?

— Şi, când am ajuns acasă, era foarte târziu şi foarte întuneric.

Eu mi-am muşcat limba.

— Şi?

— Şi ştii măsuţa aia pe care ai mutat-o din hol ca să-l faci să pară mai *primitor*?

A pronunţat cuvântul *primitor* cu aceeaşi silă cu care alţii ar

spune *balegă.*

— Ei bine, am intrat pe uşă, m-am împiedicat de afurisita de pisică şi am căzut peste masă în drumul meu spre podea.

Era nervos. Iar eu ar fi trebuit să mă simt îngrozitor! Totul era numai din vina mea, la fel cum fusese şi când Dody se împiedicase de camionul lui Jordan. Dar imaginea mintală cu el împiedicându-se, bălăbănindu-se prin casa cufundată în beznă şi căzând cât era de lat pe podea era prea mult de îndurat.

Am încercat să mă abţin. Chiar am încercat. Dar am izbucnit într-un hohot răsunător, care mi-a dat capul pe spate. Nu mă puteam stăpâni! Mi-am acoperit gura mea mare şi zgomotoasă cu palma, însă râsetul ieşise deja la suprafaţă.

— Ţi se pare amuzant? a întrebat el.

Mi-am strâns buzele şi am scuturat din cap, doar că gâlgâielile de râs îmi umpluseră deja gâtlejul, ajungându-mi până în nas.

— Sadie, nu e amuzant! a pufnit el din nou, doar că unul dintre colţurile gurii începea deja să i se ridice.

— Ştiu! am zis eu, izbucnind şi mai tare în râs.

El m-a privit lung, până când, în cele din urmă, a început şi el să râdă.

— Îmi pare rău, Des! am zis eu înăbuşit.

— Nu arăţi ca şi cum ţi-ar părea rău.

— Vai, dar chiar îmi pare. Am vrut să mă arăt cât mai sinceră, încercând să fac faţa mea de Sadie cea Tristă.

El a dat încet din cap.

— Te doare?

— Şi încă cum. Dimineaţă când m-am trezit am crezut că o să-mi explodeze capul. Credeam că era doar de la băutură, dar apoi m-am văzut în oglindă.

Am râs din nou, imaginându-mi scena.

— Fireşte, abia dacă m-a durut când s-a întâmplat! Pisica mi-a mai atenuat căderea. Oricum, sunt dispus să te las să te revanşezi faţă de mine.

Celălalt ochi i s-a încreţit amuzat.

— Şi cum ar trebui să fac asta? am întrebat eu.

El şi-a pus la loc ochelarii de soare.

— Să iei mâine cina cu mine.

Tot alcoolul care mai era în sistemul meu mi s-a urcat la cap. M-a cuprins brusc o ameţeală şi o senzaţie de rău. Îmi dădea întâlnire. Nu voiam să am o întâlnire. Aveam o reacţie alergică

la întâlniri. Nu eram sigură ce să răspund.

— Ştii, eu stau aici doar pe perioada verii.

Des a zâmbit.

— Cina nu durează decât câteva ore. O să-ţi rămână timp suficient ca să împachetezi şi să te întorci la Glenville.

Senzaţia de rău s-a înteţit. Tremuram de speranţă, de panică. O întâlnire. Mă scotea în oraş. Mi se învârteau în cap un milion de motive ca să spun nu, ciocnindu-se şi scoţând tot felul de sunete de avertizare. Puternice.

— Deci, ce zici? a întrebat el.

— Ăă, sigur, am auzit pe altcineva răspunzând.

Cineva care vorbea exact ca mine. Ar fi drăguţ.

— Super. S-a întins pe prosop, şi-a acoperit ochii cu braţul şi a adormit numaidecât. Nu era asta tipic unui bărbat?

∵

Ajunsă înapoi la căsuţă după baia de soare de după-amiază, i-am găsit pe Dody, Fontaine, Jordan şi Paige tolăniţi pe canapeaua din camera de zi şi înconjuraţi cu pungi de covrigei, ambalaje de bomboane şi doze de suc. Se uitau la *Fantoma de la Operă*.

— Ăă, Dody, cred că filmul ăsta nu e potrivit pentru copii. M-am aplecat şi am început să strâng ambalajele.

— Nu fi ridicolă! E un musical. Mama ta nu te lăsa să te uiţi la musicaluri când erai mică?

— Ba da, la *Chitty Chitty Bang Bang.*

— Vezi? a făcut ea, luând o gură din doza pe care o avea în mână şi pe care i-a întins-o apoi lui Jordan.

— Nu e acelaşi lucru.

— Sst, sst! a sâsâit Fontaine, fără să-şi dezlipească privirea de la televizor. Fantoma o atrage pe fată în bârlog.

— Ştiu! E cam întunecat şi dubios pentru o fată de şase ani şi un băiat de patru, nu crezi?

Paige stătea în poala lui Fontaine, absorbită de film.

— De ce poartă mască? a întrebat ea în şoaptă.

— Pentru că e un geniu muzical mutant, i-a răspuns Fontaine. Ca Lady Gaga.

Am privit de jur-împrejurul încăperii, gânduri contradictorii trecându-mi valvârtej prin minte. Dacă m-aş fi dus să iau cina cu Des, ar fi trebuit să-i rog pe unul dintre ăştia doi să aibă grijă de copii. Chiar puteam face asta?

Jordan îşi sprijinea capul în poala lui Dody, în vreme ce ea îl mângâia ca pe un căţel. Richard ar fi făcut o criză dacă ar fi văzut asta. Unde era îndrumarea mea părintească? Unde era supravegherea de adult? Mi-am muşcat limba şi m-am gândit la părul lui Des şi la cum era tot timpul puţin ciufulit, implorându-mă să-mi trec degetele prin el. Mâna a început să mă furnice. Aproape că-i simţeam părul sub palma mea.

O, la naiba! Copiii mei aveau să fie foarte bine.

Mi-am luat inima în dinţi:

— Dody, poţi să ai grijă mâine seară de copii, ca să pot ieşi în oraş?

Capul lui Fontaine a ţâşnit în sus ca al unui câine de preerie. A pus numaidecât pauză la film, iar el şi Dody m-au privit de parcă doar ce aş fi anunţat că fusesem nominalizată la Premiul Nobel pentru Pace.

— Cu cine ieşi?

Mi-am încrucişat braţele peste piept. Nu era nevoie să se arate atât de surprinşi.

— Doar iau cina cu Des.

Mătuşa şi vărul meu au bătut palma. Mda, foarte matur.

— Fireşte că o să stau cu copiii, a spus Dody.

Fontaine a sărit în sus, uitând de Paige, care s-a rostogolit din poala lui la podea.

— Mă duc să-ţi aleg ţinuta!

— Bine, am zis. Eu mă duc s-o sun pe Penny.

Penny nu a răspuns la telefon, ceea ce era o problemă uriaşă pentru mine. Aveam nevoie să mă convingă s-o las mai moale. La ce naiba mă gândisem când acceptasem să iau cina cu Des? Aş fi putut să-i răspund că aveam deja planuri. Ar fi trebuit să-i spun că aveam de sortat colecţia de unicorni a lui Dody sau că trebuia s-o ajut să vopsească o faţă de masă. Poate că nu era prea târziu să anulez. Aş fi putut aştepta până mâine, după care să-i spun că Jordan a făcut febră. Numai că Des era medic. Ar fi vrut să vină aici şi să ajute. Fir-ar să fie de jurământ al lui Hipocrate!

Fontaine s-a dus în dormitorul meu şi a început să-mi împrăştie hainele peste tot.

— Ce faci? am ţipat eu. Erau sortate şi puse pe categorii!

— Pe ce categorii? Haine urâte şi haine şi mai urâte? Muream de nerăbdare să fac asta, fato. Trebuie să te ducem la

cumpărături. Ce naiba e asta?

A ridicat în aer cea mai de preţ avuţie a mea, un pulover luat în vacanţa de primăvară din ultimul meu an la facultate. Era spălăcit, scămoşat şi numai bun de purtat când mâncai unt de arahide cu degetele şi te plângeai de căsnicia ta de rahat. Am încercat să i-l smulg din mâini.

— Hei, dă-mi-l înapoi!

— Nicio şansă! Se duce direct la reciclat, împreună cu restul grămezii de gunoaie pe care le numeşti haine. De parcă chestiile astea ar putea fi reciclate. Nici nu-i de mirare că mi se înfundase nasul. Sunt numai materiale sintetice aici.

Atacul lui Fontaine la adresa hainelor mele amărâte nu făcea decât să mă calce şi mai mult pe nervi.

— Şi ce naiba o să port?

— N-avem cu ce lucra aici, a oftat el. Încalţă-te! E timpul ca Poliţia vestimentară să intre în acţiune.

— Te aştepţi să mă duc la cumpărături doar pentru că m-a invitat un tip în oraş?

— Fireşte că nu. Te duci ca să-ţi cumperi lucruri frumoase, care să te facă să te simţi drăguţă. O meriţi. Nu o faci pentru el, ci pentru tine.

Două ore mai târziu, Fontaine schimbase deja placa, pe când eu eram în cabina de probă a unui butic din Bell Harbor.

— Lui Des o să-i placă la nebunie asta! a exclamat el.

Eu eram îndesată într-o rochie roşie, strâmtă, cu un decolteu generos şi cu extrem de puţin material. Până şi picioarele le simţeam dezbrăcate în sandalele cu toc înalt şi barete cu strasuri.

— E prea scurtă. O să creadă că mă străduiesc prea mult.

Fontaine a scuturat din cap.

— Singurul lucru la care o să-l facă rochia asta să se gândească este să ţi-o dea jos.

Stomacul mi s-a strâns de parcă aş fi primit un pumn în plex. Să mi-o dea jos? Nici nu mă gândisem la asta! Ei bine, ba mă gândisem, dar numai în scenariul cel mai fantasmagoric. Aşa cum îmi închipuiam şi că balsamul perfect mi-ar înfoia părul aşa cum arată în reclame sau cum visam eu cu ochii deschişi că voi face ceva atât de uimitor pentru omenire încât voi fi felicitată de Bono.

Fanteziile erau un lucru, dar să intru în contact fizic real cu o

altă fiinţă omenească? Fontaine vorbea de atingere piele pe piele. Nu eram pregătită pentru asta. Brusc, mi-am adus aminte de ultima mea întâlnire de groază. De data asta, aveam să fiu pregătită.

— Pantofii sunt exageraţi. Am cu ce să mă încalţ.

— Sandalele alea albe pe care le-am văzut în şifonierul tău? În niciun caz, scumpete! Şoarecii ăia au fost donaţi la teatrul local, ca recuzită pentru piesa *The Golden Girls*. Următoarea oprire, Victoria's Secret.

∵

A doua zi, pe când stăteam în faţa oglinzii, mai având doar câteva minute înainte de ora la care trebuia să vină să mă ia, nu mă simţeam mai bine nici în privinţa rochiei, nici a pantofilor, nici a celor-care-nu-trebuie-numiţi din mătase. Am tras de decolteu, dar asta a făcut ca rochia să pară şi mai scurtă. Nu era bine. Iar sandalele îmi strângeau degetul mare cu aşa o cruzime, de ai fi zis că eram sora vitregă cea urâtă a Cenuşăresei, care se alesese din întâmplare cu o întâlnire cu Făt-Frumos. Dacă el venea şi zicea: Hei, nu pe tine te voiam. Unde e cea drăguţă? Au început să mă treacă toate transpiraţiile.

— Fontaine, trebuie să mă schimb. Lasă-mă să port pantalonii mei negri.

— Revino-ţi, femeie! m-a dojenit el. Nu te duci la un atelier meşteşugăresc cu Dody. Asta e o întâlnire. Nu mă face să te pocnesc, pentru că ştii c-aş face-o!

Ştiam c-ar face-o. O mai făcuse o dată, când îi terminasem exfoliantul cu miros de căpşune şi kiwi.

— Ştiu, asta e şi problema.

Mi-am muşcat buza. Mi-am coborât vocea până la şoaptă.

— Fontaine, dacă începe să-mi placă de el? Adică, pe bune?

Fontaine m-a bătut uşor pe braţ.

— Dă-ţi voie să-ţi placă de el pe bune. Alternativă e plictiseală pură, iar tu eşti mult prea amuzantă pentru asta. Acum, mă duc să-ţi fac un cocktail. Eşti foarte agitată, mă faci şi pe mine să fiu. Relaxează-te!

Fontaine a coborât la parter, iar eu am rămas în dormitor să-mi vin în fire. Puteam să fac asta. Fireşte că puteam. Asta nu era o întâlnire pe nevăzute şi siropoasă cum fusese cea cu ultimul tip. Era cu Des. Des era un tip de treabă. Avea să fie în regulă.

Dody şi copiii erau în bucătărie, iar eu tocmai coboram de la etaj, când partenerul meu a sosit. Fontaine a deschis uşa ca să-l primească înăuntru, iar eu le-am fost recunoscătoare pentru distragerea oferită. Dumnezeule! Des arăta atât de bine că-ţi tăia răsuflarea. Nu-l văzusem decât în halatul de medic şi în hainele mototolite de plajă, şi până şi în alea arăta beton. Dar aranjat? Era nemaipomenit. Avea părul pieptănat, purta o pereche de pantaloni frumoşi şi o cămaşă călcată. Ideea că stătuse dinaintea unei mese, călcându-şi hainele pentru o seară în oraş cu mine, mi-a stârnit nişte fiori în locurile cele mai uşor de înfiorat.

Copiii săreau în jurul lui ca nişte căţeluşi nerăbdători, iar el îi mângâia pe cap, ca şi cum chiar ar fi fost nişte căţei. Din fericire, Leneşu' şi Grăsanu' fuseseră încuiaţi pe terasă, altminteri Des ar fi fost acoperit din cap până în picioare de bale. Dar, pe de altă parte, scenariul ăsta putea încă să devină realitate. Brusc, mi-am simţit limba prea neîncăpătoare pentru propria gură.

În cele din urmă, Des s-a uitat înspre mine. A început de la pantofi, ridicându-şi privirea încet, încordându-mi nervii atât de mult încât am crezut că se şi aude. A şovăit doar puţin asupra decolteului rochiei mele roşii. La naiba, cred că Fontaine avusese dreptate!

Eu m-am îndreptat uşor de spate, aducându-mi umerii la acelaşi nivel, întocmai ca un atlet care îndrăzneşte să iasă pe teren pentru o ultimă repriză. Bagă-mă pe mine, domnule antrenor! Sunt pregătit!

I-am văzut umflătura mărului lui Adam pe când a înghiţit în sec.

— Arăţi bine.

Cuvintele erau simple şi banale, dar felul în care le rostise m-au înfiorat pe dinăuntru.

— Mulţumesc, şi tu.

— Oh! a făcut Fontaine, ducându-şi pumnul la gură. Şi-a petrecut apoi braţul pe după o Dody care radia toată. Voi doi ar trebui să plecaţi. Ne descurcăm noi aici.

Capitolul 11

Pe drumul scurt către restaurant am încercat să nu mă gândesc la ce-i făcea vântul părului meu atent coafat, alegând în schimb să mă entuziasmez în privinţa faptului că Des îmi deschisese portiera maşinii când plecaserăm de la Dody. Richard nu-mi ţinuse vreo uşă nici măcar când eram în travaliu. Era prea preocupat ca nu cumva să mi se rupă apa în Lexusul lui. *Nu te gândi la Richard în seara asta*. Eram la întâlnire. O întâlnire adevărată, sinceră şi veritabilă, cu cineva care mă ştia şi care totuşi mă invitase în oraş.

Des a parcat maşina la colţul restaurantului Chic and Picturesque, într-o zonă atât de veche din Bell Harbor încât totul era aproape în alb şi negru. Clădirile istorice se înşirau de-a lungul bulevardului pietruit şi umbrit de copaci.

Des a ieşit din maşină, iar eu am tras de poalele rochiei, întrebându-mă dacă avea să-mi mai deschidă portiera şi de data asta. M-am făcut că-mi aranjez o bretea de la pantof, trăgând de timp suficient cât să văd dacă vine pe partea mea. Ah, ce cavaler! Dacă ar fi fost o băltoacă în drum, ar fi acoperit-o cu pelerina lui? O, stai. Nu purta nicio pelerină. Nu mai contează.

Totuşi, gândul m-a făcut să zâmbesc.

— Ce-i aşa amuzant? a întrebat el.

— O, nimic. Sunt doar fericită că am găsit un loc de parcare atât de bun.

El a ridicat privirea înspre strada aproape pustie.

— Aha.

BMW-ul lui sport era destul de jos, iar cu tocurile mele care strigau „Trage-mi-o” era ca şi cum aş fi mers pe picioroange. M-am chinuit să cobor din maşină fără să-mi sucesc vreo gleznă. Ce-o fi fost în mintea mea când am lăsat un bărbat gay, purtător de mocasini cu ciucuri, să-mi aleagă încălţările?

Des mi-a întins atunci mâna, ajutându-mă să ies din maşină.

La naiba! Fontaine era un geniu pentru că m-a convins să port pantofii ăştia!

Atingerea nevinovată a lui Des mi-a stârnit un fior neastâmpărat prin tot corpul. Strânsoarea lui era blândă, dar

fermă, cu doza potrivită de apăsare. Şi nu mi-a dat drumul nici când am început să ne îndreptăm spre restaurant. Mi-am stăpânit un chiot de fetiţă şi mi-am înfrânat dorinţa de a ne bălăngăni mâinile înainte şi înapoi. Lui Richard nu i-a plăcut niciodată să ne ţinem de mână. Ar fi spus că-l constrânge. Fir-ar să fie, nu te mai gândi la Richard!

Des şi cu mine am trecut pe lângă un butic şic, care deborda de ghivece cu flori, şi pe lângă bistroul unde luasem prânzul cu Kyle şi Fontaine. Peste drum era un magazin de zmeie, unul de bomboane şi un local de îngheţată cum se găseau pe vremuri, cu prelată în dungi roşii. Trotuarul pavat cu cărămidă de sub tălpile noastre era curat lună, iar la fiecare câteva străzi dădeam peste o bancă făcută să arate ca o roată veche de căruţă. Şi toate păsările din copaci ciripeau *Oda bucuriei* a lui Beethoven. Ei bine, posibil ca asta să fi fost doar în închipuirea mea.

— Ce zici de sushi? a întrebat Des, arătând spre un restaurant de pe strada următoare, care avea un dragon din piatră la intrare. Un prieten de la muncă spune că se mănâncă bine acolo.

— Super, am răspuns eu, nevrând să recunosc că nu mâncasem niciodată sushi. Gama variată a prejudecăţilor lui Richard includea şi restaurantele în ale căror meniuri întâlneai cuvinte străine, încât le eliminai din start pe cele asiatice, indiene, ba chiar şi câteva italieneşti.

Am traversat străduţa, încă ţinându-ne de mână, şi am intrat. Restaurantul era elegant, cu o fântână din piatră în mijloc şi cu un perete înalt de geamuri care dădeau spre lac. Era frumos, luminos şi atât de elegant şi nici măcar nu avea o fereastră prin care să servească clienţii din maşină.

O gazelă zveltă, cu un păr des şi superb, s-a apropiat de noi, fluturând din genele ei ca de căprioară înspre Des.

— Bună seara. Bine aţi venit la Matsusaka. Eu sunt gazda voastră, Eliza, s-a prezentat ea, făcând o plecăciune din cap.

Eu m-am simţit brusc invizibilă şi totodată ca o amazoană. Am început să trag în sus de decolteul rochiei.

— Mulţumim, a răspuns Des. Am vrea o masă lângă fereastră, te rog.

— Fireşte, cu plăcere. Aveţi rezervare?

I-a aruncat o privire seducătoare, iar eu i-am prins mesajul

ascuns din vocea ei ademenitoare. Spusese rezervare, dar voise să spună *Scapă de garguiul ăla în rochie roşie şi vino să ne întâlnim la garderobă.*

El a încuviinţat din cap.

— Da, am. Pe numele McKnight, pentru două persoane.

— A, da, pe aici.

Des m-a atins uşor pe spate, îndemnându-mă s-o iau înaintea lui. Dar asta însemna să merg alături de ea. Şi, sinceră să fiu, nu voiam să ne vadă fundurile amândurora în acelaşi timp. Comparaţia ar fi fost în defavoarea mea.

Eleganta Eliza ne-a condus până la o masă mică şi comodă dintr-un colţ.

El mi-a tras scaunul, înscriind un alt punct şi aproape făcându-mă să uit de gazda slabă ca o scândură.

— Să aveţi o seară plăcută la noi. Vocea îi era calmă şi hipnotizantă şi aproape că m-a făcut s-o iert pentru că se dăduse atât de pe faţă la partenerul meu. Chelneriţa a apărut câteva secunde mai târziu, înmânându-ne meniuri legate în piele. Încă o frumuseţe mlădioasă, cu părul negru, cu sâni care sfidau gravitaţia şi cu o talie de viespe. Unde le găsiseră pe fetele astea? Într-un catalog de lenjerie?

Mi-am muşcat buza şi m-am dojenit în sinea mea. Richard flirta cu chelneriţele în cel mai neruşinat chip, insistând că era singura modalitate prin care obţineai o servire mai bună. N-am îndrăznit niciodată să întreb la ce fel de servire se referea. Însă Des nu le acorda vreo atenţie deosebită. Mi-am dat mintal o palmă în cap. Dacă-mi lăsam nesiguranţa să pună stăpânire pe mine, aveam să stric seara asta înainte să fi început măcar. *Vino-ţi în fire, Sadie!*

Des şi-a dat jos ochelarii de soare, iar eu am tresărit când i-am văzut ochiul vânăt. Nu mai era umflat, însă cercul vineţiu din jurul ochiului era încă acolo. Oricum, nu-l prindea rău, însă tot mă simţeam vinovată.

— Îmi pare rău că am mutat măsuţa din hol, am zis eu.

El a zâmbit.

— O să te las să te revanşezi.

— Credeam că mă revanşez prin faptul că am ieşit cu tine.

— Ăsta e doar începutul. Ai vrea să bei ceva?

Meditând la apropoul lui nu prea subtil, am spus *Da!* cu mult prea mult entuziasm.

Des a chicotit şi a luat meniul de vinuri.

— Roşu sau alb?

Mă întreba? Richard niciodată – *O, la naiba!* Aveam să-l alung pe Richard din mintea mea, chiar dacă ar fi fost nevoie de un exorcist.

— Hotărăşte tu.

M-am foit în scaun, încercând să-mi mai acopăr din picioare cu rochia mea roşie. Era o încercare zadarnică, aşa că am luat şervetul şi l-am pus peste coapse, ca o păturică.

Des a citit cu atenţie meniul de vinuri, menţionând detalii despre diversele tipuri de struguri şi alegând în cele din urmă ceva foarte piperat la preţ. Nu m-a lăsat inima să-i spun că irosea vinul scump pe mine, pentru că îl beam şi pe cel ieftin la fel de repede. Dar dacă voia să mă impresioneze cu vastele lui cunoştinţe despre podgoriile din sudul Franţei, aşa să fie.

Am deschis şi eu meniul, după ce el a comandat vinul. Era plin de cuvinte criptice, iar în afară de rulou California, nu înţelegeam nimic. Sashimi suna ca mişcarea pe care o făcea Dody când îşi punea costumul de baie. Tempura era un tip de saltea, nu? Iar miso? Ca în *miso horny*[9]?

— Ce te îmbie? a întrebat Des.

— Doamne, totul! am minţit eu.

Atunci a venit şi vinul, iar eu am tras o duşcă din paharul meu, înainte ca Des să apuce să-ţi ţină toastul.

Am înghiţit cu greu.

— Ups, scuze. Paharul meu s-a atins de al lui cu un clinchet. Pentru...?

— Pentru prieteni noi.

Nodul din piept semăna ciudat de mult cu o senzaţie de dezamăgire. *Păi şi ce m-aş fi aşteptat să spună? Pentru Sadie şi corpul ei de milioane?* Am afişat un zâmbet forţat şi am ciocnit încă o dată paharul.

— Sigur, pentru prieteni noi.

Restul vinului din paharul meu s-a dus pe gât repede şi uşor, iar eu am început să mă relaxez. Melodia cântată la harpă se împletea cu sunetul bulbucilor din fântână. Am vorbit relaxaţi despre lucruri obişnuite, despre cât de drăguţ era restaurantul şi despre cât de frumoasă fusese vremea. Nu era atât de greu.

[9] Joc de cuvinte intraductibil. Expresie care încearcă să imite, peiorativ, pronunţarea unor cuvinte în limba engleză de către chinezi (n.tr.)

Puteam face asta.

Am luat din nou meniul, iar pacea mea de moment a dispărut pe dată. De fapt, nu avea să funcţioneze deloc. Trebuie să-i mărturisesc ignoranţa mea în privinţa bucătăriei japoneze, altfel riscam să comand cine ştie ce caracatiţă, apoi să fiu obligată s-o mănânc.

— Trebuie să-ţi mărturisesc ceva.

Des şi-a coborât circumspect meniul.

— Da?

— N-am mai mâncat niciodată sushi.

— N-ai mai mâncat niciodată sushi? a făcut el, căscându-şi ochiul bun.

— Nu, niciodată.

— Dar cum e posibil aşa ceva? Nu-ţi place?

— Probabil că îmi place. Am lăsat jos meniul. Richard ura peştele. Şi orezul. Şi asiaticii. Şi mexicanii care arătau ca nişte asiatici.

Des a luat o gură de vin.

— Pare un bărbat nemaipomenit.

— E unic. Să sperăm.

Des şi-a trecut o mână prin păr.

— Vrei să mergem în altă parte?

— Nu, îmi plac peştele şi orezul. Doar că nu am idee ce să comand. Mi-am coborât vocea: Şi, ca să ştii, nu am nicio problemă cu asiaticii ori cu mexicanii.

El a zâmbit.

— Mă bucur să aud asta.

Apoi a început să-mi explice complexitatea bucătăriei asiatice. Era atât de deştept.

— Probabil că ar trebui să comandăm şi nişte sake. Dar ai grijă, e foarte tare, m-a avertizat el.

— Nu e un fel de apă din orez?

El a scuturat din cap.

— Nu te lăsa păcălită de asta. Nu are cine ştie ce gust, dar te ia tare şi pe nepregătite.

— Cam aşa făcea şi fostul soţ.

Des a chicotit.

— La fel şi la mine.

Chelneriţa s-a întors şi am dat comanda. Des a fost politicos, dar nu a flirtat cu ea câtuşi de puţin. M-am relaxat ceva mai

mult şi am început să sorb din al doilea pahar cu vin. Apoi, doar de amuzament, mi-am încrucişat braţele pe masă şi m-am aplecat înainte, aşezându-mi sânii peste ele, imitând într-un fel mişcarea pe care Penny o numea „să-ţi afişezi marfa”. Ea era maestră la asta şi, de fiecare dată când o făcea, se găsea vreun tip care să-i facă cinste cu ceva de băut. Fireşte, marfa ei era mai generoasă decât a mea şi nu trecuse prin două sarcini. De cum m-am gândit la asta, m-am îndreptat de spate.

Sake-ul ne-a fost adus într-o sticlă micuţă de ceramică, împreună cu două ceşti în miniatură. Îmi aducea aminte de seturile de ceai ale lui Paige. Des a umplut cu vârf una dintre ceşcuţe şi mi-a întins-o mie, apoi şi-a turnat şi lui. De data asta, am aşteptat să văd dacă mai propune un toast. Fireşte, a ridicat din nou mâna.

— Pentru noi aventuri, a spus el.

Asta era mult mai încurajator.

— Pentru noi aventuri, am zis, încuviinţând din cap.

Apoi, curajoasă, am dat pe gât ceşcuţa dintr-o singură înghiţitură. Sake-ul era călduţ, lucru care m-a surprins. Şi s-a încălzit şi mai mult pe gât în jos. L-am privit surprinsă pe Des, doar ca să-l văd că se holba la mine cu o expresie la fel de uimită.

— Uau! am exclamat eu.

El a început să râdă.

— Sadie, se presupunea că sorbi din el. Nu e un pahar de dat de duşcă.

Eu m-am uitat la ceşcuţa din palma mea.

— Nu e? Eşti sigur?

El a râs şi mai cu poftă.

— Sunt foarte sigur.

— Oh. Căldura de la sake s-a amestecat cu fierbinţeala ruşinii mele, înroşindu-mă toată din cap până în picioare.

El a scuturat din cap şi mi-a reumplut ceşcuţa.

— Soarbe, a zis el încă o dată.

Aşa că am sorbit. Dar era foarte gustos, şi tot mi se părea că beau mult mai repede decât Des.

Mesele din jurul nostru au început să se umple, pe măsură ce noi vorbeam şi ne savuram băuturile. Apoi a venit şi mâncarea, iar eu am descoperit că-mi place sushi-ul la fel de mult ca sake-ul. Până acum, seara decursese chiar bine. M-am bătut mintal

pe umăr. Fie aveam un farmec natural, fie alcoolul îmi conferea nişte superputeri de seducţie.

Des mi-a zâmbit larg pe când eu îi povesteam cum a plâns Paige când şi-a pierdut primul dinţişor, crezând că era „dinţişorul de dulciuri”[10]. Apoi mi-am amintit că Fontaine mă avertizase ca nu care cumva să vorbesc toată seara despre copiii mei, aşa că am schimbat subiectul.

— Tu ai trei surori, nu?

Chiar îmi aminteam că spusese ceva de ele înainte, iar acum părea un subiect sigur, numai bun. Iar cu cât vorbea mai mult, cu atât puteam asculta mai mult accentul ăla delicios.

El a încuviinţat din cap.

— Da. Bonnie, sora cea mare, este medic pediatru. Shannon e profesoară, iar Robin este curator de muzeu. Singurul băiat.

— Doi doctori în familie, ai? Interesant.

El a luat cu pricepere o bucată de sushi cu beţişoarele.

— Bonnie şi cu mine eram destul de competitivi unul cu celălalt, aşa că atunci când a intrat la Harvard, mi-a fost greu să rezist provocării. Dar s-a dovedit a fi un lucru bun pentru noi. Ne-a silit să ne ajutăm unul pe celălalt, de vreme ce eram acolo, iar restul familiei în Illinois.

— Acum sunteţi toţi împreună?

El a terminat de mestecat înainte să vorbească. Dacă mi-aş fi permis să fac vreo comparaţie între el şi Richard, aş fi făcut observaţia că fostul meu soţ vorbea deseori cu gura plină, în vreme ce Des nu o făcea.

— Da, acum suntem toţi împreună, a răspuns în cele din urmă Des. Dar m-am mutat mult în ultimii ani, aşa că nu ne-am văzut prea des. Întotdeauna e frumos să faci o vizită acasă.

— Ce te-a făcut să te apuci de acel loc de tenis… cum ziceai că-i spune? am făcut eu, sorbind din sake.

— Locum tenens.

A ridicat din umeri.

— Sincer să fiu, după ce-am divorţat, nu prea ştiam unde-mi doream să stau. Chicago era ca acasă, dar aveam nevoie de o pauză, ştii?

Am încuviinţat din cap, iar el mi-a reumplut ceşcuţa.

— Am avut o groază de oferte de muncă atunci, dar niciuna

[10] Joc de cuvinte intraductibil; în limba engleză, expresia *to have a sweet tooth* (literal „a avea un dinte dulce“ desemnează pofta unei persoane pentru dulciuri (n.tr.).

nu părea potrivită. Nu voiam să mă mut în altă parte de dragul mutatului. Apoi, un prieten de-al meu mi-a sugerat să încerc asta o vreme, până când aveam să găsesc un loc care să facă clic.

— Şi? L-ai găsit?

Mi-am muşcat limba, sperând să răspundă da, însă mi-am dat seama că întrebarea mea semăna mult prea mult cu ceva ce-ar fi spus Dody.

El a zâmbit misterios. A luat o gură de vin înainte să răspundă.

— Unele locuri au mai multe avantaje decât altele.

Asta nu era tocmai aprobarea radioasă pe care o aşteptam, dar apoi mi-a făcut cu ochiul, iar eu am răsuflat cu un uşor suspin. La naiba, era delicios!

Conversaţia s-a mutat apoi la alte subiecte. I-am spus despre incursiunea mea în domeniul organizării, iar el a avut bunul simţ să se poarte ca şi cum ar fi fost fascinat. În timp ce vorbeam, am încercat să-i imit dexteritatea în mânuitul beţişoarelor, însă nu am avut prea mult noroc. În cea mai mare parte a timpului, nu reuşeam decât să împing sushi-ul de jur-împrejurul farfuriei. Câteodată, când nu se uita, băgăm o bucată în gură cu mâna. Cu paharul de vin nu aveam însă nicio treabă. Asta era uşor de făcut, aşa că am tot băut.

În timp ce Des vorbea şi-mi zâmbea, eu mă minunam de faptul că eram la o întâlnire. Cu el. Înaltul, brunetul, chipeşul de el.

Dar nu era numai arătos. Era şi bun, dulce, amuzant, ba chiar vulgar câteodată. Râdea la glumele mele stupide şi îmi spunea poveşti amuzante de pe vremea când era la Facultatea de Medicină sau alte întâmplări nebuneşti care se petreceau la secţia de urgenţe. M-a întrebat despre viaţa mea din Glenville, despre copilăria şi familia mea. Am mai luat o gură de vin şi am observat că nasul îi e uşor strâmb şi că vârful lui se ridică puţin de tot când mestecă. M-am uitat apoi la cicatricea micuţă de sub ochi şi m-am întrebat cum şi-o făcuse. Paloarea ei ieşea în evidenţă pe fundalul vineţiu. Tehnic vorbind, acestea erau defecte, dar toate îl făceau cu atât mai uimitor de real. Nu mai era o fiinţă anonimă, frumoasă, scoasă din paginile unei reviste, care trecea pe lângă mine, alergând pe plajă. Era Des.

Iar eu începeam să mă îndrăgostesc de el.

Gândul m-a speriat cu mult mai mult decât o făcuse sake-ul cald. Pentru că nu voiam să mă îndrăgostesc de nimeni. Nu ar fi fost nici practic, nici logic, nici înţelept. Nu făcea parte din planul meu. Când el şi-a plecat privirea în farfurie, eu am luat altă înghiţitură de sake. Simţeam cum se apropie un atac de panică. Avusesem câteva de când îl prinsesem pe Richard cu roşcata aia, dar am crezut că scăpasem de ele.

Încăperea se învârtea cu mine. Era cald aici, cu toţi oamenii ăştia. Mi-am întors privirea spre partenerul meu, cu cămaşa lui călcată şi cu părul pieptănat, iar neliniştea mi s-a dublat. Asta era prea mult. El era prea mult. Des, cu privirea lui intensă care mă învăluia din cap până în picioare precum lava fierbinte, făcându-mi pielea să sfârâie până la os. Nu eram pregătită pentru asta.

Dar nu eram sigură că asta mai depindea acum de mine.

Rumoarea mulţimii se înteţea, iar mie îmi venea din ce în ce mai greu să aud ce zice. Dar nu-i ascultam atât cuvintele, cât îi urmăream buzele mişcându-i-se. Erau nişte buze voluptuoase, pline, dar nu prea pline. Gropiţele din obraji i se adânceau când zâmbea.

La lumina lumânărilor, Des, cu bronzul lui arămiu, părea o statuie a fertilităţii. A luat o înghiţitură din paharul cu apă şi, brusc, mi-am dorit să fiu paharul din mâna lui mare şi puternică. Sau, şi mai bine, apă, prelingându-mă pe dinăuntrul lui.

Stai.

Ce?

O... nu...

O, rahat!

Eram mangă.

La naiba! Eram mangă! Să mă preling pe dinăuntrul lui? Ce naiba mai însemna şi asta? Rahat, *rahat*, *rahat! Dacă eram beată*, *cum naiba se presupunea să-mi ţin pe mine rochia roşie?* Am fost cuprinsă în totalitate de panică.

Trebuia să mănânc mai mult, repede. Ceva care să absoarbă băutura. Dar beţişoarele mă necăjeau, refuzând să-mi ducă mâncarea la gură.

M-am uitat neajutorată la Des. El mi-a zâmbit înapoi, fără să aibă habar de alarmele care îmi sunau în cap. Trebuia să înceteze să mă mai privească aşa, de parcă aş fi fost interesantă şi atrăgătoare, pentru că eram suficient de băută

cât să-l cred. Eram pilită bine şi ameţită. Capul şi stomacul mi se învârteau în direcţii opuse. Eram beată turtă. Şi, pe lângă asta, eram beată turtă.

El s-a aplecat înainte să spună ceva, ceva murdar şi convingător, eram sigură. Şi-a întins mâna peste masă spre a mea. Era pe cale să mă invite la el acasă. Iar eu aveam să spun da.

Dar, înainte să deschidă gura, ceva i-a atras atenţia. S-a lăsat brusc pe spate, lăsând mâna să-i cadă în poală.

Am simţit un curent de aer rece, apoi am văzut-o. Era înaltă, cu părul blond spălăcit şi buze pline, ţuguiate, curbate într-un zâmbet seducător. Pe când se apropia de masa noastră, rochia ei neagră şi mulată făcea ce ştia să facă mai bine o rochie neagră şi mulată.

Des s-a foit în scaun. Am văzut cum se înroşeşte, în timp ce-şi aranja gulerul cămăşii.

— Vai, Des, ce surpriză! Te ascundeai de mine? Ce-ai păţit la ochi?

El s-a ridicat, iar ea s-a lipit de el, sărutând aerul de lângă urechea lui.

El s-a depărtat.

— Poveste lungă. Şi nu, nu mă ascundeam. Doar că n-am avut timp să sun.

— Ce păcat. Ştii că oferte ca ale mele nu durează veşnic.

Degetul rece al realităţii m-a împuns în chipul cel mai neplăcut. Era de parcă aş fi fost din nou cu Richard. Limbajul trupului acestei femei practic urla în gura mare că fuseseră iubiţi. Sau, dacă nu fuseseră, că voia să fie. Ea era uimitoare, eu, pe de altă parte, aveam doi copii, o cicatrice de la cezariană şi o sută patru kilograme de fost soţ pe care le duceam în cârcă. De ce-ar fi fost Des interesat de o femeie ca mine, când putea avea o femeie ca ea? Adevărul era că nu putea fi. Făcusem o greşeală.

Am dat pe gât încă un shot de sake, lăsându-i fierbinţeala să-mi ardă măruntaiele.

Des a zâmbit.

— N-am uitat. Dar nu e momentul potrivit să discutăm acest lucru.

A privit spre mine. Eu mi-am încrucişat braţele la piept şi i-am întors privirea, sperând să arăt mai degrabă plictisită decât

abătută.

— A, înţeleg. Şi ea cine e?

A întins spre mine o mână cu manichiura frumos făcută.

— Bună, eu sunt Reilly Sommers.

I-am strâns şovăitoare ghearele, dar, înainte să pot răspunde, Des a spus:

— Reilly, ea e vecina mea. După cum vezi, ne luăm cina. Vrei să ne scuzi? Noi doi putem vorbi mai târziu.

O vecină? M-a făcut vecină? Nu parteneră, nici măcar o prietenă. Doamne, nu eram nici măcar o cunoştinţă. Eram cineva de la care puteai să împrumuţi zahăr. Îmi confirmase temerile. Nu era interesat. Sake-ul mi s-a zvârcolit în maţe şi aproape că s-a reîntors pe masă.

— Desigur. Scuze de întrerupere. Dar nu uita să mă suni, Des. Chiar trebuie să vorbim.

El a încuviinţat din cap.

— O să sun. Promit.

Ea s-a îndepărtat, iar eu m-am surprins că mă întreb dacă purta ceva pe sub rochia aia.

Des s-a trântit înapoi pe scaun.

— Scuze. Unde rămăsesem?

Zâmbetul lui larg nu i se citea şi în ochiul bun. Mă gândeam serios să-l învineţesc şi pe celălalt.

Unde rămăsesem? Ajunsesem la partea în care eu sunt vecina ta.

M-am silit să-i răspund tot cu un zâmbet.

— Cred că eram pe cale să plecăm, nu?

Lui i-a căzut faţa.

— Te rog, nu te supăra din cauza ei. V-aş fi făcut cunoştinţă, dar...

— E în regulă, l-am întrerup eu. Suntem doar vecini. Nu contează.

De câte ori nu spusese şi Richard acelaşi lucru? „Nu fi supărată.” De parcă faptul că mă supăram din cauza comportamentului lui necioplit era problema.

Dar pe Des nu aveam să mă supăr. Cel puţin, nu aveam să-l las să vadă acest lucru. Făcuse un gest frumos, mă scosese la cină. Probabil îi era milă de mine, biata fată, divorţată şi singură, locuind cu mătuşa ei nebună. Pariu că ea îl pusese să facă asta. O, Doamne! Probabil că aşa se întâmplase! Ar fi fost în stare.

Am mai luat o gură de vin. Eram deja băută bine, dar voiam să ştiu o treabă.

El a oftat.

— Ai vrea nişte cafea?

Gazda noastră abia coborâtă de pe podium tocmai trecea pe lângă noi, iar eu am urmărit-o cu privirea, dorindu-mi din suflet să semăn mai mult cu ea.

— Sadie? a făcut Des.

— Ce-i? am răspuns eu, mai tare decât mă aşteptam.

— Ai vrea nişte cafea?

Cafea? La naiba, nu. Voiam să-mi bag faţa într-un acvariu plin de sake şi să beau până nu mai ştiam de mine. Dar asta ar fi fost nepoliticos, aşa că am răspuns: „Sigur, să bem nişte cafea”. Mi-am fluturat mâna de parcă aş fi avut o baghetă care putea să aducă (pââf!) ca prin magie cafea.

Des i-a făcut semn chelneriţei. Mergea şi aşa. A început să vorbească ceva despre cum era în Bell Harbor, dar nu pricepeam mare lucru. Eram oricum în Bell Harbor. Poate că şi el era beat. Poate că de-asta vorbea în dodii.

Ce mai spunea acum? Sarcini noi? În cele din urmă, s-a lăsat tăcerea. Greutatea ei mă strivea, la fel cum o făcea orice urmă de speranţă rămasă cum că ar fi fost interesat de mine. *Doar o vecină?* Dă-l naibii!

Cât de naivă am putut să fiu? Normal că nu era interesat de mine. Nu-mi dăduse deja de înţeles că pleacă din oraş de cum primeşte o ofertă mai bună? Îmi dădusem voie să cred că noaptea asta era începutul a ceva. Dar mă înşelasem. Din nou.

— Bună, Des. Bună, Sade.

Am auzit vocea lui Jasper. Părea atât de îndepărtată, dar, brusc, stătea chiar în dreptul nostru. La naiba! Toată lumea venise la restaurantul ăsta?

Răspunsul lui Des a fost scurt.

— Jasper! Salut! Ce faci aici?

— Verificam doar competiţia, a răspuns el. Beth e la toaletă. S-a uitat la mine: Sadie? ce s-a întâmplat?

Asta umpluse paharul. Nu m-am mai putut stăpâni şi am izbucnit în lacrimi.

— Hei! Ce naiba? Doamne, Des! Ce i-ai făcut?

Nu i-am auzit răspunsul, pentru că am început să plâng şi mai tare, dând să-mi torn încă o ceşcuţă de sake, înainte ca Des să

mi-o smulgă dintre degete. L-am lăsat să ia sticla, întinzându-mă în schimb spre paharul cu vin. M-am lăsat pe spătarul scaunului, nedumerită că aveam ameţeli, ceea ce era chiar ciudat, pentru că nu stăteam întinsă în pat.

Jasper a spus ceva, dar suna înfundat şi fără noimă, aşa că nu l-am luat în seamă. Şi, oricum, ce ştia el? Prostul, naivul de Jasper, care voia să se căsătorească. Ce cretin! Probabil că într-o zi ar fi ajuns să locuiască la Dody, cu copii cu tot. Aşa, ca mine. A mai vorbit cu Des vreun minut, s-a încruntat la mine, apoi a plecat.

Des s-a ridicat, a dat ocol mesei şi a început să-mi tragă scaunul, ceea ce era grosolănie pe faţă, fiindcă cu nu terminasem de băut.

— Să mergem acasă, Sadie, a zis el, ridicându-mă de umeri.

Pe când am traversat holul restaurantului, am simţit ca şi cum nişte scorpioni mă muşcau de tălpi. Am dat să-i lovesc cu picioarele, după care am observat instrumentele de tortură din satin pe care Fontaine mă obligase să le încalţ. Erau pantofii ăia afurisiţi. I-am dat jos şi am mers desculţă până la maşină. Am auzit foşnetul tapiţeriei scumpe de pe scaunul meu. Mă oprisem din plâns, dar încă simţeam urma rece a lacrimilor de mai devreme, pe când Des pornea maşina. Nu voiam decât să-mi dau rochia asta stupidă jos şi să mă bag în patul meu plin de dâmburi.

Ceva mai târziu, Des a tras pe aleea din faţa casei lui Dody şi a oprit maşina. S-a întors spre mine ca şi cum ar fi vrut să spună ceva, dar eu am deschis uşa şi am coborât, trăgându-mi în jos de rochie. Dumnezeule, o uram din tot sufletul!

Portiera de pe partea lui s-a deschis, apoi s-a închis.

— Sadie! a strigat după mine.

Eu m-am întors şovăitoare.

El a întins mâna şi mi-am văzut pantofii atârnând între degetele lui.

Fir-ar probabil că-i lăsasem în maşină. Puteam să plec şi fără ei. Nu era ca şi cum aveam să-i mai port vreodată. Dar poate că îi voia Dody pentru cursul de salsa.

M-am apropiat timid de el, abia acum dându-mi seama cât de dur se simţea pietrişul sub tălpile mele goale.

El a zâmbit, afurisitul.

Când am întins mâna după pantofi, el şi-a retras-o, fiind

nevoită să mă apropii şi mai mult. Am făcut încă un pas şovăitor, întinzând din nou mâna. De fiecare dată când făceam asta, el îşi trăgea braţul. Nu ştia că era răutate curată să amăgeşti cu o pereche de pantofi frumoşi o fată beată? Am bătut din picior frustrată, gemând pe când îmi înfigeam călcâiul în pietriş. Am resimţit durerea până în suflet.

— Au!

Vocea îmi era irascibilă.

El a chicotit şi mi-a dat în sfârşit pantofii. M-a întors de umeri şi m-a condus spre uşa din faţă.

— O să fii în regulă? a întrebat el.

— Nemaipomenit.

— Bine. Du-te şi te culcă, Sadie.

Apoi s-a urcat înapoi în maşină şi dus a fost.

Capitolul 12

O mulţime de piloţi kamikaze îmi bombardau creierul fără oprire. M-am trezit cu o durere cumplită de cap, de parcă cineva îmi operase ţeasta cu nişte andrele ruginite. Când m-am întors pe-o parte, stomacului meu i-au trebui nu mai puţin de unsprezece secunde ca să vină din urmă. Amintirea purtării mele ruşinoase din seara trecută m-a invadat. Plânsesem. Fusesem la restaurantul ăla drăguţ, în rochia mea roşie, strâmtă, cu sandalele mele cu baretă, şi îl lăsasem pe băiatul ăla stupid să mă facă să plâng. Ba nu, chiar mai rău de-atât. Lăsasem o zdreanţă să mă facă să plâng. Mă făcusem completamente de râs. Un videoclip pe YouTube cu mine dansând goală cu o nevăstuică pe cap ar fi fost mai puţin umilitor.

Des probabil a crezut că am probleme la cap. Şi ce? Eram doar vecini, nu? Nu era ca şi cum dădeam o ceapă degerată pe ce credea el. Iar acum măcar nu trebuia să mă mai întreb dacă era atras de mine. Mi se spulberaseră toate şansele, scutind astfel o grămadă de timp şi de efort.

Atunci de ce mă simţeam ca şi cum corpul meu refuza un organ transplantat?

Afară, cerul superb de albastru şi soarele strălucitor îşi băteau joc de mine. Era o nouă zi frumoasă. Împotriva voinţei mele, am izbucnit din nou în plâns. Nu voiam încă o zi plină de aceleaşi rahaturi ca şi ieri. Nu voiam să fiu singură. Dar nici nu aveam curajul să nu fiu.

— Mami?

Paige a deschis uşa de la dormitor şi a aruncat o privire înăuntru.

Eu mi-am şters repede lacrimile fierbinţi. Asta era! Nu eram singură! Îi aveam pe copii. Ei aveau să-mi aline bătrâneţile, când aş fi început să umblu cu pantofi ortopedici şi cu sutienul pe afară. Jordan avea să mă ia de la căminul Vârsta de Aur în fiecare duminică şi să mă ducă la biserică, apoi ne-am fi dus în parc, să hrănim raţele. Miercurea, aveam să port cardiganul meu gri-şobolan, iar Paige avea să mă ducă la cumpărături. Nu

era un viitor foarte îmbucurător, dar mi-era suficient.

— Intră, scumpo, am spus eu sfârşită.

Ea a ţâşnit înspre mine, exuberanţa ei căscând şi mai mult prăpastia dintre vitalitatea ei şi alunecarea mea iminentă înspre bătrâneţea mizerabilă. S-a urcat în pat şi peste mine, lovindu-mă cu genunchiul în stomac şi făcând astfel durerea să se întoarcă.

— Te-ai distrat la întâlnirea cu Des? a întrebat ea.

— Da, scumpo.

N-avea rost să-i spun adevărul, de vreme ce nu era absolut necesar. Lasă să mai fie prinţesa din poveşti o vreme.

— Ce-aţi făcut?

— Am luat cina la un restaurant.

— Aţi mâncat macaroane cu brânză? a vrut să ştie, începând să se joace cu franj urii de la una dintre pernele de pe pat.

— Nu, peşte.

Ea a strâmbat din nas.

— Îh, nu-mi place peştele. Ai mâncat îngheţată la desert?

— Nu.

— Hmm.

S-a uitat apoi la faţa mea.

— De ce ai ochii umflaţi?

Eu am început să-i frec cu ambele mâini.

— Sunt doar obosită.

— De ce eşti obosită? E dimineaţă.

Să-i răspund că din cauza tatălui ei, care e un bărbat jalnic şi care mi-a distrus orice perspectivă asupra vieţii? Sau că mă îmbarcasem în Expresul Singurătăţii, cu un bilet dus spre Oraşul Singuraticilor? Sau, şi mai bine, s-o avertizez că, indiferent cât de mult ar pretinde un bărbat că o place, tot o să se uite după alte femei?

— O, n-am un motiv anume, am zis eu. Unde-i Jordan?

— E jos, se uită la Fontaine cum face yoda.

— Ce?

Vă rog, spuneţi-mi c-a vrut să zică altceva.

Paige şi-a ridicat braţele în aer, bătând din palme deasupra capului, apoi coborându-le uşor până în dreptul stomăcelului.

— Exerciţiile în care te apleci. Yoda.

— A, yoga. Bine. Mami trebuie să se îmbrace acum. De ce nu te duci jos? Vin şi eu într-un minut.

Am dat la o parte păturile şi am tras adânc aer în piept.

— Putem să mergem să înotăm?

— O să vedem, scumpo. Mami nu se simte prea bine.

— Des spune că pare o zi bună pentru înot.

Stomacul meu îndurerat aproape că mi-a ajuns în gât.

— Când a spus asta?

— De dimineaţă.

— Ai vorbit cu el de dimineaţă?

Neuronii au început să-mi ţâşnească prin creier în toate direcţiile, fără să facă vreo conexiune logică.

Paige a încuviinţat din cap, buclişoarele venindu-i în faţă.

— Când de dimineaţă?

Ea s-a dat jos din pat.

— Când ne luam micul dejun pe terasă şi el a trecut la alergat.

Numai instinctul matern m-a împiedicat să-mi apuc preţioasa fiică şi să încep s-o scutur de umeri.

— Ce-a mai zis?

Interpretând literalmente întrebarea mea, mi-a răspuns:

— A zis aşa: „Bună, Paige. Salut, Jordan”. După, cred că a spus: „Cum merge, Fontaine? şi după a spus o glumă de oameni mari, pe care n-am putut s-o aud.

— De unde ştii că era o glumă de oameni mari?

— Pentru că l-am întrebat ce era aşa amuzant şi ei mi-au spus că e o glumă de oameni mari.

Iată. Asta fusese. Cel puţin, fusesem scutită de ruşinea de a fi de faţă.

— E încă aici?

Paige a scuturat din cap şi s-a îndreptat spre uşă.

— Nu. Ne vedem mai târziu.

A plecat cu o fluturare din bucle. Eu m-am ridicat în capul oaselor, cu mare efort, încercând să-mi amintesc ultimele douăzeci şi patru de ore şi temându-mă că următoarele douăzeci şi patru aveau să fie cu mult mai rele.

Am tras pe mine nişte pantaloni largi şi un tricou uriaş şi am încercat să mă spăl pe dinţi. Era mai greu decât de obicei să fac spumă din pasta de dinţi. Poate pentru că gura îmi era uscată de parcă aş fi dormit toată noaptea cu un aspirator în ea.

Am coborât tiptil la parter, auzind un murmur de voci venind de pe terasă. Dacă aş fi putut să ajung la cafea şi la ibuprofen

înainte să mă vadă careva, poate aş fi reuşit să le iau şi să mă furişez înapoi în cameră. Dar, de cum am atins cu degetul mare podeaua din lemn, Fontaine a sărit ca un paparazzo pe cea mai nouă vedetă adolescentă.

— Stai aşa, pisicuţo! Aici erai!

Eu m-am strâns toată, corpul meu încă crezând că se poate ascunde, în ciuda vitezei de reacţie cumplit de lente. Nu observasem până acum ce voce ascuţită are Fontaine. Oare aşa fusese dintotdeauna? Putea să sperie şi liliecii cu ţipătul ăla.

A intrat în bucătărie, îmbrăcat cu nişte colanţi scurţi de ciclism şi un tricou elastic de culoarea arahidelor.

— Cum a fost întâlnirea de aseară?

— Ce glumă bună, am zis eu, întinzând o mână tremurătoare după cana de cafea.

El a încruntat din sprâncenele lui negre.

— Ce-nseamnă asta?

— Deja ştii că m-am făcut de râs.

Sprâncenele încruntate s-au ridicat.

— Despre ce vorbeşti? Ce s-a întâmplat?

Am pus cafetiera înapoi în aparat şi am băut o înghiţitură zdravănă. Mă ardea pe gât, şi totuşi nu mi-a lăsat nicio senzaţie umedă. M-am uitat la Fontaine cu ochii mei injectaţi.

— Nu ţi-a spus Des?

Fontaine a scuturat din cap, bretonul bălăngănindu-i-se dintr-o parte într-alta. A tras un scaun şi s-a aşezat.

— Nu, nu mi-a spus, aşa că ai face bine să-mi spui tu!

Era posibil ca Des să nu fi făcut publică umilinţa mea? Richard ar fi făcut un caz uriaş dintr-o asemenea ocazie. Îi plăcea la nebunie să repete povestioarele ratărilor mele. Ca atunci când mi-a scăpat un pârţ teribil de puternic în timpul unei slujbe de înmormântare, tocmai când preotul întrebase dacă are cineva ceva de împărtăşit. Sau ca atunci când am ieşit la cină cu şeful lui Richard, iar eu am descoperit că aveam toată mâneca murdară de căcuţă de la Jordan.

— Nu ţi-a zis Des nimic?

Fontaine a bătut cu palma în masă de nerăbdare.

— Nu a spus decât că v-aţi simţit bine. Deci, care e varianta ta?

— Am plâns.

— Ce-ai făcut?

— Da. M-am smiorcăit ca o fetiţă.
Puteam foarte bine să recunosc verde-n faţă.
Fontaine s-a plesnit cu ambele mâini peste obraji, îngrozit de-a dreptul.
— De ce? De ce-ai făcut una ca asta?
A doua gură de cafea nu m-a mai ars atât de tare pe gât, acum, că era deja amorţit de la ultima înghiţitură.
— O... aş zice că 30% de la sake, 70% din cauză că m-a prezentat unei zdrenţe superbe drept „*doar o vecină*”.
Fontaine a tras aer în piept printre dinţii încleştaţi.
— Nenorocitul.
Eu am încuviinţat din cap.
— Ştiu.
Dody a dat buzna în bucătărie, purtând o tunică galbenă din mătase.
— Bună dimineaţa, soare! Cum ţi-a fost seara?
— Acum discutam despre asta, a spus Fontaine. Se pare că Sadie, aici de faţă, a avut o uşoară cădere nervoasă.
— N-a fost chiar atât de uşoară, am zis eu.
— Nu glumeşte. Am fost de faţă, a strigat şi Jasper, coborând câte două trepte o dată.
Minunat. Acum puteam împărtăşi cu toţii detaliile post-mortem ale serii trecute.
Jasper a sărutat-o pe Dody pe obraz, i-a dat un bobârnac în ureche lui Fontaine, iar mie mi-a adresat o strâmbătură. Apoi şi-a turnat o cană de cafea.
Fontaine şi-a pus coatele pe masă şi şi-a împreunat degetele.
— În regulă. Să-i dăm drumul. Care-i treaba?
Eu am ridicat din umeri şi am scuturat din cap.
— Am băut prea mult. M-a prezentat drept vecina lui. Am început să plâng. N-o să mă mai invite în oraş a doua oară. Ce mai e de spus?
Fontaine s-a încruntat.
— Când spui că ai plâns, ţi-a curs o lacrimă delicată pe obraz sau s-a lăsat cu gâfâit, sughiţat şi grimasele care te bagă în sperieţi?
— Aş zice că a fost o combinaţie între astea două, a răspuns Jasper.
— Ba nu! N-a fost aşa rău.
— Sadie, ţi-ai şters nasul cu faţa de masă.

— Ba nu! Era şervetul!

— Ba nu era, crede-mă Ai tras de faţa de masă. Des a trebuit să ţină de pahare ca să nu se verse.

O, Doamne! *Era* posibil să te simţi mai prost de atât? Nu-mi aminteam nimic din toate astea!

Dody m-a îmbrăţişat strâns şi m-a bătut uşor pe spate.

— Nu-ţi face griji, scumpo. Se mai întâmplă. Des o să înţeleagă. Ţi-ai amintit măcar să-i gâdili vulturul[11]?

— Poftim? am exclamat eu.

— Egoul, a făcut Fontaine, traducând pentru noi.

— Ăă, da, cred.

— N-are cum să fi fost atât de rău. Des a trecut pe aici de dimineaţă, a spus Fontaine, încuviinţând din cap.

— Poate că voia să vadă cadavrul, m-a necăjit Jasper.

Eu l-am ciupit de braţ.

— Nu-mi eşti de niciun ajutor!

— Nici nu încerc.

— Se vede!

Jasper a început să râdă, depărtându-se cât să nu-l mai pot ajunge.

— Bine, bine. O să fiu drăguţ cu tine. Nu a fost chiar *atât* de rău aseară.

— Nu a fost? Să înţeleg că nu mi-am şters nasul cu faţa de masă?

— O, ba da. Chiar ai făcut asta. Dar mă gândesc că Des a găsit faza drept amuzantă.

— Da?

Fontaine nu era deloc convins.

— Mie mi se pare dezgustător.

— De parcă tu nu ai făcut ceva mai rău de atât, l-am provocat eu.

— Hei, nu discutăm despre ce decid de bunăvoie doi adulţi să facă în intimitatea propriului dormitor sau într-un lift. Iar eu nu mi-am suflat niciodată nasul în faţa de masă a unui restaurant.

— Nu mi l-am suflat. Mi l-am şters, începeam să-mi amintesc.

Jasper a înclinat aprobator din cap.

— Mai degrabă şi l-a şters decât să şi-l sufle.

— Vezi?

— Sunt confuză, a spus Dody. De ce ai plâns?

---

[11] Joc de cuvinte în limba engleză – „vultur“ – *eagle*, asemănător cu *ego* (n.red.).

— Pentru că m-a prezentat drept vecina lui.

Jasper a pufnit.

— Păi eşti vecina lui, cap sec. De când e asta o insultă?

— Tu nu înţelegi, m-am bosumflat eu.

— Să ştii că nu.

— Mi-e teamă că nici eu nu înţeleg, scumpo. De ce te-a supărat asta? a întrebat Dody.

Doamne, ce era în neregulă cu oamenii ăştia?

— Lăsaţi-o baltă, nu mai contează acum. Pentru că Des e atât de...

Mi-am fluturat mâinile prin aer, de parcă vorbele potrivite pluteau nevăzute în jurul meu, iar eu nu le puteam prinde.

— Iar eu sunt atât de... în fine, e mai bine aşa, am încheiat eu hotărâtor.

Am privit în jur, să văd dacă înţelesese cineva ce voisem să spun.

Dody m-a dojenit:

— Vai! Domnişoară, crezi că în ziua aia ploioasă, când m-am urcat în maşina lui Walter pentru prima oară, nu aveam emoţii? El era matur şi cu un aer nonşalant, iar eu eram o slăbătură de fată, udă leoarcă, într-o rochie de căpătat şi cu pistrui din cap până-n picioare. Ştii, n-am fost dintotdeauna atât de împlinită!

Şi-a dus mâna la păr, scoţând un bigudiu roz din spumă.

— Dar mi se pusese pata pe el şi nimic nu ar fi putut să mă oprească.

Fontaine şi Jasper şi-au zâmbit unul altuia. Mai auziseră povestea asta.

— M-a condus acasă în ziua aia şi îţi zic că s-a întors şi în următoarea, şi în următoarea, şi tot aşa. Şi ştii de ce?

Eram tentată să răspund: „Pentru că unchiului Walter îi plăceau sânii mari”?

Dar Dody a continuat:

— Pentru că a spus că eram cea mai veselă faţă pe care a întâlnit-o vreodată. Era fericit când era cu mine, pentru că şi eu eram fericită. Spunea că poate vedea un cer senin şi pe fundalul unui nor-ciupercă, ce-o mai fi însemnând şi asta. Aşa că, pe atunci, poate nu eram cea mai drăguţă, cea mai deşteaptă şi nici cea mai bogată, dar îl făceam fericit. Aşa că s-a căsătorit cu mine.

— Mă bucur pentru tine, Dody. Dar eu nu sunt genul acela de

persoană. Şi, oricum, nimic din toate astea nu mai contează acum. Plec la sfârşitul verii, aşa că, chiar dacă mi-ar fi plăcut de el, iar lui i-ar fi plăcut de mine, ce rost are?

Ea mi-a vârât un deget în faţă:

— Glenville nu e atât de departe, domnişoaro. Te foloseşti de asta drept scuză. Găseşti scuză pentru orice, dar niciun motiv bun.

— Deci tu crezi c-ar trebui să mă prefac fericită ca Des să mă placă? Asta sună a *Neveste perfecte,* nu ţi se pare?

— Nu, prostuţo. Nu te preface că eşti fericită. *Alege* să fii fericită!

Nu avea nicio noimă. Nu puteai să alegi fericirea. Era un noroc chior. Fie te întâlneai cu ea, fie nu.

— Dody, nu e atât de simplu.

— Ba da, este. Doar tu faci să fie complicat.

M-am uitat înspre verii mei, sperând să-mi vină în ajutor. Jasper a scuturat din cap şi a plecat, iar Fontaine a încuviinţat, cu buzele strânse aprobator.

Dody m-a bătut încă o dată pe umăr.

— Ştii vorba aia, scumpo: Când viaţa îţi dă portocale, fă suc[12]!

Poate că sora mea avea să înţeleagă despre ce vorbeam. Penny se pricepea destul de bine la lucrurile astea.

— O, pentru numele lui Dumnezeu, a bombănit ea în telefon, trage-ţi-o odată cu cineva!

— Ăsta e sfatul tău?

M-am trântit pe pat, cu picioarele pe perete, poziţia standard de vorbit la telefon cu Penny.

— Da! Serios, Sade! Toată chestia asta cu sufăr-atât-de-mult, o-soţul-meu-m-a-înşelat e atât de învechită. Richard era un ticălos. *Treci peste!* Serios acum, şi ce dacă Des ăsta a ieşit cu blonda de la restaurant? Nu a fost cu ea seara trecută. Te-a scos pe tine în oraş, deci a fost evident că voia să fie cu tine.

— Dar se dădea pe faţă la el şi el a lăsat-o. Chiar în faţa mea.

— Şi ce trebuia să facă? S-o pocnească?

— Ar fi putut măcar să mă prezinte pe nume. Dar, în fine. Am făcut o încercare. Nu are rost să continui să mă întâlnesc cu el.

— De ce? Pentru că nu vrei să te căsătoreşti a doua oară? E în regulă, dacă nu vrei. Dar asta nu înseamnă că nu trebuie să mai

---

[12] Personajul citează greşit un proverb celebru: „Când viaţa îţi dă lămâi, fă o limonadă!” (n.red.).

ieşi cu niciun bărbat niciodată. Asta e stupid!

Am bătut cu picioarele în perete.

— Tu eşti stupidă!

În cele din urmă, Penny a râs.

— Nu, tu eşti stupidă, pentru că te porţi de parcă fiecare întâlnire este un interviu pentru următorul tătic al copiilor tăi. Chiar trebuie să despici firul în patru? Ieşi în oraş, distrează-te şi nu-ţi mai face tot timpul griji! Mă oboseşti.

Era unanim. Toată lumea din familia mea, inclusiv eu, credea că sunt o idioată.

Capitolul 13

De când mi-am instituit abilităţile organizatorice de expertă în bucătăria lui Dody, strânsul vaselor era floare la ureche. Acum, dacă-i puteam face să adopte şi sistemul meu de etichetare a rafturilor din frigider, viaţa ar fi fost încă şi mai uşoară. Dar se părea că nu prea le păsa. L-am certat pe Fontaine când a pus borcanul cu muştar de Dijon lângă cartonul cu ouă de la găini nestresate, hrănite cu grăunţe adevărate şi crescute în ritm propriu.

— Hei, uite! Am bătut cu degetul pe eticheta raftului potrivit. Scrie chiar aici: *condimente.* Muştarul este un condiment.

El s-a scărpinat la nas cu degetul din mijloc.

— Cuvintele TOC[13] îţi zic ceva?

— Alea nu sunt cuvinte, sunt litere. Şi tu mi-ai spus să mă apuc de organizat.

— Habar n-am avut ce câmp minat o să creez.

— Pune muştarul unde trebuie şi nimeni n-o să fie rănit. Bine?

— Cu o singură condiţie. Să-l suni pe Des.

— Asta e extorsiune.

— Extorsiune, persuasiune, cum vrei. Probabil crede că eşti supărată pe el.

Fontaine a pus un borcan de castraveţi muraţi lângă laptele de soia doar ca să mă scoată din sărite.

Eu am mutat murăturile pe raftul de murături.

— Sunt supărată. A fost umilitor. Doamne, Fontaine! Era ca şi cum nu-şi mai aducea aminte cum mă cheamă.

— Poate că încerca să te protejeze. Poate că tipa aia era o psihopată care ar fi venit după tine cu o macetă.

— Spaghete? Cine mănâncă spaghete? Doar ce am stat la masă, a intervenit Dody, intrând în sufragerie împreună cu Paige şi Jordan.

— Eu vreau tort la desert. Nu masghete, a spus Jordan bosumflat.

— Vezi ce-ai făcut? a zis Fontaine.

— Sună-l!

---

[13] Acronim de la tulburare obsesiv-compulsivă (n.tr.).

Mi-am acoperit ambele urechi.

— La ta, la. Nu te aud.

— Vrei să-l suni pe tati, mami? Mergem mâine la el? a întrebat Paige.

Aşa trebuia, da. Dar el nu sunase să confirme, aşa că nu puteam fi sigură. Lui Richard nu-i plăcea să fie legat de asemenea detalii neimportante, cum ar fi promisiunile făcute propriilor copii. Plus că încă era supărat pe mine pentru că stăteam aici împreună cu Fontaine.

— O să-l întreb, Paige. Îl sun chiar acum.

— Alo? a răspuns Richard pe un ton tărăgănat.

— Bună, Richard. Sunt Sadie. Voiam să ştiu dacă a rămas să aduc copiii mâine.

Dacă reuşeam să menţin conversaţia asta scurt şi la obiect, poate că n-am fi sfârşit certându-ne.

— A, da. Chiar voiam să te sun.

Eram pregătită. Uite cum venea anularea planurilor cu o scuză deplorabilă, ca de exemplu, că trebuia să doneze un rinichi în ziua aia sau că şeful lui îl trimitea în Barbados.

— Ascultă, vreau să-mi cer scuze că m-am enervat pe tine data trecută. Fontaine are dreptul să stea unde vrea el. Iar dacă nici copiii nu se sperie de el sau altceva, bănuiesc că n-ar trebui să-ţi scurtezi vacanţa din cauza asta.

Am luat telefonul de la ureche şi l-am cercetat cu atenţie. Trebuia că era de jucărie, dorinţele mele închipuite formulând cuvinte rostite pe vocea lui Richard. El era de părere că cerutul scuzelor e pentru fătălăi. (Expresia lui, nu a mea.) Dar telefonul era cât se poate de adevărat. L-am pus înapoi la ureche.

— Richard, te-a pus un terorist să spui asta? Ai o armă aţintită la tâmplă?

El a chicotit.

— Nu. Dar m-am examinat mult în ultima vreme. Am obosit să mă cert cu tine tot timpul şi aş zice că nu a fost corect din partea mea – cu statul la Dody. Vreau să spun, e vorba doar de câteva luni, nu? Şi mi-ai promis că Fontaine se poartă frumos, aşa că sunt în regulă cu asta.

M-am prăbuşit grămadă pe podea. Oare chiar vorbea serios? Era o schimbare de atitudine de 180 de grade.

— Richard, asta e... atât de înţelegător din partea ta.

— Mda, poate că un câine bătrân poate învăţa totuşi trucuri

noi, nu? M-am tot dus la psihologa asta, ştii, şi m-a învăţat o groază de lucruri. Ar trebui să fii mândră de mine.

Mi-am muşcat limba. Şi ce dacă se culca cu psihologa? Dacă ea putea face din el un om mai bun, atunci fie. Oricum nu era treaba mea.

Richard a continuat:

— Îţi mai zic ceva, doar ca să-ţi dovedesc că vorbesc serios. Ce-ai zice să mă laşi să vin eu să-i iau de data asta? Pot s-ajung în Bell Harbor până-n prânz şi îi duc la casa fratelui meu, Chet, pentru câteva zile. Mă gândeam să-i ţin puţin mai mult de data asta, dacă nu te deranjează. Am câteva zile de concediu rămase şi mi-e un dor nebun de P şi J.

Mi-am prins capul cu mâna. Să fiu a naibii, asta era de meganecrezut! Extratereştrii puseseră stăpânire pe corpul fostului meu soţ şi, cumva, procesul îl transformase într-o fiinţă umană. Am simţit cum mă topesc pe dinăuntru. Mă simţeam ameţită şi moale ca o cârpă. Dody îmi tot spunea să uit şi să iert. Dacă se dădea în sfârşit pe brazdă, poate că acum era momentul să pun acel sfat în aplicare.

— Copiii sunt nerăbdători să te vadă, Richard. Şi sunt sigură că or să se bucure de cele câteva zile în plus. Eşti sigur că nu te deranjează să-i iei?

— Nu, nu e o problemă. Chiar îmi e în drum. Numai să nu uiţi să le împachetezi şi vestele de salvare, în cazul în care mergem cu barca lui Chet.

— Sigur, s-a făcut.

Devenea oare şi conştient de normele de siguranţă? M-am uitat pe fereastră, aşteptându-mă să văd vreun porc care zboară.

— Super. Mulţumesc, Sadie. Apreciez mult că eşti atât de înţelegătoare. O să fie acolo şi Chet cu copiii lui. O să mergem la pescuit şi o să punem cortul, cum obişnuiam să facem când eram o familie. Chiar de-abia aştept.

După ce ne-am luat la revedere, am închis telefonul şi m-am aşezat pe podea cu picioarele încrucişate, până când m-a găsit Jordan.

— Mami, ce faci acolo? Ne ducem la tati?

— Da, puiule, vă duceţi. Şi cred că o să vă distraţi de minune.

Capitolul 14

A doua zi, Richard a fost într-un du-te-vino continuu, de-ai fi zis că era băiatul care livrează pizza. A ajuns la timp, a fost politicos şi cordial şi i-a urcat pe copii în maşină fără urmă de dramatism.

— Nu ştiu ce să zic, Dody. Crezi că pune ceva la cale? am întrebat eu după ce Richard a plecat.

Dody a scuturat încet din cap.

— Întotdeauna să le acorzi oamenilor prezumţia de nevinovăţie, dragă. Dar, trebuie să recunosc, e un lup pe care nu l-am crezut în stare să-şi schimbe năravul.

Mi-am muşcat buza şi, pe când intram în camera de zi, am cântărit sumedenia de posibilităţi dubioase. Poate că voia să-i răpească pe copii şi să-i treacă graniţa? Nu, nu putea agăţa gagici cu doi copii pe bancheta din spate. Plus că îi ura pe canadieni. Poate că îi ducea la cine ştie ce tabără creştină şi avea să mi-i aducă înapoi nişte sfinţi? Nu, Richard şi religia nu se împăcau deloc bine. Prea multe reguli referitoare la monogamie. Oricât am încercat, n-am putut să-mi dau seama. Aşa că poate, doar poate, chiar era sincer de data asta.

— A plecat progenitura Satanei? a întrebat Fontaine, venind de pe terasă.

— Sper că te referi la fostul meu soţ şi nu la adorabilii mei copii.

— Da, cum spui tu. Deci, ai rămas fără copii acum ai? Ai chef de nişte veşti bune?

Am încuviinţat din cap, luând un pămătuf de şters praful din cămară şi trecându-l peste un raft.

— Doar ce am vorbit la telefon cu Kyle. S-a dus la petrecerea de casă nouă a lui Owen şi Patrick şi, aparent, au fost încântaţi de ce treabă bună ai făcut pentru ei săptămâna trecută. Iar acum o grămadă de alţi prieteni de-ai lor vor să te angajeze! Şi ghici ce?

— Ce?

Braţul mi-a încremenit în aer, un vălătuc de praf plutind deasupra bibeloului de porţelan cu Abraham Lincoln al lui Dody.

— Vreo doi dintre ei vor ca eu să mă ocup de reamenajare. În acelaşi timp. Nu e fantastic? Tu şi cu mine, să lucrăm împreună. Gândeşte-te numai, plăcinţico! Acesta ar putea fi începutul unui parteneriat mii-nuu-nat, nu crezi? Decorăm, organizăm. Suntem decorganizatori! Am putea să ne facem firma noastră, împreună cu Kyle, fireşte.

Fontaine a început să măsoare camera cu paşii, ţinând mâinile în aer, ca şi cum ar fi vrut să cuprindă toate acele idei fabuloase care erau pe cale să dea pe afară.

— Avem nevoie de un nume. Ceva deştept, care să prindă.

A pocnit din degete şi s-a întors încă odată cu faţa spre mine.

— Sfinte Sisoe, am găsit! Stash-in-Fashion!

Am fluturat pămătuful de praf peste faţa preşedintelui Lincoln.

— Stai aşa, Fontaine. Sunt nişte veşti bune, într-adevăr, dar nu te entuziasma prea tare. Vreau să spun că trebuie să mă gândesc bine mai întâi. Nu sunt pregătită să mă apuc de aşa ceva.

Ochii lui Dody au licărit. A bătut din palme, izbucnind:

— O, voi doi o să fiţi atât de fericiţi împreună! Am sperat şi am tot sperat să apară ceva care să te facă să rămâi aici, draga mea.

Am scăpat pămătuful şi aproape că l-am dărâmat pe Cinstitul Abe de pe piedestalul lui.

— Poftim? Haide, Dody, nici măcar nu vorbeam despre asta.

— Nu chiar, dar gândeşte-te, dacă te-ai muta aici, copiii ar putea merge pe jos la şcoală. Poteca din spatele curţii mele duce direct la şcoala primară. Deja am vorbit cu directoarea. Mergem împreună la cursul de pictură pe sticlă. Şi aţi putea locui aici. Fontaine o să se întoarcă cât de curând la el acasă, Jasper e mai tot timpul la Beth, aşa că e loc destul. O, Sadie, mi-ar plăcea aşa mult să vă mutaţi aici!

Aş fi izbucnit în râs dacă nu ar fi fost totul atât de caraghios.

— Îţi baţi joc de mine cu toată treaba asta, Dody? Nu mă pot muta aici.

— De ce nu? au sărit Fontaine şi Dody într-un glas.

I-am privit lung o clipă, aşteptând să vină partea cu „ha, te-am prins!”. Dar n-a venit.

Dody s-a aşezat pe canapea.

— Dar am crezut că-ţi place aici, draga mea.

M-am aşezat lângă ea, în timp ce Fontaine şi-a reluat mersul prin încăpere, muşcându-şi degetul mare şi manichiurat.

— Nu m-am gândit niciodată la asta, Dody. Adică, îmi place aici, dar viaţa mea este acolo, în Glenville.

— Dar nu eşti mai fericită aici decât acolo?

— Compari merele cu perele, Dody. Fireşte că sunt mai fericită aici. Sunt în vacanţă. Dar Glenville este căminul meu, am zis eu, începând să aranjez teanc revistele de pe măsuţa de cafea.

— De ce? Ce te aşteaptă acolo, în afară de o casă care e prea mare?

— Ei bine, Penny, mama, prietenii mei.

Chiar atunci mi-am dat seama că niciunul dintre aşa-zişii mei prieteni nu mă sunaseră de săptămâni bune ca să vadă ce fac ori măcar ca să îmi spună ultima bârfă. Iar de fiecare dată când mă întorceam în oraş ca să las copiii, niciunul dintre ei nu era vreodată dispus să luăm prânzul ori să bem o cafea. Fusesem cumva exclusă din cercul lor şi nu ştiam eu?

Dody a scuturat din capul ei încăpăţânat.

— Penny călătoreşte mult, iar mama ta e ocupată pe veci cu comitetele ei. Chiar tu mi-ai spus asta.

Într-adevăr, Penny călătorea mult, dar avea să rămână însărcinată în curând şi voiam să fiu pe aproape când se întâmpla asta.

— În regulă, dar cum rămâne cu Richard? Ar trebui să se fâţâie cu maşina întruna ca să-i ia şi să-i aducă pe copii.

— Stash-in-Fashion, Sadie! Nu-ţi place la nebunie cum sună? a strigat Fontaine în gura mare. Încă putem s-o facem, chiar dacă te întorci acasă.

— Taci din gură, Fontaine. Trebuie să se mute aici.

Dody m-a bătut uşor pe mână.

— Glenville aparţine de trecut. Dar cred că Bell Harbor este viitorul tău. Ar trebui să ne consultăm cu Madame Margaret. Ea o să-ţi spună ce ai de făcut.

Am sărit în sus de pe canapea.

— Nu, Dody! Nu o să las o clarvăzătoare nebună să decidă unde să locuiesc. Cât priveşte parteneriatul nostru, Fontaine, poate ar fi amuzant să lucrăm la proiectul ăsta împreună, dar va trebui să mă mai gândesc.

Capitolul 15

Să mă mut în Bell Harbor? Ce idee ridicolă! Trebuia să-mi alung din minte gândul ăsta fără întârziere. Puţină singurătate pe plajă avea să-mi liniştească agitaţia interioară. Păcat însă că nu puteam avea parte de aşa ceva. De cum mi-am întins prosopul albastru cu dungi pe nisip, Dody şi Fontaine şi-au făcut şi ei apariţia. Au coborât cu zgomot scările terasei, încărcaţi cu umbrele, scaune pliante şi lăzi frigorifice. Dody purta pălăria ei roşie de soare şi un costum de baie cu margarete. Jasper a venit şi el douăzeci de minute mai târziu, împreună cu trei dintre prietenii lui deşiraţi, fiecare ducând câte o parte dintr-o plasă de volei. Probabil că nu văzusem invitaţia la petrecerea de pe plajă, dar se pare că eram singura.

Până la prânz, pe plaja noastră se îngrămădiseră vreo duzină de oameni. Kyle era şi el acolo, dat bine cu ulei şi arătând ca un model de lenjerie de la Calvin Klein. Cea mai bună prietenă a lui Dody, Anita Parker, venise cu nişte ochelari de soare mov şi cu o bere învelită într-o cămăşuţă cu pene în mână.

— Bună, Anita, am zis eu. Mă bucur mult să te văd din nou.

— Şi eu mă bucur să te văd, Sadie. Dody mă ţine la curent. Îmi pare rău să aud despre soţul tău bun de nimic.

A sorbit zgomotos din bere cu paiul.

Eu am schimbat o privire cu Fontaine.

— Mulţumesc. Îmi pare rău că pisica ţi-a mâncat pasărea.

— Vai, a fost groaznic, trebuie s-o recunosc. Un adevărat măcel! Numai pene şi smocuri de blană, iar eu n-am putut face nimic ca să-l opresc. Ia aminte, nu dau vina pe pisică. A fost autoapărare. Păsăruica era mereu rea cu ea, dar nu mă aşteptam să se ajungă la asta. Acum stăteam pe canapea, urmărind o emisiune la TV, şi în câteva secunde mai târziu m-am trezit că papagalul a luat-o razna şi că ciuguleşte din biata mea pisicuţă bătrână.

Fontaine şi-a dat ochii peste cap, dar, înainte să formuleze un răspuns care mai mult ca sigur era grosolan de nepotrivit, l-am tras de tricou şi l-am târât până pe treptele de la terasă, unde ne-am prăbuşit amândoi grămadă, râzând în hohote.

— Ce-i aşa amuzant? l-am auzit pe Des întrebând din spatele meu.

Râsul mi-a pierit numaidecât. De unde naiba apăruse? Nici nu îl văzusem venind! Brusc, am simţit nevoia acută de a suge o parte din corp la interior şi de a scoate o alta la înaintare. Chiar dacă eram supărată pe el, nu voiam să arăt durdulie în costumul meu de baie.

Fontaine a ciripit ca o pasăre şi a început iarăşi să râdă, însă de data asta râdea de mine.

Mi-am dus mâna streaşină la ochi şi am ridicat privirea spre Des.

— O, bună. Nimic. Pisica doamnei Parker i-a mâncat papagalul. A fost mai amuzant când a spus-o ea.

— Mhm.

S-a scărpinat absent în cap şi a privit în jur. Părea să evite contactul vizual.

— Fontaine, poţi să ne laşi singuri un minut?

— Cum să nu, cowboy!

Fontaine a sărit în sus şi dus a fost, înainte s-apuc să-l trag iarăşi de tricou. Era un susţinător groaznic.

Des s-a aşezat pe o treaptă lângă mine şi şi-a dres vocea. Şi-a împreunat mâinile şi a început să-şi bată iute degetele mari unul de celălalt.

Eu m-am lăsat pe spate.

— Cum îţi mai merge, vecine?

Voiam să par indiferentă, dar nu aveam cum să-mi ascund iritarea din voce. Aş fi putut foarte bine să-i zic: „Cum îţi mai merge, nemernicule?”

El a chicotit, lăsându-şi capul în jos pentru o clipă.

— Cred că-ţi datorez nişte scuze.

Scuze? Mi-am frecat locul unde obişnuise să fie verigheta.

— Te-am avertizat în privinţa sake-ului, a zis el. Dar presupun că ar fi trebuit să insist mai mult. Nu mi-am dat seama cât de rău te-a luat până când nu a venit agenta aia de recrutare. După care ai început să plângi. Atunci mi-am dat numaidecât seama.

Ceva a început să-mi bâzâie în cap.

— Cine?

— Reilly, cea care recrutează medici. Mă bate la cap de săptămâni bune să accept un post de lungă durată în Bell Harbor. I-am spus că nu sunt hotărât încă, dar nu renunţă. Ăsta

e motivul pentru care nu te-am prezentat. Ţi-ar fi făcut şi ţie capul calendar.

Vârtejuri mici de nisip mi se încolăceau pe la picioare. O pasăre albă zbura deasupra. Valurile continuau să mângâie ţărmul şi, pretutindeni în jur, auzeam oameni vorbind şi râzând. Nimic nu părea diferit faţă de cum era acum zece secunde. Şi totuşi nimic nu mai era la fel. Pe măsură ce prindeam mai bine înţelesul cuvintelor lui Des, am început să mă simt uşoară, imponderabilă, precum cineva care sfidează gravitaţia. Bâzâitul s-a înteţit, în loc să se domolească.

— Recrutări de personal ai zis?

Des a încuviinţat din cap.

— Da. Stan Pullman a hotărât să se pensioneze şi să se mute în Arizona, aşa că spitalul vrea să-i ţin locul până când îi găsesc un înlocuitor.

S-a întors spre mine, zâmbind:

— Asta încercam să-ţi explic la restaurant, dar deja începusei să plângi. Apoi a apărut Jasper şi m-am ruşinat.

Gravitaţia a mai scăzut cu un nivel. Aproape că mă ridicam de pe treaptă.

— Te-ai ruşinat?

El a încuviinţat din cap.

— De obicei nu fac femeile să plângă decât la a treia sau a patra întâlnire. Ăsta a fost un nou record pentru mine.

Ziua asta era din ce în ce mai bună. Mai întâi, Richard s-a arătat politicos, eu am aflat că aveam o slujbă, dacă o voiam. Iar acum Des îşi cerea scuze? Şi îmi spunea că femeia aia era un agent de recrutări de personal? Era oare posibil? Bănuiesc că putea şi să mintă, dar de ce s-ar fi deranjat?

— Părea teribil de... prietenoasă.

Des a privit înspre apă.

— N-am să te mint, Sadie. Am ieşit de câteva ori, dar nu e chiar genul meu.

— Superbă nu e genul tău?

— Îngâmfată nu e genul meu.

Eu mi-am încrucişat braţele la piept. Nimeni nu mă făcuse îngâmfată. Măcar cu atât puteam să mă laud şi eu. Şi poate că Penny avea dreptate. Ar fi putut să fie cu blonda aia, dar ieşise cu mine în schimb. Pentru prima oară, eram şi eu cealaltă femeie.

— M-am făcut de râs seara trecută, am zis eu în cele din urmă. Eu ar trebui să-mi cer scuze.

El a scuturat din cap şi a chicotit.

— Nu, nu e nevoie. Ştiu ce efect are sake-ul asupra mea, aşa că ar fi trebuit să-mi dau seama că o să fie prea puternic pentru tine. Plus că ai băut cam un galon.

Eram încă mahmură, acum, că mă gândeam.

— Ce efect are asupra ta?

— Ei bine, să vedem. O dată m-a făcut să susţin că urinatul în public ar trebui să fie un drept constituţional. Aproape că am fost deportat pentru asta. Altă dată m-a făcut să şterpelesc un semn de circulaţie chiar din faţa secţiei de poliţie. Cred că poza mea încă se mai află pe panoul micii închisori comunale din nordul Illinoisului.

— Serios?

Dacă era adevărat ce spunea, poate că mica mea criză de plâns nu fusese un şoc atât de mare până la urmă. Era posibil să fi reacţionat exagerat? Eu?

Am zâmbit şi pe dinăuntru, şi pe dinafară. Să stau lângă Des, încălzită de lumina soarelui şi de înţelegerea lui, era o senzaţie plăcută. Pur şi simplu încântătoare, cum ar spune Dody. Pentru prima oară în ultimele două zile, puteam să respir fără să mă doară în capul pieptului.

Des şi-a pus ochelarii de soare pe cap. Ochii lui, chiar şi cel vânăt, erau luminoşi, frumoşi şi fermecători. Brusc, m-am trezit că am rămas mută şi cu respiraţia tăiată. Am zâmbit prosteşte, neavând nimic inteligent de spus. Mi-am apăsat genunchii strâns unul de celălalt.

Des a scos un sunet ciudat din gât şi şi-a întors capul.

După vreun minut, am spus:

— Ei bine, în orice caz, n-am fost în cea mai bună formă. Îmi pare rău că ţi-am stricat seara.

— Şi mie. Motiv pentru care, ştii, mă gândeam, poate ar trebui să...

Nisipul mi-a sărit în faţă, pe când o minge de volei mi s-a izbit de picioare, a sărit şi m-a lovit în obraz.

— O, hei, Sadie! Îmi pare rău! a strigat Jasper, râzând.

A luat mingea, făcând un semn din cap către Des:

— Ai grijă, omule, că e plângăcioasă.

Am încercat să mă scutur de nisip, dar se lipise aşa cum se

lipeşte părul Grăsanului de pantalonii negri. Des m-a ajutat să mă ridic.

— Vino, să te clătim cu puţină apă. Sper să nu ajungem amândoi cu ochii vineţi.

Şi uite aşa ne-am bălăcit în lac ca nişte puşti de şaisprezece ani care jucau leapşa pe plajă. Mica Sirenă nu se distrase în viaţa ei atât de bine. Valurile mă împingeau în el, iar eu le lăsam, bucurându-mă din plin de senzaţie. Când un val înspumat mai puternic m-a aruncat la pieptul lui, Des m-a prins de mijloc şi m-a ţinut acolo. Preţ de-o clipă scurtă şi ispititoare, am crezut că o să mă sărute. Dar el şi-a plecat doar capul spre urechea mea şi mi-a şoptit:

— Doamne, mă termini.

Apa a început să fiarbă.

∵

În cele din urmă, ne-am întors pe plajă, iar Des s-a alăturat lui Jasper şi prietenilor lui la un meci de fotbal. Eu mi-am luat prosopul de unde îl lăsasem, lângă Dody şi Anita Parker, care pălăvrăgea acum despre ultimul ei periplu medical.

— Doctorul mi-a spus că am nevoie de mai multe fibre. Am mâncat trei boluri de tărâţe săptămâna asta şi tot n-am reuşit să ies afară cu niciun chip.

— Ţi-am spus, Anita. Încearcă nişte seminţe de in, a încercat Dody s-o liniştească.

După care şi-a ridicat borul pălăriei ei uriaşe şi roşii ca să-mi zâmbească:

— A fost frumos la înot, scumpo?

— Da, Dody, a fost.

— Nu e absolut încântător?

M-am dus să mă aşez lângă Kyle, înainte ca Anita să mai apuce să zică ceva despre problemele ei intestinale.

— Femeia aia tace vreodată din gură? a întrebat Kyle, dând din cap în direcţia Anitei Parker.

— Nu prea cred. Te deranjează dacă stau şi eu aici?

— Deloc. Ia ceva de băut.

Şi-a aranjat spătarul scaunului şi a scos o sticlă din lada frigorifică.

— Deci, care-i treaba cu tine şi omul din Atlantis? Pare o chestie nouă.

Eu am luat sticla.

— Mersi. Hm, e mai degrabă dinainte să fie nouă. Nici nu a început măcar.

— O, ba a început, crede-mă. Din ce-am văzut eu, aş zice că a trecut la nivelul doi.

Am lăsat să-mi scape un chicot de fetiţă.

— Ce înseamnă nivelul doi pentru un cuplu de gay?

Kyle a zâmbit şi a scuturat din cap.

— Nu, nu, nu. Nu schimba subiectul. Tu prima.

— Chiar nu e nimic de spus, serios. Locuieşte acolo, am zis, arătând spre casa familiei Pullman. Stă aici doar câteva luni, la fel ca mine, aşa că nu ştiu. E drăguţ, nu crezi?

Kyle şi-a lăsat în jos ochelarii de soare, ca să vadă mai bine. Des, Jasper şi ceilalţi jucau fotbal chiar în faţa noastră.

— Nu-i rău deloc. Şi, eşti îndrăgostită?

Eu m-am înecat cu băutura.

— O, Doamne, nu! Asta ar fi un dezastru! Un coşmar!

— Doamna protestează prea mult, mi se pare[14].

— Poftim?

— Shakespeare.

— Hmm.

Îl ştiam pe Shakespeare la fel de bine ca orice proaspăt absolvent de Litere, dar eram distrasă de soarele care se revărsa peste muşchii lui Des. Practic, străluceau, nu alta!

— Mă rog, nu e nimic serios. Doar, ştii tu, exersez, în cazul în care decid să ies din nou la întâlniri.

— Întâlnirea de exerciţiu nu este şi ea o întâlnire în sine?

— Ei bine... este, nu ştiu. Ar fi teribil de nepotrivit să-mi placă de el mai mult decât îmi place deja.

Kyle a privit înspre apă.

— Dragostea este o gravă boală mintală.

— Shakespeare?

Kyle a scuturat din cap.

— Platon.

Eu mi-am încrucişat braţele şi l-am studiat un minut.

— În regulă, e rândul tău. Care-i faza cu tine şi Fontaine?

El mi-a întâlnit privirea pe deasupra ramelor ochelarilor lui de soare.

— Ar fi teribil de nepotrivit să mă îndrăgostesc de el, nu? De vreme ce e angajatul meu.

---

[14] Hamlet, actul 3, scena 2 (n.tr.).

În ciuda faptului că-mi împărtăşise fiecare detaliu al vieţii lui amoroase, nu mi s-a părut niciodată că Fontaine vorbea despre Kyle dintr-o perspectivă romantică. Aveam bănuielile mele, dar, de vreme ce nu puteam fi sigură, hotărâsem să-mi ţin gândurile pentru mine.

Restul după-amiezii a trecut ca într-o ceaţă binecuvântată. Mă simţeam ca şi cum totul pe lume mergea minunat. Nu mă gândeam la ce avea să-mi aducă ziua de mâine. Mă bucuram de fiecare moment pe rând. Întocmai cum îmi spusese şi Madame Margaret să fac – nu că aş fi crezut vreo boabă din ce-mi spusese ea.

Când soarele ardea mai puternic, ne-am dus să înotăm. După ce apa ne-a răcorit, ne-am tolănit pe nisip ca nişte lei de mare. Nu-mi aminteam când fusesem ultima oară atât de leneşă şi de lipsită de griji. Nici măcar nu mi-am împăturit prosopul înainte să plec.

Câteva ore mai târziu, când soarele s-a lăsat la orizont, Des s-a aruncat pe scaunul pliant de lângă mine şi mi-a întins o bere.

— Astea sunt ultimele două, mi-a zis el, deschizând una pentru mine cu o singură mână.

— Mulţumesc.

Kyle a trecut pe lângă noi în drumul lui spre casă.

— Hei, Sadie! m-a strigat el.

— Ce-i?

— Platon era un idiot.

Am râs şi nu m-am obosit să-l lămuresc şi pe Des. Lasă-l să se întrebe ce şi cum.

Larma de peste zi se mai domolise. Oamenii îşi strângeau lucrurile şi fie plecau, fie plecaseră deja. Curând, nu aveam să mai rămânem decât Des şi cu mine.

— Ştii, am vrut să-ţi zic ceva înainte să te lovească mingea de volei în faţă şi n-am mai apucat să termin.

O fierbinţeală s-a aprins în adâncul meu, întinzându-se cu repeziciune. Era pe cale să mă scoată la o a doua întâlnire.

El a luat o înghiţitură de bere.

— Ştiu că n-o să mai stai mult aici, iar eu nu ştiu unde o să fiu repartizat mai departe. Aşa că, având în vedere toate acestea, cred că e mai bine dacă noi doi am păstra o relaţie, ştii tu, platonică. Dacă am fi doar prieteni. Ce zici?

Prieteni.

Prieteni?

Prieteni!

Faci mişto de mine?

Îşi petrecuse toată ziua înfoindu-şi penele ca un păun, pipăindu-mă prin apă, înfăşurându-şi mrejele în jurul meu ca un maestru pescar, doar ca să mă arunce înapoi din năvod? *Ce naiba?*

Mă perpelisem din cauza lui de ore bune, iar acum, în loc să mă apuce îndrăgosteala, mă apuca o arzătoare deznădejde.

Serios acum, ce nemernic. Eram nervoasă şi se vedea prea bine.

El s-a uitat la faţa mea îmbufnată şi a izbucnit în râs. Cât de sadic putea să fie? Îşi bătea joc de mine! Era de necrezut!

După care şi-a petrecut braţul după talia mea şi-a apropiat faţa de gâtul meu şi mi-a şoptit:

— Te necăjeam doar, Sadie. Vreau să te dezbrac cu orice preţ.

Asta m-a lăsat fără cuvinte. Complet fără cuvinte. *Să mă dezbrace? Asta spusese?*

Ei bine!

Ar fi trebuit să mă arăt indignată.

Ar fi trebuit să mă arăt oripilată.

O fată cuminte l-ar fi plesnit peste faţă. O fată bună s-ar fi ridicat şi ar fi plecat. Dar bănuiesc că nu eram nici cuminte, nici bună, pentru că am început şi eu să râd. Şi de ce nu? Dansul nostru de împerechere fusese stângaci şi aiurea de la bun început, aşa că de ce m-aş fi aşteptat la altceva?

— A fost răutăcios din partea ta, am răspuns eu în cele din urmă, având încă în voce o urmă de nelinişte.

El m-a prins şi mai strâns.

— Îmi pare rău. Dar, uau, ar fi trebuit să te vezi!

— Da, da, cum zici tu.

Mi-am lăsat capul pe umărul lui.

— Eşti foarte sigur pe tine, nu-i aşa?

Râsul i-a dispărut, pe când a răspuns simplu:

— Nu.

Nu-mi închipuiam cum putea fi posibil aşa ceva. Dar nu l-am contrazis, pentru că vedeam în ochii lui că avea în sfârşit de gând să mă sărute.

Primul meu sărut fusese cu un băiat care avea gust de gumă de mestecat şi care mirosea a iarbă proaspăt cosită, o

combinaţie înţepătoare şi dulce, pe care nu am uitat-o nicicând. Niciun alt sărut nu a mai avut acelaşi gust, acelaşi miros şi nici nu s-a mai simţit atât de bine, până la ăsta. A fost desăvârşit. Timid, bâjbâit, apoi înflorind într-o intensitate perfectă. A fost mai bine decât mi-am imaginat că putea fi, şi mi-l imaginasem destul de in amănunt. Braţul lui Des îmi apăsa mijlocul, pe când eu mă lăsam în îmbrăţişarea lui. Sărutul s-a sfârşit mult prea repede, iar eu am suspinat ca Julieta care tânjeşte de la balcon după Romeo al ei.

∵

Am urcat treptele, sărind mai multe deodată, aproape împiedicându-mă de Fontaine şi de Kyle, care stăteau turceşte pe terasă.

— Ei bine, cum a fost? m-a întrebat Fontaine, rânjind de la un perciune gelat la celălalt.

— Voi mă spionaţi, mojicilor?

— Normal.

— A fost de parcă ne uitam pe *National Geographic*, a adăugat Kyle. Parcă urmăream maimuţele împerechindu-se.

— Frumos din partea voastră, băieţi, am zis eu, sărind peste ei. Şi, ca să ştiţi, n-a fost nicio împerechere. N-a făcut decât să mă sărute.

— Şi? A fost umed şi alunecos? a întrebat Fontaine, frecându-şi mâinile.

N-am putut să mă abţin şi am izbucnit în râs.

— Nu.

— Uscat şi crispat? a întrebat Kyle.

— Nu, băgăcioşilor. A fost aşa cum trebuie.

Am intrat în casă şi m-am îndreptat spre scări.

— Iar acum mă duc acasă la el, să luăm cina.

Am auzit cum au bătut palma în spatele meu.

M-am grăbit să fac duş şi să mă pregătesc. Dacă îmi lăsam timp de gândire, aş fi devenit prea neliniştită. Dar, chiar dacă mă grăbeam, nu-mi folosea la nimic. Cineva ar trebui să inventeze antiperspirantul pentru tot corpul tocmai pentru asemenea urgenţe. Transpiram până şi în spatele genunchilor.

Am pus pe mine o rochie de plajă şi m-am trezit că mă holbez la sertarul cu lenjerie. Nu eram pregătită pentru marele pas cu Des, de asta eram sigură. Am scos o pereche de chiloţi de graviduţă, pe care îi ţineam anume pentru zilele în care mă

simţeam grasă. Nimic n-ar fi dezgustat mai mult un bărbat decât nişte chiloţi zdrenţăroşi, de culoare bej, suficient de largi cât să adăpostească o familie de şase persoane. Dar i-am dat deoparte. Chiar dacă nu i-ar fi văzut niciodată, cu siguranţă că i-ar fi simţit.

Nu aveam de gând să merg la polul opus şi să port o pereche de tanga. Singurul motiv pentru care aveam o pereche era pentru că mi-i cumpărase Richard. I-am îndesat înapoi în sertar, hotărându-mă în cele din urmă asupra unor chiloţi drăguţi şi pastelaţi, din dantelă, pe care îi luasem când fusesem la cumpărături de rochii pentru întâlnire. Perechea asta nu ieşea nici prea mult în evidenţă, nu era nici prea timidă.

În sfârşit, m-am trezit înapoi pe treptele casei familiei Pullman, aproape la fel de neliniştită şi de încordată ca prima oară când sunasem la soneria lor.

Des a deschis uşa, cu părul încă ud de la duş. Avea un prosop bleumarin atârnat pe după gât şi o pereche de blugi pe el, dar niciun tricou. Asta mă tulbura şi nu înţelegeam de ce. Îl mai văzusem fără tricou de zeci de ori, inclusiv mai toată ziua de azi. Dar ceva din combinaţia aceea de pantaloni fără tricou o făcea să pară obraznică şi riscantă. Mi-am muşcat limba.

— Hei, intră. Sunt aproape gata.

Am observat că măsuţa era încă în locul unde o mutasem eu. Scârba de pisică şi-a făcut apariţia, căscând. Dacă era posibil ca pisicile să-şi dea ochii peste cap, sunt sigură că ar fi făcut-o.

— Am fost până la magazin, de-asta am întârziat. Te rog, simte-te ca acasă, mi-a spus el şi s-a întors în dormitor.

Eram agitată, atât de agitată încât nu voiam să spun nimic, ca nu cumva vocea mea să sune ca şi cum aş fi înghiţit heliu. Am înghiţit în sec şi am încercat să-mi amintesc ce-mi spusese Dody despre respiraţia adâncă şi purificatoare.

— Eşti bine? m-a întrebat el când a ieşit din cameră, găsindu-mă în acelaşi loc în care mă lăsase. Vrei ceva de băut?

Am încuviinţat din cap.

— Fără sake în seara asta, bine?

A cuprins camera cu un gest al mâinii:

— În zona asta e interzis plânsul.

Era amuzant. Am început să respir normal, în sfârşit. Totul avea să fie bine.

A deschis o sticlă de vin şi mi-a întins un pahar.

L-am ridicat pe al meu şi am spus:

— Pentru *National Geographic*! Fir-ai să fii tu, Fontaine!

Des a zâmbit nedumerit, dar, chiar şi aşa, a ridicat şi el paharul:

— Dacă spui tu.

M-a însărcinat cu tăiatul legumelor. Mă gândeam să mă tai la deget, doar ca să-mi ia mâna şi s-o examineze, dar mi s-a părut o măsură puţin cam drastică. Poate că aş fi putut să-i captez atenţia fără să mă automutilez. A pus nişte muzică şi am început să fredonăm amândoi, în timp ce el gătea cina. Trebuia să-mi fi dat seama că ştie să gătească. Mă pricepeam şi eu destul de bine la asta, dar Paige şi Jordan nu aveau nişte gusturi foarte pretenţioase, aşa că repertoriul felurilor pe care le pregăteam se redusese la orice cu tăieţei şi unt.

— Cred că e o oală sub presiune în debara. Sadie, vrei să te uiţi, te rog?

— Sigur.

M-am dus în cămăruţa de lângă bucătărie, care servea şi ca spălătorie. Două dintre halatele de medic ale lui Des atârnau pe o sârmă la uscat. Mi-am trecut mâna peste mânecă, neputând să mă abţin. După care am zărit oala pe raftul de sus. Mi-am pus un picior pe raftul de jos, gândindu-mă să mă folosesc de el ca de o treaptă.

— O vezi? a strigat el din bucătărie.

Vocea mi-era gâtuită, pe când încercam să ajung la oală. Abia dacă-i atingeam marginea.

— Da, dar e puţin cam prea sus.

Des a venit în spatele meu, întinzându-se pe deasupra mea. S-a aplecat înainte, iar fabuloasele lui părţi masculine au intrat în contact delicios de direct cu fundul meu de fetiţă. Am scos un oftat atât de surpriză, cât şi de plăcere, ca o bibliotecară nemăritată, care descoperă secţiunea cu materiale pornografice.

M-am apăsat de el, un spirit năzbâtios punând deodată stăpânire pe mine. Trupul lui Des a rămas nemişcat, chiar pe când respira uşor, simţindu-i răsuflarea caldă pe tâmpla mea. Preţ de o clipă, am încremenit amândoi în loc, deşi explodam pe dinăuntru. M-a cuprins apoi cu braţele. Mi-a adulmecat gâtul o clipă infimă, înainte să-mi lase un sărut fierbinte în golul de după ureche.

∵

Am dat buzna în casa lui Dody şi am ţâşnit pe scări în sus, la adăpostul sigur al dormitorului meu. Am trântit uşa şi m-am sprijinit de ea. Cu degete tremurătoare, am luat telefonul de pe noptieră şi am format numărul lui Penny.

A răspuns după al treilea ton de apel.

— Sunt condamnată! am izbucnit eu, aruncându-mă pe pat şi făcându-mă ghem.

— Ce s-a mai întâmplat acum?

Tonul vocii ei era cam blazat, subestimând vestea-şoc pe care eram pe cale să i-o dezvălui.

— Să te îmbeţi şi să începi să plângi la restaurant? Joacă de copil! M-am umilit oficial dincolo de orice posibilitate de reabilitare.

— Cum?

Am simţit greaua povară a regretului apăsându-mi pieptul:

— M-am dus la Des să luăm cina, pentru că s-a dovedit că tipa blondă de seara trecută era doar o agentă de recrutare de personal, da? Deci, eram acasă la el, găteam, flirtam şi altele de genul ăsta. Dar un lucru duce la altul, aşa că, până să-mi dau seama, m-am trezit cu chiloţii pe podea şi pipăită în spălătorie.

— Spălătorie? Ăsta e un eufemism?

— Nu, cap sec. Chiar eram în spălătorie.

— De ce erai în spălătorie?

Doamne, de ce era atât de grea de cap?

— E lângă bucătărie, Penny! Dar nu asta e partea care contează. Ne-am dus în debara ca să luăm oala pentru legume. M-am întins după ea şi s-a întins şi el în acelaşi timp, iar când pachetul lui s-a atins de mine, m-am transformat într-o starletă porno nimfomană!

Penny a pufnit în râs.

— N-ai făcut aşa ceva!

— O, ba da! Am sărit pe el, pur şi simplu.

Dar e din ce în ce mai rău. Abia dacă-mi venea să-i spun şi restul. Dar trebuia. Nu puteam ţine povara asta doar pentru mine.

— Penny, eu mi-am... mi-am dat drumul.

— Ţi-ai dat drumul? Abia dacă putea vorbi printre pufneli şi chicoteli. Cum adică, ţi-ai dat drumul?

— Adică... ştii tu!

A trebuit să-mi cobor vocea şi să-i şoptesc:

— Am avut orgasm. Dar n-a făcut decât să mă atingă, vreo două minute, nu mai mult!

Am strâns receptorul mai puternic, lăsând criza de râs isteric a lui Penny să-şi urmeze cursul.

— Deci, stai aşa, a îngăimat ea, ai făcut sex cu el?

— Nu! NU am făcut sex! Doar ne-am sărutat, ne-am frecat puţin unul de altul, ştii tu. Şi ne-am pipăit. De fapt, ne-am pipăit mai mult. Toate amintirile erau învăluite într-o ceaţă stârnită de testosteron şi disperare. A lui şi a mea, deopotrivă.

— Dar totul s-a petrecut atât de repede. Nu am văzut-o venind.

Alegerea nefericită de cuvinte a făcut-o pe Penny să izbucnească într-o nouă criză de isterie.

— Îţi baţi joc de mine?

— Haide, Penny! Sunt şi aşa destul de ruşinată. Se presupune că ar trebui să mă ajuţi.

— Să te ajut cu ce? Să nu mai fi o gogomană? De când e asta o problemă?

— Eram în spălătorie, pentru numele lui Dumnezeu! Nu e deloc stilul meu. Asta e ceva ce ar face Richard.

Penny a făcut o pauză.

— Aha, m-am prins acum. Ascultă la mine, Sadie Turner, nu e nimic greşit la doi adulţi care consimt să se bucure unul de altul unde şi cum au chef, atâta vreme cât niciunul dintre ei nu este căsătorit. Ce-a făcut Richard se numeşte adulter. Ce aţi făcut voi se numeşte distracţie de modă veche.

— Atunci de ce m-am simţit ca o proastă?

— Pentru că eşti. Nu pentru că îţi făceai de cap cu Des, ci pentru că-ţi faci griji din pricina asta. Nu poţi să te relaxezi şi tu? Începi să semeni din ce în ce mai mult cu mama pe zi ce trece.

— Nu semăn deloc cu mama!

— Ba normal că semeni. Îţi faci atâtea griji despre ce cred alţii despre tine încât nu poţi hotărî ce-ţi doreşti tu însăţi. Treci peste! Şi, spune-mi, ce s-a întâmplat mai departe?

Nu aveam energia să răspund insultei ei. Puteam să amânăm cearta despre cum nu semănăm deloc cu mama pentru data viitoare.

— Mai departe?

— Da, ce s-a întâmplat după ce v-aţi pornit?

Am tresărit.

— Doamne, Penny, n-ar fi trebuit să-ţi spun nimic.

Ea a râs din nou.

— Eşti aşa o pudică. În regulă, atunci. Ce s-a întâmplat după ce ai răspuns la stimularea lui digitală atât de nepotrivită pentru o doamnă?

Eu am apropiat receptorul de gură.

— Am fugit.

— Ai... fugit? Ce vrei să spui cu ai fugit?

— Am fost atât de ruşinată după... ştii tu, că l-am împins de pe mine şi am zbughit-o afară din casă. Am fugit tot drumul până aici şi te-am sunat pe tine.

— Vai, Doamne, Sadie! Eşti aşa o proastă! Şi el ce-a făcut?

— Nu ştiu! am strigat eu. Adică, nu era în măsură să alerge după mine, ştii tu. Avea o... ei bine, ştii şi tu! Băieţii nu pot să alerge când au aşa ceva, nu?

Penny a scăpat telefonul din mână, care s-a izbit de ceva tare ca piatra, în timp ce sunetul hohotului ei de râs avea să-mi rămână de-a pururi întipărit în minte.

Când, în cele din urmă, a vorbit din nou, mesajul ei a fost unul simplu:

— Întoarce-te acolo! Spune-i că suferi de o boală sau ceva, ca orgasmofobia. Şi promite-i că n-o să se mai întâmple niciodată.

— E doctor, Penny. Ştie şi el că orgasmofobia nu e o boală adevărată.

— Bine. Atunci spune-i adevărul. Că-l găseşti extrem de atrăgător, dar că te pierzi când vine vorba de bărbaţi şi că eşti prea speriată să intri într-o relaţie.

— Şi se presupune că asta l-ar face să mă placă?

M-am ridicat în capul oaselor.

— Deja te place. Adică te plăcea, asta până când l-ai lăsat în aer în propria spălătorie. A fost intenţionat jocul de cuvinte, a adăugat ea.

— Te rog, nu începe să râzi din nou, am zis eu, cuprinzându-mi capul cu mâna.

— Scuze, dar trebuie să te duci acolo chiar acum. Cu cât amâni mai mult, cu atât se îngroaşă treaba. Ha, de data asta n-a fost intenţionat. Sunt în formă în seara asta! am auzit-o pocnind din degete.

Era clar că nu mă putea ajuta mai mult.

— În regulă. Mă duc. Te sun mâine.

∵

Des a deschis uşa, primindu-mă cu mult mai puţin entuziasm decât o făcuse mai devreme. Nu părea surprins să mă vadă. Şi nici bucuros.

— Hei, a făcut el.

Eu am început să mă joc cu rochia.

— Bună. Pot să intru un minut?

— Sigur.

Tonul lui era sec. S-a dat la o parte, deschizând larg uşa.

— O s-o las aşa, în cazul în care decizi s-o iei la fugă din nou.

Aha, deci aşa vrei să joci?

Mă simţeam ruşinată, ca atunci când Grăsanul era certat pentru că şterpelise un sandviş de pe masă. Am închis timid uşa în urma mea. Apoi am rămas acolo, mintea devenindu-mi surprinzător, orbitor de goală, pe când Des mă privea lung, aşteptând.

— Îmi pare rău, am zis eu în şoaptă.

— Îţi pare rău? m-a dojenit el. Ce naiba, Sadie?

— N-am vrut să fug aşa.

— În regulă.

Părea să găsească scuza mea drept una nefondată.

— Dar nu sunt sigur că înţeleg ce s-a întâmplat. Adică, într-un minut, totul mergea bine, foarte bine, în următorul, mă împingi cât colo şi o iei la sănătoasa? a făcut el, încrucişându-şi braţele.

Am simţit cum încep să-mi apară pete roşii peste tot, pe gât şi pe faţă.

— Ai auzit vreodată de orgasmofobie?

El a scos o pufnitură pe nas şi a mormăit ceva.

Eu am oftat.

— M-am panicat, bine?

— Te-ai panicat?

— Da.

Mă holbam la propriile unghii, ca să evit contactul vizual.

El a înclinat capul într-o parte.

— Panicat? Ce vrea să-nsemne asta?

— Adică am devenit agitată, neliniştită.

El şi-a lăsat braţele înapoi pe lângă corp, ca şi cum nu ştia ce să facă cu ele. A oftat puternic.

— Ştiu ce înseamnă *cuvântul*, Sadie. Dar nu ştiu ce-ai vrut *tu*

să zici. De ce te-ai panicat?

Mi-am muşcat buza.

El şi-a strâns pumnii. Frustrarea i se citea în fiecare muşchi de pe faţă.

— Uite, nu încerc să mă port ca un nemernic. Încerc doar să înţeleg ce-am făcut de te-ai supărat.

Am rămas surprinsă. Asta credea? Că fusese vina lui?

— N-ai făcut tu nimic.

— Atunci de ce ai plecat?

Vocea îi tremura de enervare.

— Pentru că m-am speriat! am izbucnit eu.

Iată. Adevărul enervant pe care încercasem din greu să-l ţin ascuns ieşise la iveală. Atracţia pe care o simţeam faţă de el ameninţa să mă copleşească. Nu puteam să las un bărbat să aibă o asemenea putere asupra mea, nu din nou. Nu după ce se întâmplase cu Richard.

Des s-a scărpinat în bărbie şi a oftat uşor.

— Sadie, nu sunt lupul cel mare şi rău.

— Ştiu.

Undeva, departe, în adâncul intelectului meu atât de puţin folosit, ştiam asta.

— Doar că, nu obişnuiesc să fiu atât de... spontană. Şi să... reacţionez atât de rapid.

Am văzut cum îi zvâcnesc buzele.

— M-ai prins cu garda jos, presupun.

El s-a dus până la canapea şi s-a aşezat, trecându-şi ambele mâini prin păr. După o pauză îndelungată, m-a întrebat:

— De cât timp eşti divorţată?

— Cam de un an.

Treisprezece luni şi douăzeci şi trei de zile.

El m-a privit încă o clipă, după care mi-a făcut semn să mă aşez lângă el.

— O să-ţi fie din ce în ce mai uşor de-acum.

M-am aşezat lângă el, uimită de răbdarea pe care mi-o arăta. Se pare că, în timp ce eu citeam *Cum să ieşi la întâlniri*, *ghidul începătorului*, el citise *Cum să ieşi la întâlniri cu începătorii.*

— Sper să ai dreptate. Chiar te plac, ştii asta. Dar m-ai cam dat peste cap.

Faţa i s-a destins puţin.

— La fel şi tu. Deci, ce facem în cazul ăsta?

Asta era şansa mea de a ieşi graţios din scenă. Aş fi putut să-i spun*: „Îţi mulţumesc foarte mult*, *dar nu sunt pregătită pentru tine”.* Sau aş fi putut rămâne ca să văd ce urmează.

— Am putea s-o luăm puţin mai încet? Poate nu atât de fizic? Am putea încerca aşa? am întrebat eu.

— În regulă, a zis el, dând din cap şi lăsându-se pe spătarul canapelei.

— Serios?

Eram plăcut surprinsă. Richard ar fi... aş, cui îi pasă ce-ar fi făcut Richard?

Des mi-a oferit primul zâmbet sincer de când venisem.

— Fireşte că o putem lua uşor, Sadie. Nu cunosc prea mulţi oameni în Bell Harbor, bine? Vreau doar pe cineva care să-mi ţină companie. Cu sau fără avantaje.

Companie? Da, puteam face asta. Şi bănuiesc că puteam să mă răzgândesc mai târziu în privinţa avantajelor. Sau nu. Se părea că era dispus să lase asta pe seama mea.

— Bine, am zis eu.

— Bine, a încuviinţat şi el.

Stăteam amândoi acolo, lăfăindu-ne în strălucirea ironică a acordului de a *nu* face sex. Când a devenit stânjenitor, Des şi-a frecat palmele şi a zis:

— Deci, vrei să vedem un film?

Cu asta se ocupau cuplurile care nu făceau sex? Aşa aş fi zis.

— Sigur.

Ne-am aşezat pe o canapea moale, cu băuturi şi gustări la îndemână, şi am pus un film de băieţi, cu multe împuşcături şi violenţă. Nu mă interesa povestea, dar eram fericită să mă cuibăresc lângă Des. El stătea pe partea lungă a canapelei în formă de L, cu picioarele întinse înainte. Eu m-am aşezat pe cealaltă parte, lipindu-mă de el. În cele din urmă, am avut tupeul să-mi las capul pe umărul lui, iar el şi-a petrecut braţul după mine. Ce zi! Eram sfârşită.

Deodată am fost trezită de propriul meu sforăit. Confuză, mi-a luat o secundă să-mi dau seama că adormiserăm amândoi. Filmul se terminase. Des stătea cu celălalt braţ deasupra capului, cu faţa îndesată în adâncitura cotului. Eu îl cuprinsesem de mijloc, având capul pe stomacul lui, aproape în poală. M-am ridicat puţin, observând o pată mică şi neagră pe tricoul lui (o, Doamne!) a ceea ce părea a fi propria mea salivă! Adormisem şi

salivasem pe burta lui! La naiba! M-am şters la gură cu dosul palmei, întrebându-mă cum ar fi ieşit din această situaţie domnişoara Bune-Maniere.

M-am uitat la faţa lui Des, atât de relaxată în somn, cu buzele aproape ţuguiate. A scâncit puţin, oftând într-un vis în care speram să fiu atracţia principală. Am profitat de ocazie ca să mă holbez la el. Era superb. Şi ştiam că, dacă ar fi văzut pata de pe tricou, ar fi râs şi ar fi făcut o glumă. Pentru că era genul lui. Indiferent de ce prostie aş fi făcut, el m-ar fi acceptat aşa cum sunt.

Mi-a crescut inima în piept când mi-am dat seama de acest lucru. Poate că farmecul şi puterea lui de atracţie nu erau o simplă plăsmuire a imaginaţiei mele. Poate că nu era un alt ticălos deghizat în băiat bun. Poate chiar era un băiat bun. Existau de-adevăratelea! Iar norocul îmi scosese şi mie unul în cale. (Ce avea să urmeze oare, unicorni?)

Apoi am avut încă o revelaţie încântătoare, chiar şi mai ispititoare decât prima. Chiar dacă asta nu avea să fie decât o relaţie de-o vară, chiar dacă eu aveam să mă întorc la Glenville la începutul toamnei, iar Des urma să accepte un post în îndepărtata Mongolie, eu tot voiam asta. Tot îl voiam pe el. Aveam la dispoziţie momentul aici şi acum, iar asta îmi era suficient. Dody îmi tot spunea că viaţa e prea scurtă ca să nu te distrezi deloc. Copiii mei aveau să se întoarcă în T minus nouăzeci şi şase de ore, aşa că, dacă voiam să profit la maximum de aceste zile, mai bine începeam chiar acum.

M-am aplecat spre el şi l-am sărutat pe gură, trezindu-l brusc.

El a clipit, încercând să se dumirească.

— Sadie?

— M-am răzgândit, am zis eu în şoaptă, sperând să par mai seducătoare.

— Ce?

Era încă somnoros.

L-am sărutat din nou.

— Nu mi-e frică. Hai să adăugăm şi avantajele alea.

L-am tras de tricou, ridicându-i-l uşor deasupra abdomenului şi făcându-mi clare intenţiile (ascunzând totodată pata de salivă).

El s-a prins de ce voiam eu şi m-a prins de încheietură.

— Nu e nevoie, Sadie. Nu e obligatoriu.

— Nu vrei şi tu?

— La naiba, ba da! a zis el cu voce răguşită.

Mi-am lăsat privirea să se plimbe încet în josul trupului lui şi înapoi.

— Şi eu, sunt sigură de asta.

El m-a privit lung, cu ochi întunecaţi, apoi a oftat adânc, de parcă până atunci şi-ar fi ţinut respiraţia. Mâna lui s-a strecurat pe sub braţul meu, prinzându-mă de ceafa. M-a tras mai aproape şi, deşi nu aveam nevoie de mai mult curaj ca să continui, ajutorul a fost bine primit. L-am sărutat apăsat, iar el a scos un chicotit din fundul gâtlejului. Am zâmbit, cu buzele lipite de ale lui, şi mi-am trecut mâna peste abdomenul lui, simţind cum îi tremură şi i se încordează muşchii. Căldura pielii lui aproape că-mi topea degetele, atât era de fierbinte şi de netedă. Am continuat să-l explorez şi mai mult pe sub tricou, sărutându-l şi mângâindu-l, până când a izbucnit într-un geamăt de plăcere frustrată, ridicându-se de pe canapea ca să mă cuprindă strâns în braţe.

Dorinţa a luat locul raţiunii, pe când i-am scos tricoul peste cap, iar el mi-a dat jos bretelele rochiei. Am avut doar o clipă să fiu mulţumită datorită faptului că-mi pusesem unul dintre sutienele cu dantelă, înainte ca el să-şi treacă degetul mare peste încuietoare şi să-l desfacă, azvârlindu-l în celălalt colţ al camerei. Am râs, simţindu-mă din nou ruşinată şi agitată, până când el şi-a lipit faţa de a mea şi mi-a şoptit:

— Eşti frumoasă, Sadie.

Iar în momentul acela l-am crezut.

Capitolul 16

M-am strecurat înăuntru la Dody pe uşa de la intrare, cu un zâmbet grandios pe faţă şi cu o iritaţie teribilă la păsărică. Dody şi Fontaine stăteau la insula din bucătărie şi îşi beau cafeaua.

— Bună dimineaţa, obrăznicătură mică, a spus Fontaine. Afurisitul te-a ţinut trează toată noaptea? Vai, aş putea spune că ţi-a fost întinată reputaţia.

I-am dat lui Fontaine un sărut pe obraz.

— Am fost într-adevăr întinată.

Dody m-a îmbrăţişat.

— Dragă, dar asta e absolut încântător! Nimic nu aduce culoare în obrajii unei fete ca o porţie bună de haleală.

— Tăvăleală, am zis eu.

— Ce-i cu tăvăleala? a făcut ea, privindu-mă expectativ.

— Nimic. Deci, am pierdut ceva?

Fontaine a scuturat din cap.

— Chiar nimic, dar vreau să aud fiecare detaliu înfiorător de hetero al serii tale.

Mi-am turnat nişte cafea şi am privit în tavan, fără să văd ceva anume. Noaptea trecută fusese parcă ruptă din rai, dar nu voiam să împărtăşesc niciun detaliu. Voiam să mă bucur de gândurile mele frumoase fără comentariile grosolane ale lui Fontaine. Voiam să savurez amintirea comportamentului meu indecent înainte ca mintea să-mi fie asaltată de inevitabile reproşuri.

— A fost minunat.

Fontaine şi-a ridicat mâinile în aer.

— Şi?

— Şi atât. Mi-e prea somn ca să vorbesc acum despre asta. Du-mă la cumpărături mai târziu şi îţi povestesc atunci.

— S-a făcut, a răspuns Fontaine numaidecât. Penny vrea s-o suni. Spunea ceva de dusul la spălătorie?

Eu am urcat cu pas sprinten în camera mea. Am înfoiat pernele şi m-am trântit pe pat, abia azi observând că era înnebunitor, batjocoritor de gol. Noaptea trecută fusese senzaţională. Şi nu doar prima oară, care fusese cam pe grabă.

(Nu din vina lui, având în vedere cum îl lăsasem mai devreme.) A doua oară a fost perfecţiune pură, cum e plutitul pe o saltea gonflabilă acoperită cu blană de nurcă, în timp ce mănânci ciocolată elveţiană şi primeşti un masaj la picioare de la Bradley Cooper. Atât de bine a fost. A treia oară, deja obosisem, aşa că am făcut-o în stilul unei dimineţi leneşe de duminică, când nu ai nimic de făcut decât să stai în pat şi să aştepţi să treacă timpul. Uitasem că sexul poate fi chiar distractiv. Distracţie pură. M-am întins, simţind cum mă înţeapă nişte muşchi pe care nu-i folosisem de prea mult timp.

Am format numărul lui Penny, iar ea a răspuns aproape imediat. Am vorbit amândouă deodată, cuprinse de entuziasm:

— Ghici ce!

— Ghici ce!

— M-am culcat cu Des!

— Sunt însărcinată!

— Eşti?

— Ai făcut-o?

— Dumnezeule mare!

— Dumnezeule mare!

Penny şi cu mine nu ne mai hliziserăm aşa din clasa a şasea, când Scott Nickleson intrase cu skateboardul drept într-o cutie poştală, după ce ea îl lăsase să-i vadă puţin din bustieră.

— De ce nu mi-ai zis de aseară?

— Pentru că încă nu ştiam aseară. Am făcut testul de sarcină abia de dimineaţă. Tu cum de-ai ajuns în patul lui Des?

Ne-am bombardat una pe cealaltă cu întrebări în stilul nostru caracteristic. Eu eram nespus de bucuroasă pentru ea – şi recunoscătoare. Am întrebat-o când trebuia să nască, ce nume voia să-i pună copilului şi ce au spus viitorii naşi când le-a dat vestea.

— N-am spus nimănui încă. Doar ţie.

— Serios?

— Da. Mi-e cam frică. E foarte devreme încă. S-ar putea ivi ceva neaşteptat.

— Dody mereu îmi spune că n-are rost să-ţi faci griji pentru ceva ce nu poţi controla.

— O citezi pe Dody acum? Trebuie să te scoatem de acolo.

— A, nu, nu acum. Întreabă-mă din nou săptămâna viitoare.

— Ce se întâmplă săptămâna viitoare? a întrebat ea.

— Până atunci, voi descoperi vreo dovadă incriminatorie la adresa lui Des şi voi fi nevoită să părăsesc Bell Harbor.

— Ca, de exemplu, că i-a omorât pe soţii Pullman şi i-a îngropat în curte?

— Exact. Şi, ai de gând să-i spui şi mamei?

— Nu încă. Aş vrea să aştept până la sfârşitul primului trimestru. Aşa că, te rog, nu-i spune, bine? Nu spune nimănui.

— Ascultă-te numai, mămicuţo, cum vorbeşti deja de trimestre. Sunt atât de mândră de tine. Promit să nu spun nimănui, atâta vreme cât nici tu nu-i spui mamei de mine şi Des. Nu am nevoie de criticile ei acum. S-a făcut?

— S-a făcut.

∵

— Am auzit cumva că mergeţi la cumpărături? a întrebat Jasper.

Eu eram în bucătărie şi mă încălţam cu sandalele, în timp ce Fontaine bătea nerăbdător din picior, zdrăngănind din chei în uşă. Era îmbrăcat cu un tricou polo alb şi cu pantaloni din batist, de culoarea mentei.

Fontaine a încuviinţat din cap.

— Da, după ce verific cum merg lucrările acasă la mine. Astăzi pun bordurile şi vreau să mă asigur că folosesc lemnul corespunzător. De ce întrebi? a zis Fontaine.

— Vine şi mama?

— Nu, ea şi cu Anita pictează pancartele pentru protestul împotriva instalării celui de-al doilea semafor.

Jasper s-a aşezat lângă mine.

— Ţi-aduci aminte când mi-ai spus că nunţile, inelele de logodnă şi celelalte sunt scumpe?

M-am întins spre el şi l-am atins pe braţ.

— N-ar fi trebuit să zic asta, Jas. Eram prost dispusă în ziua aia. Beth este o fată minunată, iar tu eşti un băiat deştept c-ai pus ochii pe ea.

Jasper a încuviinţat din cap.

— Ştiu asta. Dar mă întrebam dacă poţi să mă ajuţi la partea cu inelul. Adică să mă ajuţi să aleg ceva care arată bine, dar care să nu mă lase falit.

M-am lăsat cuprinsă de un val de sentimentalism, azvârlindu-mă de gâtul lui.

— O, Jasper! Mă simt aşa onorată!

El s-a crispat.

— Doamne, Sadie! Nu e aşa mare lucru. Ce te-a apucat?

I-a aruncat o privire lui Fontaine, care a răspuns:

— Sadie şi-a tras-o în sfârşit.

Jasper s-a mulţumit să dea din cap, ca şi cum asta explica totul.

∴

Tilly Mason, membrul celei de-a patra generaţii de proprietari ai Bijuteriei Mason, ne-a întâmpinat în uşă.

— Bună, Fontaine. Ai venit să te uiţi de nişte butoniere noi? a spus el, trimiţându-şi unul altuia câte două sărutări prin aer.

— Aş fi vrut eu. Dar astăzi am venit pentru ceva superspecial. Fratele meu crede că a sosit timpul să-şi pună pirostriile. Avem nevoie de ceva sclipitor şi fabulos, dar care să coste cât o tinichea plictisitoare.

Tilly a încuviinţat din cap.

— Sunt sigur că putem găsi ceva minunat.

L-a aşezat pe Jasper într-un scaun căptuşit cu mătase şi i-a adus în faţă un tabel laminat, începând să-i vorbească de culori, finisări, transparenţă şi carate, până când l-a zăpăcit de tot.

— Stai, care e diferenţa dintre culoare şi transparenţă? a întrebat Jasper pentru a treia oară.

— Ce-ar fi să ne uităm la nişte modele? am sugerat eu.

Tilly a încuviinţat din cap.

— Vă rog.

Jasper şi-a aruncat privirea prin vitrina de sticlă.

— Ce spui de astea de aici? a întrebat el, şovăitor.

— Acelea sunt verighete aniversare, a răspuns Tilly.

— Care e diferenţa?

— Sunt pentru aniversări.

Jasper s-a uitat la mine, implorându-mă în tăcere.

— Ce fel de inel îşi doreşte Beth? a întrebat Fontaine.

— Nu ştiu, n-am întrebat-o.

— Vrei să spui că nici măcar nu i-ai pomenit despre asta?

— Nu, vreau să fie o surpriză.

— O surpriză? Atunci de unde ştii că o să spună da?

L-am lovit pe Fontaine peste braţ.

— Fontaine! Fireşte că o să spună da! Nu se întreabă aşa ceva!

Jasper s-a înroşit tot.

— Of, Fontaine, uite ce-ai făcut acum, l-am dojenit eu, petrecându-mi braţul pe după Jasper. Sunt sigură că o să spună da. E îndrăgostită nebuneşte de tine, se vede.

Fontaine l-a îmbrăţişat şi el pe cealaltă parte.

— Normal că o să spună da. Nu am vrut să sune aşa. Deci, cum ai de gând s-o ceri?

— S-o cer?

Jasper a trecut de la a fi abătut la a fi complet nedumerit.

— Da, cum ai de gând s-o ceri?

— Of, nu ştiu. M-am gândit s-o scot în oraş sau ceva asemănător.

— Nu, nu, nu! a făcut Fontaine, bătând din piciorul lui încălţat cu sandale scumpe, de manufactură italienească. Asta e atât de comun. Trebuie să fie ceva mai romantic de-atât.

Jasper a scuturat din cap.

— Lui Beth nu-i plac chestiile de genul ăsta. Nu-i pasă de aşa ceva.

— Oricărei fete îi pasă, l-a certat Fontaine. Povestea cererii în căsătorie o să fie cea pe care o s-o repete la nesfârşit, aşa că trebuie să te asiguri că o să fie una bună. Străduieşte-te şi tu mai mult!

— La naiba, Fontaine! De-asta nu-mi place să-ţi spun nimic. Aşa le exagerezi pe toate!

— Chiar asta face, am fost eu de acord. Dar are dreptate de data asta, Jas. Trebuie să fie ceva memorabil.

— Eu cerându-i să-şi petreacă restul vieţii cu mine nu e destul de memorabil?

— Nu şi dacă sunteţi la un restaurant ieftin, a pufnit Fontaine. Şi nici să nu te gândeşti să ascunzi inelul în desert sau în paharul cu şampanie. Nu-mi pot închipui ce neanderthalian lipsit de judecată a venit cu ideea asta.

— Doamne, băieţi! Terminaţi! Putem să le luăm pe rând? Mai întâi să ne ocupăm de inel.

Tilly a plecat de unde ne ciorovăiam noi şi a aşezat pe tejghea o tavă cu inele cu diamant.

— De ce nu aruncaţi o privire la acestea? Cred că veţi găsi ceva care să vă placă. Aşa am avea măcar un punct de plecare.

Ne-am aplecat sincron deasupra tăvii. Erau într-o varietate de stiluri, unele frumoase şi simple, altele ţipător de mari, iar câteva cu nişte pietricele de diamant atât de mici încât ai fi zis

că sunt nişte simple pete pe banda de metal preţios. Jasper a ochit unul chiar din mijlocul tăvii. Era superb. Nu prea mare, nu prea mic, nu prea simplu, nu prea complicat. L-a ridicat în mână. Strălucea în lumină, trimiţând scânteieri în toate direcţiile. Ne-am mai uitat prin magazin, dar el tot la acela trăgea.

— Îmi place mult asta, Sadie. Dar e prea scump, mi-a spus Jasper în şoaptă. Ştii că pusesem nişte bani deoparte să-mi deschid un restaurant al meu, dar, dacă cheltui atâta pe inel, o să mă tragă înapoi câteva luni.

Eu consideram preţul ca fiind unul rezonabil, dar, pe de altă parte, aveam nişte gusturi cam extravagante. Inelul meu de logodnă fusese unul ostentativ şi de prost gust, întocmai ca soţul meu. Se găsea acum pe fundul unei sertar, la Glenville. Nu puteam să-l mai port, dar nici nu mă înduram să-l arunc. Într-o bună zi, când toată karma negativă a căsniciei mele avea să se risipească, plănuiam să montez pietrele într-un colier.

— Poate că ar trebui să strângi bani şi pentru el?

El s-a încruntat.

— Da, presupun că asta o să fac. Cele drăguţe sunt scumpe, iar cele ieftine sunt urâte.

L-am bătut uşor pe umăr.

— Putem să mai căutăm.

Dar Mason’s era singura bijuterie din Bell Harbor, iar Jasper s-a întors acasă trist şi abătut.

∵

În ciuda proastei dispoziţii a lui Jasper, eu m-am simţit ca în al nouălea cer pentru tot restul zilei. Richard a sunat să spună cât de bine se simţeau copiii şi că se descurcau de minune. Nu a căutat motiv de ceartă şi nici nu a spus ceva enervant, lucru remarcabil având în vedere că vorbisem la telefon aproape cinci minute. Şi aveam o întâlnire pe care abia o aşteptam! Când eram la Des, de dimineaţă, înainte să plece la muncă, iar eu să fac drumul ruşinii înapoi la casa lui Dody, mă invitase din nou la cină. Aveam o ţinută nou-nouţă, aleasă de Fontaine, desigur, şi o pereche nouă şi dantelată de cei care-nu-trebuie-numiţi, aleşi de mine însămi. Aveam totuşi o limită, nu ajunsesem în aşa hal încât să-mi aleagă vărul meu chiloţii.

Însă Des a sunat tocmai când ceasul bătea de patru. Eu eram pe terasă cu Dody, unde ea tricota un toc din material textil pentru pistolul ei, în timp cerni povestea despre fascinantul e-

mail pe care îl primise de la un prinţ nigerian.

— Bună, Sadie. Nu prea pot vorbi acum. Sunt prins cu munca, a spus Des. Dar trebuie să anulez cina de diseară. Vărul meu, Charlie, a pierdut avionul şi are nevoie să rămână peste noapte la mine. Următorul zbor este abia mâine dimineaţă la şapte, aşa că sunt cam obligat să-i dau o mână de ajutor. Îmi pare tare rău.

M-am dezumflat pe dată, ca un balon. Scuza cu ruda-necunoscută-care-a pierdut-avionul? Voiam să-l cred, dar nu mi-a venit să-l întreb detalii. Putea fi adevărat. Sau nu. Dar nu aveam curajul să aflu.

— O, în regulă. Putem s-o lăsăm pe altă dată, am zis eu, supărată de tremurul care mi se simţea în voce.

— Sunt de gardă în următoarele două nopţi, dar după aceea putem lua cina împreună. E bine?

— Sigur, e bine.

Îmi simţeam limba uscată. Am înghiţit cu greu.

— Hei, chiar îmi pare rău. M-am simţit foarte bine aseară, apropo.

Serios? Bravo ţie, nătărău mare ce eşti.

— Mă bucur, am bălmăjit eu.

— Fir-ar! A ajuns ambulanţa, trebuie să plec!

Am închis, aruncând telefonul pe masă, unde a căzut cu zgomot.

— Ce s-a întâmplat, scumpo?

Am scuturat din cap.

— Nimic. Des a anulat cina din seara asta.

— De ce? a întrebat ea, luând un ochi pe faţă şi două pe dos.

— Vărul lui e în oraş şi trebuie să-l ia de la aeroport.

— O, ce păcat. Dar Harry şi cu mine mergem la o partidă de curling diseară. Ar trebui să vii cu noi.

— Oricât de tentant sună, Dody, cred că o să zic pas. Am chestii de făcut. Am cumpărat nişte cărţi despre organizare astăzi, aşa că o să mă apuc de ele diseară.

— Eşti sigură? Vai, draga mea, arăţi atât de tristă!

— Nu, sunt bine. Doar că mi-e dor de copii.

Îmi venea să plâng, aşa cum fac copiii când se lovesc cu capul de ceva sau când se julesc în genunchi. Dar eu eram un om în toată firea. Iar fetele mari nu plâng pentru că cineva anulează o cină. Chiar dacă acel cineva este o persoană cu care doar ce s-au culcat.

∵

Fontaine n-a vrut să mă lase să-mi plâng de milă şi nici să-mi înec amarul cu sangria. Nu m-a lăsat nici măcar să mă tolănesc pe canapea în halat şi să mă îndop cu bezelele pe care le găsisem în cămara lui Dody.

— Ai nevoie de mişcare şi de nişte aer curat, scumpete. Şi încetează să mai jeleşti. Dacă a zis că vărul lui a pierdut avionul, ai face bine să-l crezi.

Nevinovat până la proba contrarie, nu?

— Nu şi în cazul lui Richard.

M-am smuls din mâinile lui Fontaine, pe când acesta încerca să mă dezbrace de halat.

— Des nu e Richard. Nici nu poate fi vorba de comparaţie între ei.

— De unde ştii? Adică, ce ştim de fapt despre tipul ăsta?

— Ha! a zis el, reuşind să înhaţe halatul. Ştim destule. Acum, încalţă-te! Vii cu mine să plimbăm câinii. Nu pot să-i duc numai eu pe amândoi.

Şovăind, am făcut cum mi-a spus şi, cât de curând, m-am trezit trasă de-a lungul plajei de Grăsan. Era întuneric, doar luna plină luminându-ne calea. Vedeam înăuntrul căsuţelor de pe debarcader pe lângă care treceam, iar Fontaine se desfăta criticând proastele decizii în materie de design interior făcute de vecini.

— De ce trebuie să plimbăm câinii în lesă? am întrebat eu în cele din urmă.

Fontaine a ridicat din umeri.

— Nu trebuie. M-am gândit că altfel nu te scot din casă.

M-am oprit brusc, câinele aproape smulgându-mi braţul din umăr.

— Vorbeşti serios?

— Dar nu te simţi mai bine la aer curat?

Eu m-am întins şi l-am eliberat pe Grăsan din lesă, acesta luând-o de îndată la goană.

— Nu chiar.

Fontaine i-a dat drumul Leneşului, iar noi ne-am continuat plimbarea. Am zărit apoi luminile de la casa lui Des.

— Crezi că te-ai simţi mai bine dacă am arunca o privire la acest văr Charlie, ca să ştii dacă Des te-a minţit sau nu?

M-am oprit din nou din mers.

— Spune-mi că nu m-ai ademenit aici să trag cu privirea pe fereastra lui Des!

Am văzut strălucirea translucidă a dinţilor lui Fontaine pe când acesta a rânjit.

— Ba fireşte că da. Puţin îmi pasă de câini.

Am dat să fac cale întoarsă spre casa lui Dody, când Fontaine m-a prins de încheietura mâinii.

— Haide, fato! Ştii că vrei să te uiţi. Tot suntem aici. Odată ce-o să-l vezi pe acel Charlie, o să te simţi mult mai bine. Crede-mă. Te-am învăţat eu vreodată de rău?

— Da.

— Ei, aş! Nu şi de data asta, îţi promit. Plus că suntem la adăpostul întunericului. Dar or să ne vadă cu siguranţă dacă mai stăm mult aici să ne certăm. Vino!

Fontaine m-a apucat de încheietură, trăgând de două ori mai tare decât o făcuse Grăsanul. Am fugit până la casa Albertei Schmidt, care era chiar lângă cea a soţilor Pullman, şi ne-am aşezat pe vine în umbră.

Am simţit un val de greaţă provocat de prostia pe care o făceam.

— Fontaine! Dacă ne prinde?

— O să-i spunem că am ieşit la plimbare.

— Pe *terasa lui*? Asta e ridicol! am şuierat eu printre dinţi.

Râsetul unei femei a umplut atunci întunericul, iar eu am încremenit în loc. Părea să se audă din casa lui Des. Uşa glisantă care dădea din camera de zi pe terasă era larg deschisă, lumina revărsându-se afară. Se auzea şi muzica cântând.

De unde stăteam noi ascunşi, nu prea puteam vedea în bucătărie. Fontaine m-a tras înapoi pe terasă, tocmai când la geam s-a ivit capul lui Des. Probabil era la chiuvetă. Vorbea, dar nu auzeam clar ce zice. Apoi a izbucnit în râs şi s-a întors cu spatele. M-am simţit murdară şi ridicolă, să spionez pe cineva cu care mă culcasem cu nici douăzeci şi patru de ore mai devreme. În halul ăsta ajunsesem?

Am scuturat frenetic din cap.

Fontaine a încuviinţat din cap la fel de frenetic, împingându-mă zdravăn şi trăgându-mă în conul de lumină care se revărsa din interiorul casei lui Des. Aproape că am scâncit de frică şi am făcut trei paşi uriaşi, ajungând astfel pe marginea terasei.

Nici nu respiram, de teamă să nu mă audă! Ce naiba făceam?

Asta era nebunie curată! *Fir-ai să fii tu*, *Fontaine!*

Fontaine s-a uitat spre fereastră, apoi a făcut un salt, aterizând lângă mine şi lovindu-se de balustrada care înconjura terasa lui Des. Aceasta a trosnit îngrozitor, iar pieptul mi-a bubuit de frică. I-am tras un pumn lui Fontaine.

Ne-am ghemuit în umbră, încercând să ne recăpătăm suflul. O auzeam pe femeie vorbind, dar nu suficient de tare cât să distingem cuvintele. Oricum nu prea conta ce spunea.

— Poate că e soţia vărului Charlie, a şoptit Fontaine.

Poate.

Fontaine a arătat în sus:

— Hai să vedem!

Am scuturat iarăşi din cap. Nu aveam să-mi iţesc capul ca un câine de preerie ca să trag cu ochiul în casa lui Des! Era şi aşa destul de rău că trăgeam cu urechea!

Fontaine s-a încruntat şi s-a ridicat, aruncându-şi privirea peste pervaz. L-am auzit scoţând un sunet de mirare. Am ştiut atunci că trebuie să mă uit şi eu. M-am ridicat, picioarele tremurându-mi.

Era tânără, blondă şi stătea în uşă cu un pahar de vin în mână. Gelozia mia inundat instant fiecare venă din corp. Asta nu era soţia nimănui. Era o jucărie, o păpuşă umană, care să fie admirată şi mângâiată. Cred că purta mărimea 34, îmbrăcată fiind într-o fustă scurtă şi o bluză fără mâneci. Brăţări mari îi decorau una dintre încheieturi, iar părul îi era prins într-o coadă lejeră de cal, care i se revărsa peste un umăr. Dacă aş fi fost bărbat, aş fi adus-o şi eu acasă. Slăbănoaga naibii!

Atunci a apărut şi Des în cadru, iar eu am simţit cum îmi alunecă pământul de sub picioare, ca atunci când eşti în roller coaster şi intri în picaj. A zâmbit larg şi i-a umplut paharul.

Ea a chicotit.

— Vrei să mă îmbeţi?

— Ei, nu te preface c-ar fi pentru prima oară, a zis el, atingând-o uşor cu degetul pe nasul ei afurisit.

Cred c-aş fi vomitat atunci şi acolo dacă nu aş fi auzit lătratul atât de familiar. Fontaine s-a lăsat în jos, trăgându-mă după el în umbră. Leneşul şi Grăsanul veneau înspre noi, dovedind încă o dată că nu există câini care să aibă noţiunea timpului. Nu-i părăsisem nici de zece minute, dar săreau în jurul nostru şi lătrau de-o bucurie frenetică, de parcă doar ce ne întorseserăm

dintr-o misiune spaţială intergalactică! Dacă am fi încercat să-i facem să tacă, Des ne-ar fi auzit. Dacă fugeam, ar fi fugit şi ei după noi şi ne-ar fi dat de gol cu siguranţă!

Fontaine m-a prins de braţ, înfigându-şi unghiile în carnea mea. Am auzit uşa glisantă deschizându-se. În viaţa mea nu-mi dorisem mai mult să intru în pământ. Eram pe cale să trăiesc cel mai umilitor moment dintotdeauna, şi avusesem parte de destule momente absolut îngrozitoare. Am auzit sunet de paşi venind pe terasă şi balustrada scârţâind. Câinii trădători ai lui Dody urcau treptele. M-am lipit şi mai mult de perete.

Te rog, *Doamne*.

Te rog, Doamne.

— Ăştia sunt câinii tăi?

Vocea pisicuţei era apăsată şi provocatoare. Denota senzualitate, siguranţă de sine şi inteligenţă.

— Nu, sunt ai vecinei mele, a răspuns el.

Iar începe cu vecina! Asta eram eu. Dar tipa asta nu era vreo agentă de la recrutări de personal. Nu mai putea să-mi servească aceeaşi scuză. Fata asta era făcută pentru un singur lucru.

Fontaine răsuflă cu zgomot.

— Sunt tare drăguţi, aşa lânoşi şi băloşi. Cam ca tine. A chicotit din nou la propria glumă jalnică, în timp ce pe mine m-au trecut iar toate apele, încercând din greu să înghit la loc borcanul cu bezele care se lupta să-mi iasă pe esofag.

Des le-a spus să se aşeze.

— Ăsta e Leneşu'. Iar ăsta e Grăsanu'.

Sigur, dă-i înainte! Foloseşte-te de câinii mei ca să-ţi satisfaci tu pofta nesătulă de sex, afurisit în călduri ce eşti!

Fontaine s-a folosit de prilej ca să mă apuce de încheietură şi să mă tragă după colţul casei. Am zbughit-o de-acolo, călcând în picioare răsadurile atent plantate din grădina Joannei Pullman. Odată ieşiţi pe drum, am luat-o la goană de-ai fi zis că eram urmăriţi de vârcolaci. Am dat buzna în casa lui Dody, închizând uşa şi sprijinindu-ne de ea.

Încercam să-mi recapăt suflul. Dar, chiar dacă aş fi reuşit acest lucru, nu mi-ar fi folosit la altceva decât să izbucnesc în plâns. Şi nu voiam să plâng. Nu din cauza asta.

— Îmi pare rău, Sadie, a început Fontaine, dar eu l-am întrerupt cu un gest din mână.

— Las-o aşa, Fontaine, nu contează.

— Cum să nu conteze! Probabil că nu e ceea ce pare.

— Ba este exact ceea ce pare! M-a lăsat pentru o ofertă mai bună. Dar nu e mare lucru. E liber să facă ce vrea. Doar că mi-aş fi dorit să nu mă fi minţit.

— Trebuie să fie altă explicaţie, m-a contrazis Fontaine. Poate că ea e verişoara lui.

Am scuturat din cap.

— Uite, am mai trecut prin asta. Cunosc foarte bine semnele. Am avut o noapte împreună. Nu e ca şi cum îmi datorează ceva. I-a spus lui Dody că n-are iubită. Poate pentru că nu-şi doreşte una.

M-am ridicat, simţindu-mă ca şi cum aş fi îmbătrânit cu un milion de ani. Mă duc la culcare.

Întinsă pe salteaua mea denivelată, mă miram şi eu de stăpânirea de sine de care dădeam dovadă. Nu mă simţeam chiar atât de rău. Îmi plăcuse atât de tare de el, încât era aproape o uşurare să ştiu că nu era diferit faţă de alţi bărbaţi. Nu era decât încă un mincinos mâncător de rahat. Noaptea trecută îmi fusese de folos – aşa cum îţi este o şedinţă la kinetoterapie. Sau când îţi schimbi cauciucul la maşină. Trecusem pe la service. Acum eram bună pentru încă o sută de mii de mile.

Dar, pe măsură ce minutele se transformau în ore, sentimentele au început să-şi croiască drum afară prin paralizia mea emoţională. Au crescut în intensitate până când au devenit o vâlvătaie nestăpânită, aprinsă de o simplă scânteie. Nu era ca şi cum trebuia să ne vedem numai unul cu celălalt, dar nu trebuia să mă fi minţit! Oare acum îi şoptea la ureche că e frumoasă? Avea să-i prăjească pâinea de dimineaţă şi să-i descheie nasturii pe când ea încerca să se îmbrace? Probabil, scoţian nesuferit şi detestabil! Ar trebui să fie deportat! Unde era numărul Inspectoratului general pentru imigrări? Serios acum, nu aveam noi şi aşa destui tipi americani depravaţi şi de rahat, fără să mai importăm şi ticăloşi din afară? Securitatea noastră naţională era de tot râsul.

La naiba! Era doar o puştoaică! Iar el un pedofil! Pariu că a ademenit-o în maşina lui cu acadele. Pariu că dădea târcoale prin parcarea liceului ei, în halatul lui de doctor, spunând: „Vai, cum, fetiţa mea, dar eu sunt medic!” Afurisitul! Afurisit trădător

şi de doi bani! Şi când te gândeşti că lăsasem garda jos!

Asta era numai din vina lui Dody, a lui Penny şi a lui Fontaine. Erau complici cu toţii, servindu-mi întruna prostii cum că mai există bărbaţi buni, oneşti, loiali. Ce aberaţie! Nu era cu nimic mai bun decât Richard. Vărul Charlie pe naiba! Cât de proastă mă credea? Nu ştia că-i pot vedea în casa de pe terasa mea? Doamne, nu numai că mă trata ca pe un rahat, dar nici măcar nu se străduia s-o ascundă!

Pe urmele furiei a venit şi negarea. Un loc minunat de vizitat, dar unul periculos de trăit. Nu putea fi adevărat. Trebuia să fie sincer, neprefăcut şi de încredere. Trebuia să existe o explicaţie. Numai că singura explicaţie la care mă întorceam iar şi iar era că, în seara asta, o alesese pe ea în defavoarea mea.

Până dimineaţă ajunsesem să mă împac cu situaţia. Până la urmă, aşa era cel mai bine. Tot avea să se întâmple mai devreme sau mai târziu, iar aşteptarea încordată de a-l prinde înşelându-mă ar fi fost o adevărată povară. Măcar văzusem bărbatul din spatele măştii încă de la început, înainte să mă ataşez prea mult. Şi, încă o dată, experienţa mă învăţase că întâlnirile romantice nu erau pentru cei slabi de înger şi naivi. Eram mai bine fără un bărbat care să-mi dea viaţa peste cap.

Capitolul 17

M-am dat jos din pat mânată de o hotărâre fermă, gata să-mi demonstrez mie însămi că deţineam controlul absolut asupra propriilor emoţii. Am coborât la parter şi m-am apucat de curăţenie. Unii mănâncă pe fond de stres. Eu şmotruiesc. Până când s-au trezit Dody şi Fontaine, eu curăţasem băile şi frecasem podeaua din bucătărie, iar acum dădeam jos perdelele din camera de zi ca să le spăl.

— Bună dimineaţa, soare! a spus Dody.

Un val de praf s-a desprins dintre faldurile draperiilor, făcându-mă să strănut.

— Când ai spălat astea ultima oară?

— Nici nu ştiam că se pot spăla. N-or să se agaţe cârligele în maşină?

— Cârligele se dau jos. Vrei să-mi spui că nu le-ai spălat niciodată?

— Dacă nu se vede, ce contează? Eşti cam pusă pe harţă în dimineaţa asta.

Mi-am muşcat buza.

— Scuze. Cred că mi-e dor de copii, atâta tot.

Nu aveam de gând să-i dau raportul despre cele aflate cu o seară în urmă.

— Ei, prostii. Ia nişte seminţe de in, s-a mulţumit ea să răspundă.

Fontaine a avut inspiraţia să-şi ţină gura, făcându-şi de lucru cu nişte schiţe până când a plecat să se întâlnească cu un client. Nici măcar nu ne-am băut cafeaua pe terasă, nu că mi-aş fi făcut griji să-l văd pe Des alergând prin dreptul casei noastre. Cu siguranţă că era încă încârligat în braţele blondei şi prea obosit de la exerciţiul lui cardio la orizontală ca să mai alerge.

Mi-am petrecut ziua lustruind tot ce mi-a picat în mână. Şi, în fiecare secundă a fiecărui minut, ţineam să-mi aduc aminte că nu îmi pasă. Nu îmi păsa că nici măcar nu sunase ca să îndruge şi mai multe minciuni. Puteam trece peste asta. Inimile rănite se vindecă. Măcar atât avusesem şi eu de învăţat de pe urma lui Richard.

Când copiii mei au ajuns acasă, târziu, în seara următoare, eram până peste cap de bucuroasă. I-am îmbrăţişat şi i-am sărutat până când Jordan a spus: „Gata cu pupăturile, mami. Mă doare faţa”. Iar când am dus-o la culcare pe Paige, i-am citit toate poveştile ei preferate.

— Pot să-ţi spun şi eu o poveste, mami?

— Fireşte că da, am spus eu, înfofolind-o în pături.

Mi-a arătat pozele din cartea cu *Albă-ca-Zăpada*, adaptând basmul după propria ei imaginaţie. Practic, Albă-ca-Zăpada şi piticii aveau o companie de fursecuri care mergea foarte bine, iar când a venit prinţul, Albă-ca-Zăpada a fost nevoită să aleagă între a renunţa la slujba ei ca să se mărite cu el şi a continua să lucreze.

— Dar de ce nu poate să se şi mărite cu el şi să-şi păstreze şi slujba? am întrebat-o eu.

— Nu se poate, prostuţo. Când te măriţi, treaba ta e să ai grijă de prinţ.

— Cine ţi-a zis asta?

— Tati.

M-am aprins numaidecât.

— Asta e numai părerea lui tati, scumpo. Dar mami nu e de acord cu el. Când o să fii mai mare, o să decizi tu singură dacă vrei să le faci pe amândouă sau nu. O să fie numai alegerea ta.

— O să mă mărit cu Des.

Pielea a început să mă ardă şi mai tare.

— Sau poate cu Fontaine. Sau poate cu tine. Pot să mă mărit cu tine, mami?

Am tras adânc aer în piept. Era atât de dulce, atât de inocentă. Nu puteam strica asta nici pentru toţi banii din lume.

— Desigur că poţi, scumpo. Mi-ar plăcea mult să te măriţi cu mine. Acum du-te la culcare.

Am stins lumina şi m-am întors în dormitorul meu. Nu am mai coborât la parter. Voiam s-o evit pe Dody şi întrebările ei iminente despre Des. Nu o sunasem nici pe Penny, ca să-i dau raportul. Îmi părea că, dacă nu vorbeam cu nimeni despre asta, nici nu se întâmplase.

∵

Era o dimineaţă superbă, lucru care m-a prost dispus. Copiii erau nerăbdători să se ducă pe plajă, dar eu tot trăgeam de timp, vrând să mă asigur că ratăm alergarea lui Des. Ceea ce

devenea puţin cam ridicol, dacă stăteai să te gândeşti. Dacă tot aveam de gând să-l evit, puteam foarte bine să mă întorc de pe-acum în Glenville.

— Dody, poţi să-i duci tu pe plajă? Eu am stat cam mult la soare ieri şi cred că e mai bine să rămân înăuntru astăzi.

— Fireşte, scumpo. Nu poţi şti niciodată cu soarele ăsta. Anita Parker are o aluniţă foarte dubioasă pe partea interioară a coapsei. Tot am vrut să-l rog pe Des să arunce o privire. Vrei să-i spui tu când vorbeşti cu el?

Da, sigur. Primul lucru.

— Sper să ţin minte, Dody. Dar cred că ar trebui să vorbească cu doctorul ei. Nu putem să-l tot deranjăm cu chestii dintr-astea.

— Presupun că ai dreptate. În regulă, copii! Vreţi pe plajă sau mergem să căutăm potcoave pentru căluţii de mare?

— Căluţii de mare nu poartă potcoave, mătuşă Dody, a răspuns Paige.

— Nu vara. Vara poarta sandale. Haideţi, să mergem!

Au coborât târâş-grăpiş scările, iar eu am scos un suspin de uşurare. Evitasem încă o posibilă întâlnire cu partenerul aventurii mele de-o noapte. M-am aşezat pe terasă cu o revistă şi cu cana mea preferată de cafea, gata să-mi iau doza de cafeină şi să lâncezesc la soare. Găseam o bucurie perversă în felul în care-mi plângeam de milă, poate tocmai pentru că era ceva atât de obişnuit. Bucuria mi-a fost însă întreruptă de sunetul paşilor venind pe terasă şi de accentul hipnotic pe care încă nu mi-l scosesem din minte.

— Sadie?

Umbra care se revărsa pe terasă îmi spunea că Des stătea în dreptul uşii. Nu mi-am ridicat privirea. De ce aş fi făcut-o? Aveam revista mea, pe coperta căreia erau ochii albaştri ai lui Alex O'Loughlin în care să mă pierd. Nu aveam nevoie de Des. De stupidul de Des, cu stupidul lui abdomen plat şi cu stupidul lui păr grozav. Şi cu stupidul lui accent. Probabil că nici nu era adevărat. Nu cumva văzusem pe cineva care semăna cu el în *America's Most Wanted*[15]?

— Hei, Sadie! a spus el din nou, bătând uşor în uşă, apoi deschizând-o.

La naiba! Nu mai aveam cum să mă fac că nu-l văd.

---

[15] Emisiune TV americană în care sunt prezentaţi răufăcătorii cei mai căutaţi de către poliţie (n.red.).

I-am aruncat o privire sfredelitoare.

— O, bună.

El a păşit afară.

— Bună. Mi-a spus Dody că te găsesc aici. Prea mult soare, nu?

Eu am ridicat din umeri cu nonşalanţă.

— Da, aşa aş zice, am răspuns, întorcând pagina revistei.

— Hmm. Deci, rămâne cina pentru diseară?

Am ţâţâit din buze.

— A, diseară era? Fir-ar nu pot.

El şi-a încrucişat braţele la piept şi s-a încruntat. Aproape că vedeam bula de deasupra capului lui, în care scria: „Femeia asta e supărată. Nu ştiu de ce. Ce vei spune în continuare are o importanţă critică. Pericol! Pericol!”

Puteam citi multe într-o simplă încruntătură.

Am tot aşteptat un comentariu răutăcios ori o scuză referitoare la noaptea trecută. Ca, de exemplu, că vărul Charlie era o adolescentă travestită. Dar el a rămas tăcut, privindu-mă lung şi secându-mi universul de oxigen. Am avut nevoie de toţi muşchii din corp ca să mă abţin să nu tremur. Am întors indiferentă încă o pagină. Adio, poză cu Robert Downey Jr. Bună, a o mia sută poză reprezentând clanul Jolie-Pitt.

— Sadie, a spus el cu hotărâre în glas.

O, tot aici era? Uitasem cu totul de el. Am ridicat privirea.

— Îmi pare rău că a trebuit să anulez cina de seara trecută. Despre asta e vorba?

Ca să se ştie, mi-a trecut prin cap că mă purtam ridicol de copilăreşte, dar nu mă puteam abţine. Îmi venea să explodez de furie. Îmi venea să-l lovesc în fluierul piciorului şi să-i dau pumni în braţe. (În braţele lui... groase... musculoase... fir-ar!)

— Nu, doar că acum am multe de făcut.

Privirea i-a căzut pe revistă.

— Văd.

Am dat-o la o parte, ridicându-mă în capul oaselor cu graţia unei femele rinocer însărcinate.

— Uite care-i treaba, nu-mi place să fiu minţită. Nu era nevoie să scorneşti o scuză. Puteai să-mi fi spus adevărul. Aşa că hai să sărim peste faza cu prietenia. Bine? Mulţumesc că ai ajutat-o pe Dody, dar nu mai avem nevoie de serviciile tale.

Pfiu! Gata! I-am spus-o! O fi fost el un Don Juan, dar, la naiba,

nu mă vrăjise şi pe mine, eram prea deşteaptă pentru el! Din clipă în clipă, avea să mă cuprindă un val de virtute indignată! Din clipă în clipă... Pe locuri, fiţi gata...

— Despre ce vorbeşti?

O, se prefăcea bine. Trebuie să-i recunosc meritul ăsta. Avea pe chip expresia unui bărbat sincer nedumerit.

— Vărul Charlie? Am văzut-o pe majoreta micuţă şi blonduţă care ţi-a venit acasă şi nu aducea deloc cu vărul Charlie!

El a făcut ochii mari.

— Despre asta e vorba? Despre verişoară-mea?

— Da, sigur, *verişoara* ta.

Sarcasmul din vocea mea avea exact nota potrivită.

El a scos un oftat adânc şi m-a privit lung preţ de o clipă. Fireşte, probabil că scotocea prin capul ăla mare şi greu după o scuză plauzibilă.

— Uau, Sadie, a zis el în cele din urmă. Nici nu ştiu ce să-ţi răspund la asta.

— Ce zici de „Hasta la vista, baby”?

— Ce zici de „majoreta micuţă şi blonduţă e verişoara mea. Charlie”.

— Charlie? Charlie e nume de fată? Hmmmmmm.

— Da! A rămas în aeroport după ce a pierdut avionul care o ducea acasă de la Marquette.

Era cam insistent. Simţeam fiorii nesiguranţei trezindu-se în mine, dar i-am înăbuşit numaidecât cu încăpăţânare. Folosea tactica tipic masculină, la naiba! Mai întâi te fac să crezi că eşti iraţională, aşa că tu începi să te îndoieşti de tine, după care, nu ştiu cum se face, totul se transformă într-o ceartă despre cum ai scăpat *din greşeală* un pahar plin cu ceai cu gheaţă pe toată tastatura când credeai că el se uită la porno pe internet.

— Se presupune că ar trebui să cred asta? Am văzut-o, Des.

— Când?

— Pe terasă. Când Fontaine şi cu mine plimbam câinii.

— De ce n-ai venit să ne saluţi?

— Pentru că n-am crezut că era vară-ta. Pe o fată ca aia nu e posibil s-o cheme Charlie!

El mi-a întors-o imediat:

— Tu ai un văr pe nume Fontaine!

Ia stai aşa! Doar n-o să muşc momeala asta!

— Da, dar Fontaine nici nu e numele lui adevărat. Adică e

numele lui adevărat, dar nu e numele de botez. E al doilea.

Ha, i-am zis-o!

Des a făcut o pauză. Avea pe chip aceeaşi expresie ca atunci când Leneşu rămâne nedumerit în faţa unei jucării chiţăitoare.

— Şi atunci care e numele lui de botez?

— Tim!

Ha, ia de-aici!

El şi-a frecat tâmplele.

— Îl cheamă Tim, dar preferă să i se spună Fontaine?

— E gay, alo!

Nu mai schimba subiectul, afurisitule!

— Charlie vine de la Charlotte, alo!

Ăsta era un truc ordinar, să-mi folosească propriul sarcasm împotriva mea. Dar aveam mult prea multă experienţă certându-mă cu Richard ca să-l las să scape cu asta.

— Atunci de ce nu mi-ai spus că Charlie e fată?

— Nu mi-am dat seama că nu ţi-am spus. Şi pentru că nu mi-am dat seama că ai s-o iei razna de cum dai cu ochii de ea. Doamne, Sadie! Care-i problema ta?

Şi-a trecut ambele mâini prin păr, strângându-şi pumnii în creştet.

— Ai crezut că am anulat cina cu tine ca să mă văd cu altcineva?

Eu m-am menţinut fermă pe poziţii, cu mâinile în şold.

— Ai tot dreptul să te vezi cu altcineva. Nu avem niciun angajament. Doar că nu-mi place să fiu minţită.

El şi-a apăsat mâinile de cap şi a izbucnit:

— Dar nu te-am minţit! Şi nu m-am văzut cu altcineva!

— Dar eu n-aveam de unde să ştiu asta! am şuierat eu printre dinţi.

— Ei bine, ştii acum! a strigat el.

— Atunci n-ar trebui să fiu supărată! Dar totuşi sunt!

Des şi-a plesnit ambele mâini de faţă şi a scuturat din cap.

Ai avut vreodată vreun vis din acelea ciudate, în care o vedetă superfaimoasă este îndrăgostită nebuneşte de tine? Şi apoi te trezeşti? Ştii că nu e adevărat, şi totuşi se *simte* atât de real. Emoţiile sunt atât de intense, iar reminiscenţele acelor sentimente fac să pară ca şi cum nu s-a întâmplat de-adevăratelea? De exemplu, am avut odată un vis teribil de indecent cu Matt Lauer, ceea ce e cam aiurea, pentru că nu e

genul meu. Şi totuşi mi-am petrecut toată ziua de după gândindu-mă că poate voi primi un telefon de la el.

Cam aşa mă simţeam şi acum. Mă *simţeam* de ca şi cum mi se întâmplase ceva de-o importanţă semnificativă şi reacţionam în consecinţă. Faptul că făcusem o greşeală uriaşă era irelevant. Era prea târziu, pentru că plânsesem deja din cauza asta.

Des a deschis gura, dar i-au trebuit alte zece secunde ca să scoată un sunet.

— Eşti incredibilă, Sadie! Trebuie să plec.

Apoi a ieşit pe uşă şi a coborât scările.

Ar fi trebuit să strig după el, dar eram încă supărată. Supărată din nimic, se părea. Şi simţeam că o dădusem în bară.

Câteva minute mai târziu, Dody a urcat tropăind scările, ca să mă găsească stând pe marginea scaunului, cu privirea pierdută în gol. S-a apropiat de mine, fluturându-mi un deget în faţă.

— Sadie Turner, n-am fost niciodată genul de persoană care să nu-şi bage nasul în treburile altora şi n-am de gând să încep de-acum. Ce i-ai spus tânărului aceluia? Părea foarte supărat.

— Cine stă cu copiii, Dody?

Ea şi-a dat ochii peste cap.

— Sunt bine. Le-am spus să nu intre în apă. Ce se întâmplă între tine şi Des?

Eu am sărit numaidecât în picioare şi am coborât scările în fugă.

— Nu poţi să-i laşi singuri pe plajă!

Ea a fugit după mine.

— Nu schimba subiectul, domnişoară!

Am ajuns pe plajă, iar copiii erau cât se poate de bine. Însă Dody m-a făcut să stau jos şi să-i spun ce se întâmplase. I-am povestit totul, recunoscându-mi chiar şi propriile greşeli. Acum stăteam sub o umbrelă de soare, în timp ce copiii construiau un castel de nisip şi-l decorau cu pietricele şi pene.

— Draga mea, ştii ce se spune despre presupuneri şi cum te pot face să *cazi de fraier.*

— Să *pici de prost,* Dody. Aşa e expresia.

— Ei bine, cum o fi, domnişoară absolventă de filologie, dar te porţi ridicol. De ce te străduieşti atât de mult să îngreunezi şi mai mult situaţia?

— N-o fac.

Chiar obosisem să tot spun asta.

— Ba da, aşa faci! Ar fi trebuit să-l întrebi despre fata aia înainte să tragi contuziile!

— Concluziile! Doamne!

— Din când în când, trebuie să le dai şi oamenilor ocazia să se explice. Eşti exact ca mama ta. Ţine supărarea ca un elefant.

Îmi doream să fi fost fumătoare, pentru că aveam cu disperare nevoie de o ţigară în momentul ăsta.

— Nu ţin supărarea.

— Nu? Nu crezi că dai vina pe Des pentru ceva ce nu a făcut doar pentru că Richard te-a înşelat?

— Dody, asta nu e deloc drept!

Mi-aş fi dorit ca Anita Parker să fi fost aici. Ea probabil că ar fi avut un pachet de ţigări în geanta aia uriaşă de plajă pe care o căra cu ea.

— Drept? Cine ţi-a spus că viaţa e dreaptă?

Dody a scos un şerveţel din sân şi şi-a şters uşor nasul.

— Tu ai făcut-o! Mereu vorbeşti de karma şi îmi spui că se întoarce roata.

— Da, aşa e, dar asta nu înseamnă că viaţa e mereu dreaptă. Vreau să spun că primeşti aceeaşi energie pe care o şi eliberezi în univers.

— Vrei să spui că merit rahatul pe care-l primesc?

Ea şi-a dat jos ochelarii de soare ca să mă privească lung.

— Nu. Vreau să spun că asta primeşti, dacă te aştepţi tot timpul la ce e mai urât de la oameni. Te simţi jignită acolo unde nu este cazul, aşa cum face şi mama ta. Dar nu a fost dintotdeauna aşa, ştiai asta?

— Nu a fost?

— Nu, obişnuia să fie fericită, dulce şi amuzantă. Dar, undeva pe drum, cineva a dezamăgit-o, iar de atunci a continuat să pedepsească fiecare persoană care i-a ieşit în cale. Şi, fireşte, mai e şi tatăl tău. El a fost o mare dezamăgire pentru ea. Şi ea nu a reuşit niciodată să depăşească situaţia. Nu vreau să sfârşeşti şi tu la fel, draga mea. Viaţa e lăsată să fie trăită şi să te bucuri de ea. Fă greşeli, dar fă-le cu măsură şi învaţă din ele. Unii oameni vor continua să te dezamăgească, aşa cum se întâmplă cu Richard. El e ca o mâncărime de care nu poţi scăpa oricât te-ai scărpina. Dar, îţi promit că, dacă vei începe să cauţi ce e mai bun în oameni, la final vei fi foarte surprinsă.

Ochii îmi ardeau, înţepându-mă ca atunci când încercam să

nu izbucnesc în plâns. Era o senzaţie bine-cunoscută.

Dody şi-a petrecut braţul după mine.

— Cred că-i datorezi nişte scuze băiatului ăluia. Poate ar fi bine să-i facem şi nişte fursecuri.

Capitolul 18

— Chiar crezi că o să meargă? am întrebat eu, cu mâna băgată până la cot în aluat de fursecuri.

Jasper ne urmărea cu privirea, stând pe un scaun de lângă insula din bucătărie.

— Nu poţi să-i faci nişte fursecuri simple cu ciocolată. Alea nu spun: Sunt specială. Nu mă lăsa să-ţi scap.

— Nu? a făcut Dody, netezindu-şi şorţul mototolit.

— Nu. Spun: Bucătăreasă singură, dau la schimb fursecuri pentru sex.

— Şi ăsta e un lucru rău? a întrebat Fontaine de la masa de unde examina cu atenţie nişte mostre de material.

Eram fără speranţă. Des nu avea să mă ierte niciodată. Pentru cei care nu ţin scorul, asta era a treia gafă pe care o făceam.

Dody i-a contrazis.

— Începem cu fursecuri normale, după care adăugăm nişte ingrediente speciale.

— Cum ar fi?

Jasper, bucătarul, era sceptic.

— Cum ar fi seminţele de in a răspuns Dody.

— Seminţe de in? a făcut Jasper, izbucnind în râs. Încerci să-l faci să se îndrăgostească de Sadie sau să aibă un tranzit intestinal demn de invidie?

— Nu băgaţi seminţele de in chestiunea asta, a bombănit Fontaine.

— Fursecurile n-o să facă nicio diferenţă, am spus eu îmbufnată, optimismul meu fragil devenind şi mai şubred.

— Nu fursecurile sunt importante. Ele sunt doar un motiv să te duci până acolo. Odată ajunsă acasă la el, va vedea cât de rău îţi pare, iar atunci o să facă toată diferenţa din lume. O să te ierte uite aşa, a zis Dody, pocnind din degete. Iar păstura şi nectarul de agave or să-l dea gata cu siguranţă.

— Dacă nu e alergic la păstură, caz în care fursecurile or să-l omoare cu zile, a adăugat Fontaine.

Alergic? Asta nu era posibil.

— Fontaine, dragul meu, comentariul tău nu mi-e deloc de

ajutor acum. Uite ce i-ai făcut lui Sadie.

Mintea mea începuse să lucreze febril. Care era pedeapsa primită pentru provocarea accidentală a unei intoxicaţii alimentare obiectului afecţiunii tale cu fursecuri făcute fără răspundere? Închisoare pe viaţă? Lucru în folosul comunităţii la vreo doamnă Fields?

Erau prea multe de luat în considerare, şi deranjatul la stomac, şi alergiile. Poate că ar trebui să-i cumpăr un bax de bere şi o pungă de chipsuri în loc. Sau nişte batoane cu nuci. Bărbaţilor le plac batoanele cu nuci, nu?

Jasper avea dreptate. Încercam să-i cumpăr afecţiunea cu dulciuri, iar asta nu avea să meargă.

Mi-am verificat reflexia în oglindă, sperând să arăt şi drăguţă, şi spăsită. Am rămas însă la înroşită şi neliniştită.

Dody dusese copiii în parc, după ce m-a făcut să-i promit că o să duc la destinaţie fursecurile mele *mea culpa*.

Am sunat la uşa lui Des cu un coş plin cu bunătăţi pe braţ de parcă eram Scufiţa Roşie. Fontaine căptuşise coşul şi acoperise fursecurile cu un şervet simplu, legându-le cu o fundă cu buline. Mă îndoiam sincer de reuşita strădaniilor mele, dar, chiar şi aşa, eram dispusă să fac o încercare.

Des a deschis uşa, cu o expresie de resemnare pe chip. Purta un tricou alb, pantaloni de doctor şi mânca un măr.

Eu am ridicat coşul, fluturând din gene.

El a muşcat din măr.

— Ce-i asta?

Tonul vocii se potrivea cu expresia morocănoasă de pe chip.

— O ofrandă incredibil de lamentabilă de pace, am zis eu, fluturând încă o dată din gene.

El nu m-a luat în seamă, privind în schimb lung la coş şi observând micul şervet şi funda.

— Pot să mănânc? a întrebat el, tot fără să zâmbească.

— Da.

Am legănat coşul, ca să-l fac să pară mai apetisant.

— Atunci intră. Mor de foame.

S-a întors cu spatele, întorcându-se în bucătărie.

Nu era tocmai primirea călduroasă la care sperasem, dar nu era nici respingerea rece pe care probabil o meritam cu vârf şi îndesat. L-am urmat înăuntru, aşezând frumos coşul pe bufetul din bucătărie.

El a azvârlit cotorul mărului în chiuvetă şi, fără alte ceremonii, a dat şervetul la o parte.

— Fursecuri, a zis el ursuz. Tu le-ai făcut?

Am vrut să fiu sinceră.

— În mare. M-au ajutat şi Dody cu Fontaine.

— Dody?

S-a încruntat, a ridicat un fursec şi l-a cercetat în lumină.

— A pus vreo prostie de-a ei în ele?

Până aici m-a ţinut jurământul de a spune adevărul şi numai adevărul.

— Nu cred.

Acum aveam să fiu chinuită de vină dacă sfârşea petrecându-şi noaptea pe toaletă. Poate că ar fi trebuit să nu punem totuşi seminţe de in.

El a scos un oftat, a pus fursecul înapoi în coş şi m-a privit lung. Era încă supărat. Asta era evident.

Eu am început să-mi fac de lucru cu marginea tricoului.

— Deci era verişoara ta, să-nţeleg?

El şi-a încrucişat braţele, sprijinindu-se de bufet.

— Da.

— Atunci, cred că-ţi datorez nişte scuze.

— Depinde.

— Depinde de ce?

— Dacă îţi pare într-adevăr rău sau nu, Sadie. N-o spune dacă nu eşti sinceră. Şi să nu crezi că, dacă te porţi frumos şi îmi aduci prăjiturele, o să mă înduioşezi. Ai fost foarte deplasată. Şi nu-mi place să fiu făcut mincinos. Nu o merit.

Nu mă gândisem la asta. Fusesem atât de absorbită de ideea că-mi rănise sentimentele, încât nu luasem nici măcar o secundă în calcul că poate şi eu le rănisem pe ale lui.

— Îmi pare rău. Nu credeam că ar conta atât de mult pentru tine.

El şi-a lăsat braţele pe lângă corp, ca şi cum toată forţa din ele îi pierise. Nu cred că am înţeles sensul cuvântului neîncrezător până în acel moment. Dar exact aşa arăta. Neîncrezător. Şi-a frecat faţa cu mâna.

— Sadie, când ţi-am spus că vreau pe cineva care să-mi ţină companie, nu m-am referit doar la un trup cald pe care să-l iau în pat. Genul ăsta de tip crezi că sunt? Asta e părerea ta despre mine?

O idee străină a început să mi se strecoare prin minte. Atât de mult mă obişnuisem cu Richard care să-mi calce în picioare emoţiile, care să-mi zdrobească voinţa, încât iată-mă aici, făcând acelaşi lucru cu Des. Nu-mi trecuse nicio clipă prin minte că aş fi avut asemenea putere, fiindcă, în raport cu Richard, fusesem mereu neputincioasă. Însă Des părea sincer supărat.

— Îmi pare rău, Des. Am exagerat şi am reacţionat greşit.

— Chiar aşa ai făcut! Ce trebuie să fac ca să-ţi câştig încrederea? Pentru că, dacă nu pot, atunci oricare ar fi relaţia dintre noi doi, n-o s-ajungă prea departe. Deşi mi-ar plăcea asta.

Intensitatea lui mă tulbura, îmi făcea pielea să ardă. Iar cuvintele lui îmi făceau altceva să ardă.

— Şi mie mi-ar plăcea, am răspuns eu, recunoscând, în adâncul fiinţei mele, că era cât se poate de adevărat.

Fireşte că voiam ceva mai mult, nu eram genul care să se dea în vânt după aventuri.

Mi-am târşâit sandaua pe podea.

— Nu ştiu câte şanse mai eşti dispus să-mi dai, dar ce-ai zice să-mi mai acorzi una? Dody spune că nu văd niciodată partea bună din oameni, dar în tine o văd. Doar că nu sunt obişnuită cu asta.

Gura lui s-a destins puţin.

— Nici eu nu mă pricep prea bine să fiu bun. Va trebui să te uiţi foarte atent. Dar nu mint. Şi tind să am de-a face cu o singură femeie pe rând, fiindcă altfel m-aş încurca.

Am zâmbit, iar ochii mi s-au umezit. Dacă făcea glume, însemna că aproape reuşisem.

— Ei bine, poate nu ai observat, dar sunt cam instabilă emoţional. Totuşi, ai văzut ce-i mai rău, deci n-ar trebui să mai ai şi alte surprize.

Des a pufnit. Şi a oftat. Şi şi-a încrucişat braţele la piept. Nu-i trecuse supărarea de tot.

— Uite, Sadie, te plac. Dar îmi pare că aştepţi s-o dau în bară ca să-ţi dovedesc că sunt la fel de rău ca fostul tău soţ. Dar nu sunt. Aşa că încetează cu asta, bine?

Avea dreptate. Asta făceam. Şi era cazul să încetez.

— Aşa am să fac, îţi promit.

Stăteam în colţuri opuse ale bucătăriei, uitându-ne lung unul la celălalt. Asimilând înţelesul celor spuse.

— În regulă, a zis el în cele din urmă, făcând un pas înainte şi

micşorând în sfârşit distanţa dintre noi. Gata cu fuga când eşti agitată şi pe jumătate dezbrăcată, bine? Gata cu supăratul fără să-mi dai un motiv. Şi gata cu plânsul la restaurante. Ne-am înţeles? a făcut el, zâmbind în sfârşit.

Eu am încuviinţat din cap.

— Ne-am înţeles.

— Bun.

Şi-a pus mâinile pe mijlocul meu şi m-a tras mai aproape de el.

— Pentru că mi-a fost dor de tine în ultimele zile.

— Da? am zis eu, muşcându-mi buza.

El a încuviinţat din cap.

— Da. Mai ales de asta.

— De ce? am şoptit eu.

Privirea i-a căzut pe gura mea.

— De felul în care îţi muşti buza când devii agitată. Doamne, mă termină de fiecare dată.

Apoi m-a sărutat cu un dor de zile mari.

O senzaţie de uşurare şi de fericire ne-a învăluit trupurile. M-a ridicat şi m-a pus cu fundul pe bufet. Eu mi-am petrecut picioarele după mijlocul lui, simţindu-mă nefiresc de îndrăzneaţă. Atingerea lui îmi dădea dependenţă. Voiam mai mult cu fiecare mângâiere.

E adevărat. L-am dorit pe Des din prima clipă când l-am văzut alergând pe plajă. Pe atunci, dorinţa mea fusese stârnită în parte din curiozitate, în parte din absenţa ei. Însă dorinţa aceea pălea în comparaţie cu intensitatea acesteia.

Ne-am sărutat şi ne-am strâns atât de puternic încât nicio moleculă n-ar mai fi încăput între noi. Aşa trebuia să fie. Pasional, fără frică, amuzant. M-a ridicat încă o dată, ca şi cum aş fi fost uşoară ca un fulg, şi m-a dus în dormitor. Ne-am aruncat pe saltea şi am râs până ni s-a tăiat respiraţia.

Scârba de pisică era acolo. A scos un şuierat şi a ieşit din încăpere. Şi a trecut ceva vreme până când ne-am înfruptat din fursecurile alea.

Capitolul 19

Zilele de vară zburau, nu alta, prefăcându-se într-o săptămână, apoi încă una. Viaţa devenise idilică. Cântecele insipide de dragoste căpătaseră brusc un înţeles profund. Comediile romantice neplauzibile radiau acum de adevăr. Totul în jurul meu devenise o drăgălăşenie absolută de pisicuţe pufoase şi curcubeie strălucitoare. Aşa fusese întotdeauna, doar că nu observasem eu? *Să fie* dragostea o splendoare multifaţetată? Adevărul este că nu sunt prea sigură ce înseamnă *splendoare*, dar, dacă înseamnă ceva foarte, *foarte* bun, atunci da, dragostea era splendoare.

Şi da, fireşte, ştiam că această cursă nebună nu avea să ţină la nesfârşit. Nu eram îndrăgostită-îndrăgostită. Noul şi charismaticul meu prieten (cu avantaje cu tot) îmi strecurase o poţiune supersonică în sucul de fructe, iar eu îl dădusem pe gât înainte să iau în calcul consecinţele. Efectul lui mă îmbătase într-un chip sublim şi mistic, iar eu eram în al nouălea cer. Dulci şoapte de bun-simţ mă avertizau că această jubilare ridicol de ilogică avea să se sfârşească, dar, pentru moment, voiam să mă bucur de ea. Ca atunci când doar ce-ai scăpat de o indispoziţie gravă la stomac şi deodată eşti mai slab cu două kilograme. Nu poţi să nu fii entuziasmat, chiar dacă ştii că o să le pui înapoi de cum o să mănânci ceva. Aşa eram eu. Doar că mult mai bine.

Pe lângă faptul că mă jucam în lac cu copiii, că mergeam la cumpărături cu Dody şi Fontaine, că mâncam mult prea multă îngheţată şi că mă desfătam printre cearşafuri cu Des, am mai participat şi la o conferinţă a organizatorilor profesionişti, de unde m-am întors în Bell Harbor plină de idei şi de entuziasm. Eram hotărâtă să reuşesc, iar Kyle îmi mai găsise doi clienţi.

Într-o seară, pe când făceam treişpe-paişpe pe terasă, aşteptându-l pe Des să vină să mă ia la întâlnire, încercam să găsesc o cale de a face să încapă două sute de perechi de pantofi într-un singur dulap.

— Doamne, femeie, tu nu te relaxezi niciodată? Îţi simt nivelul ridicat de estrogen de-aici, a bombănit Fontaine.

— Ce-nseamnă estrogen? a întrebat Jordan de pe podea, unde

el şi Paige se jucau cu nişte mărgele şi beţişoare.

— Nimic, scumpule, am zis eu, strâmbându-mă la Fontaine.

Dody ni s-a alăturat şi ea pe terasă, purtând o pereche de ochelari de soare cu ramă albastră, nişte blugi evazaţi şi o bluză cu mâneci bufante, de prin 1960. În jurul frunţii avea o bandană portocalie, care o făcea să arate ca un ninja.

— Mişto ţinută, mama.

Ea a scuturat din fund.

— Mulţumesc, dragule. Harry şi cu mine mergem la Festivalul *Age of Aquarius* din satul de vacanţă. Sadie, când trebuie să ajungă Des? Am o întrebare de natură medicală.

— Te rog, nu-l mai bate la cap cu problemele Anitei Parker. Ar trebui să discute cu doctorul ei.

— Nu e pentru Anita. E... pentru altcineva.

— Atunci acel altcineva ar trebui să-şi facă rost de un doctor al lui.

Mi-am întins gâtul, încercând să văd pe fereastră dacă era maşina lui Des cea pe care o auzisem.

Telefonul lui Dody a sunat chiar atunci, iar Paige s-a repezit să răspundă, împrăştiind mărgele în toate direcţiile.

— Alo? O, bună, bunica.

Am fost străbătută de un fior de groază. Auzeam cumva tunetul din lumea de dincolo?

Paige a continuat să vorbească.

— Facem brăţări din mărgele. Îhî. Da, e aici, dar se duce la film cu Des.

Nu! Nu! Nu-i spune asta, *Paige!* Aproape că i-am smuls telefonul din mâna ei delicată. Cu cât mai puţine ştie mama, cu atât mai bine.

Dar Paige a continuat să-mi bată în talpă cui după cui.

— Da, e un băiat de pe plajă. Vorbeşte cam ciudat, dar mi-a dat mie şi lui Jordan acadele când i-a curs sânge de la cap mătuşii Dody.

Ajunge, până aici! I-am luat telefonul.

— Bună, mama. Ce faci?

— Despre cine vorbea?

— Nimeni anume. Un prieten.

— Are vreo problemă de vorbire?

Mama s-ar fi descurcat de minune în acea neagră perioadă a istoriei, când copiii cu defecte erau daţi de mâncare la lupi.

— E scoţian, mamă. Are accent.

— Hmm. Te vezi cu el?

Inchiziţia Spaniolă era nimic în comparaţie cu ea. Mulţumesc lui Dumnezeu că mama nu era adepta torturii.

— E medic, vecinul de peste drum. I-a pus lui Dody nişte copci când a căzut şi s-a lovit la cap. Acum mă duce la film, dar, te rog, nu face mare caz din asta.

Ea a început să se burzuluiască la telefon.

— Serios, Sadie! Nu fac decât să arăt un minimum de interes şi uite ce primesc în schimb!

Mi-am muşcat buza.

— Îmi pare rău, mamă. Cu ce pot să te-ajut?

— Am sunat să programez o vizită la nepoţii mei, dacă nu cer prea mult.

— Le-ar plăcea asta, am minţit eu.

— Şi Richard se vede cu cineva, ştiai?

Am aşteptat ca tristeţea să-mi polueze plămânii şi să-mi îngreuneze respiraţia. Dar nu s-a întâmplat aşa. Tehnic vorbind, Richard se vedea cu cineva încă de când eram căsătoriţi. Dar asta era prima oară când ideea nu-mi provoca o durere în piept.

— Mă bucur pentru el. Ascultă, trebuie să plec. Dar te sun mâine şi stabilim când poţi veni în vizită, bine? Poftim, vorbeşte cu Dody.

Dody a încercat să scape de mine, dar i-am tot îndesat receptorul, până când l-a acceptat.

— Bună, Helene, a zis ea, scoţându-mi limba pe când eu am trecut în cealaltă cameră.

M-am uitat din nou pe fereastră.

— Unde o fi Des? Întârzie.

— Nu întârzie, brioşico. Ţi-ai dat ceasul înainte, mai ştii? mi-a amintit Fontaine.

— Da, pentru că nu-mi place să întârzii. Şi nici el n-ar trebui s-o facă.

— Spune-i-o. Sunt sigur că ar aprecia.

Când Des a venit în cele din urmă, m-a sărutat pe obraz, iar eu am uitat pe dată că mă făcuse să-l aştept.

Paige i-a întins ceva.

— Uite, Des, ţi-am făcut o brăţară. Am folosit culori de băieţi, pentru că eşti băiat. Dar am pus şi o mărgea roz, ca să-ţi aminteşti că e de la mine. Şi una roşie, ca să te gândeşti la

mami.

El a încercat să pună brăţărica pe mâna lui de adult.

— Roşul e culoarea preferată a lui mami?

Paige a încuviinţat din cap, scuturându-şi buclişoarele.

— Da, pentru că e culoarea dragostei.

Eu m-am prefăcut fascinată de propriile unghii.

— Mulţumesc. O s-o pun în buzunar deocamdată, ca să n-o pierd, i-a spus el. Dar sunt sigur c-o să primesc o grămadă de complimente la muncă datorită ei.

Paige a chicotit.

— Fontaine o să-mi citească o poveste mie şi lui Jordan după ce plecaţi.

— Serios? Ce poveste?

— Cea cu căpcăunul cel rău care o închide pe prinţesă în turn. Şi care n-o lasă afară până nu-i ghiceşte numele.

Des a zâmbit.

— O, am auzit de asta. Ştii cum se numeşte?

Ea a încuviinţat din cap, sigură pe ea.

— Da. Se numeşte Rupe-şliţ-kin.

Fontaine şi Des au izbucnit în râs.

Eu i-am tras una lui Fontaine în cap.

— Fir-ai Fontaine! Tu ai învăţat-o asta? Dacă o aude Richard, la mine o să ţipe. Apoi, către Paige: E Rumple-STILT-skin, scumpo.

Fontaine a rânjit:

— N-am învăţat-o eu, îţi jur!

∵

— Nu rămâi la prânz? a întrebat mama câteva zile mai târziu, când i-am dus pe copii în vizită, la Glenville.

— Îmi pare rău, aş fi vrut să pot, dar Kyle vrea să mă întâlnesc cu un alt client în legătură cu organizarea. Ăsta ar fi al treilea, am zis eu, îndreptându-mă de spate, mândră de realizarea mea.

— Tot nu înţeleg de ce-ai vrea să cotrobăi prin lucrurile oamenilor. Mie nu-mi sună deloc tentant. Dacă ai nevoie de bani, ai putea să-mi ceri mie, în loc să te faci menajeră.

Eu m-am dezumflat la loc.

— Mulţumesc, dar nu am nevoie de bani. Iar chestia cu organizarea o fac pentru că e distractiv.

Nu i-am mai spus că mă înscrisesem şi la un seminar de afaceri şi că îmi trecusem numele într-un registru online pentru

organizatori profesionişti. Şi nici că Fontaine concepuse cărţile de vizită pentru viitoarea noastră afacere. Şi nu-i pomenisem nici că el şi Dody puneau presiune pe mine să mă mut de tot în Bell Harbor. N-avea niciun rost să-i spun, de vreme ce nu avea să se întâmple niciodată.

— Copiii vor rămâne două zile la tine, după care va veni Richard să-i ia. E în regulă aşa şi pentru tine? am întrebat-o eu în schimb.

Voiam să plec de-acolo înainte să mă bombardeze cu întrebări despre Des. Sau despre orice altceva, că veni vorba.

— Da, să zicem că e bine. O să-mi pară bine să-l văd.

Nu puteam fi de acord. Richard fusese destul de agreabil ultimele dăţi când am vorbit, dar nu puteam scăpa de senzaţia că punea ceva la cale. Presupun că vechile obiceiuri mor greu.

— În regulă, atunci. Eu am plecat. Nu am mai trecut pe acasă de săptămâni bune.

Am condus până în celălalt capăt al oraşului, în fostul meu cartier. Străzile arătau diferit, culorile ori dimensiunile lor fiind uşor schimbate. Copiii pe care nu-i recunoşteam se jucau în curtea vecină. S-au oprit şi m-au urmărit cu privirea, pe când eu încercam să nimeresc cheia în uşa de la intrare. Măcar gazonul arăta bine. Richard probabil că reparase stropitorile.

Uşa se înţepenise puţin, după care a cedat în sfârşit. Am păşit înăuntru.

Casa mea extravagantă din Glenville prinsese un miros greu, de mucegai. Praful strălucea în razele soarelui care pătrundeau prin ferestre. Aşteptasem cu nerăbdare să trec pe aici, doritoare de puţină linişte după haosul continuu de la Dody. Dar era ciudat de linişte, ca într-o peşteră subterană.

Mi-am lăsat geanta pe bufetul din marmură neagră din bucătărie, pe care o adoram. Cu ocazia ultimei reamenajări interioare, într-o perioadă în care Richard nu prea dădea pe acasă, pierdusem ore bune chinuindu-mă ce culori să aleg. Nuanţele monocrome de cărbune şi cenuşiu care îmi păruseră atât de clasice şi de bun-gust atunci, acum îmi păreau neprietenoase. Totul aici, de la blatul rece ca piatra, la electrocasnicele din oţel inoxidabil, la farfuriile de decor plasate în locuri dureros de nepotrivite, părea completamente lipsit de viaţă. Nu găseai niciun defect în design, dar nici vreo umbră de personalitate. Trebuia să reamenajez iarăşi când aveam să mă

întorc acasă. Poate că Fontaine ar fi fost de acord să mă ajute.

M-am descălţat şi am păşit pe covorul de lână din camera de zi. Deasupra şemineului placat cu marmură se afla un portret de familie uriaş. Richard, Paige, Jordan şi cu mine pozam cu toţii în cămăşi albe şi pantaloni kaki. Îmi aminteam bine ziua aceea. Fusese îngrozitoare. Richard întârziase atât de mult încât nici nu am vrut să stau lângă el pentru poză. După care Jordan a început să plângă, pentru că l-a certat Richard. Zâmbetul din fotografie părea sincer, dar numai eu ştiu cât efort a trebuit să fac pentru asta. Eram expertă în a-mi masca iritarea faţă de restul lumii. Dar eu reuşeam să-mi văd tristeţea din propriii ochi. Trebuia să scap de portretul ăsta. Nu-l lăsasem acolo decât de dragul copiilor. Eu, Paige şi Jordan trebuia să facem un nou portret cât de curând.

La stânga şemineului era un semn în perete de când aruncasem cu un pantof în Richard. Nu-mi mai aminteam de ce îl aruncasem, dar eram sigură că fusese pe merit. Cum ajunsesem acolo? Ura nu pusese stăpânire pe mine deodată, ci treptat, puţin câte puţin, pe nesimţite, ca o degerătură care, în cele din urmă, devine sloi de gheaţă.

Îl iubisem cândva. Şi cred că şi el mă iubise – aşa cum un sportiv îşi iubeşte trofeul câştigat. Eu eram încă la facultate când ne-am cunoscut, iar el era deja reporter la un mic post de radio local. Vai, cât de strălucitoare şi pline de dragoste mi-au părut acele prime luni ale căsniciei noastre! Ne simţeam bine împreună, îmi plăcea la nebunie să-mi acorde atenţie. La început, certurile noastre erau rare, dar gălăgioase, după care s-au pierdut cu totul, împreună cu orice altă formă de comunicare în afară de sex. Asta era noţiunea de conversaţie a lui Richard.

— Vrei?

— Nu ştiu, cred, dacă vrei şi tu.

— Bine.

Sirena care răsuna în depărtare m-a trezit la realitate şi mi-a împrăştiat gândurile despre Richard.

Am urcat la etaj, şovăind în uşa dormitorului. La fel ca în cazul străzilor, mă simţeam de parcă era prima oară când mă uitam la camera asta sau de parcă aş fi privit o expoziţie dintr-un muzeu.

Aici vedeţi habitatul natural al unei familii americane moderne. Observaţi cum masculul şi femela speciei dorm cât de departe unul de celălalt le permite salteaua.

Patul uriaş din centrul camerei trebuia înlocuit. Îl uram acum. Richard mi-l făcuse cadou cu ocazia celei de-a cincea aniversări a căsniciei noastre, însă plăteam şi acum pentru el.

Am deschis sertarul de sus al noptierei, cel în care îmi ţineam bijuteriile. Am scotocit în el până când am găsit cutia de catifea neagră în care erau inelul de logodnă şi verigheta. Am deschis-o. Chiar şi cu draperiile trase, diamantul strălucea de-ţi lua ochii. Era de un carat şi jumătate, un dar extravagant. Richard credea că dragostea trebuie să se vadă şi la exterior, aşa că era generos când venea vorba de portofelul lui. Tehnic vorbind, cred că era generos cu toate părţile care-l priveau. Am chicotit singură în camera goală. Da, ăsta era defectul lui Richard. Era mult prea generos.

Pe dată mi-a răsărit o idee în minte. Am strecurat cutia în buzunar.

Pe când coboram scările, mi-am scos telefonul să sun o vecină. Încă nu luasem legătura cu niciuna dintre ele de când stăteam în Bell Harbor. Sheila de vizavi nu a răspuns. Nici Nora, Elaine sau Connie. Le lăsasem un mesaj la începutul săptămânii, anunţându-le că vin în oraş, însă nu primisem niciun răspuns.

Ieşind pe terasă, am aruncat o privire în curtea din spate. Iată-le acolo, adunate toate în grădina Norei. O senzaţie ciudată mi-a gâdilat gâtlejul şi atunci mi-a venit o nouă idee. Am scos din nou telefonul din buzunar, formând încă o dată numărul Sheilei. Nu pleca nicăieri fără el. Am urmărit cu privirea pe geam cum ridică receptorul de pe măsuţa de sticlă şi verifică numărul apelantului. Şi-a întors capul spre casa mea, apoi l-a pus înapoi jos, fără să-mi răspundă.

Doamne, Dumnezeule, mă ignorau cu toatele! Dar de ce?

M-am aşezat pe pervazul tare al ferestrei şi am aşteptat să mă cuprindă valul de indignare. Dar, la fel ca atunci când am auzit că Richard se vede cu cineva, nici de data aceasta nu am simţit nimic... Îmi fusese dor de femeile astea? Nu chiar. Şi era evident că nici lor nu le fusese dor de mine. Poate nemaidând prin cartier însemna că nu mai aveam nicio bârfa suculentă de oferit, prin urmare, nu le mai eram de niciun folos. Cu două luni în urmă, aş fi traversat furtunos gazonul şi le-aş fi cerut o explicaţie. Dar acum îmi dădusem seama cât de mult se simplificau astfel lucrurile. Scăpasem de nişte prietenii inutile fără o despărţire urâtă ori vreo ieşire hormonală. Când aveam

să mă mut înapoi în Glenville, nu urma să încerc să reiau legătura. Aveam să-mi fac prieteni noi. Prieteni mai buni. Ce spusese madam Margaret? „Gata cu vechiul, să vină noul?”

Cred că lucrul ăsta era valabil şi pentru oameni.

Capitolul 20

Des a venit să mă ia pentru întâlnirea noastră arătând mult prea apetisant pentru binele meu. În timp ce-mi deschidea portiera din dreapta, a arătat cu degetul spre obrazul meu.

— Ai ceva acolo.

Super, am dat ruj pe lângă? Nu întinsesem bine crema de iluminare pentru care sunt prea bătrână ca să mai aibă vreun efect? Am şters pata.

— Gata?

El a scuturat din cap şi s-a apropiat de mine.

— A, văd acum, e un sărut, a zis el, lipindu-şi buzele moi ca untul de faţa mea. Amândoi am început să chicotim la unison.

— Prea siropos? a întrebat el.

— Puţin, da, dar apreciez.

M-a sărutat încă o dată înainte să intru în maşină. Copiii erau la Richard peste weekend, aşa că eram liberă şi lipsită de griji pentru următoarele câteva zile. Foarte lipsită de griji.

În timp ce-l aşteptam pe Des să vină pe partea lui, am văzut ceva strălucind pe podeaua maşinii. M-am aplecat şi l-am ridicat de jos. Era un cercel. Am fost cuprinsă de o senzaţie apăsătoare de déjà vu. Ştiţi, sentimentul că aţi mai trecut o dată prin acelaşi rahat?

Obişnuiam mereu să găsesc tot felul de lucruri prin maşina lui Richard, cum ar fi cutii de chibrituri de la restaurantele unde eu nu pusesem piciorul niciodată, fire lungi de păr blond, pahare de carton cu urme de ruj pe pai. Ba odată am găsit chiar un ambalaj de prezervativ. Richard îmi spusese că un prieten îi făcuse o farsă, punându-i în glumă un Trojan pe schimbătorul de viteze. Mda, ce glumă bună.

Am studiat cercelul în tăcere, cât timp Des şi-a ajustat scaunul şi a lăsat în jos parasolarul. L-am privit lung, ca şi cum s-ar fi putut evapora dacă îmi doream din tot sufletul. Era deosebit, cu mărgele din sticlă colorată, prinse cu o sârmuliţă răsucită. Nu era de bun-gust. De fapt era de-a dreptul hidos. Şi nu era nici pe departe al meu.

El a băgat cheile în contact.

Eu am ridicat cercelul.

— Al cui e ăsta?

El m-a privit mirat şi s-a uitat lung la cercel, apoi din nou la mine.

— Ăă... nu e al tău?

I l-am vârât şi mai mult în faţă, ridicând intrigată din sprânceană.

— Ţi se pare că aş purta aşa ceva?

El a părut nedumerit, ca şi cum i-aş fi pus o întrebare capcană, în genul „Cercelul ăsta mă face grasă”?

— Ăă... presupun că nu.

— Atunci al cui e?

El şi-a făcut de lucru cu băgatul maşinii în viteză.

— L-am găsit pe aleea voastră ieri şi m-am gândit că trebuie să fie al lui Dody. Am tot uitat s-o întreb.

M-am uitat din nou la cercel. Da, aducea foarte mult cu monstruozităţile pe care le purta ea. Explicaţia lui era perfect logică.

— I-l dau eu, am zis, strecurându-l în poşetă.

— Mulţumesc. Cum se descurcă Penny? Se simte bine? a întrebat el, dând cam poticnit cu spatele.

— Se simte bine. E doar obosită.

Îi spusesem lui Des despre sarcina lui Penny înainte ca ea să mă pună să jur că voi păstra secretul. Ştiam că el n-o să spună nimănui, de vreme ce era puţin probabil s-o întâlnească. Îi mai spusesem şi lui Fontaine, cu toate că fusese numai din greşeală. Era la fel de abil ca mama când venea vorba de tehnici de interogare.

— Vor să afle dacă o să fie băiat sau fată?

— Nu, vor să fie o surpriză.

— Aha. E bine. S-au hotărât în privinţa numelui?

— Nu încă. Ce-i cu toate întrebările astea despre copilul lui Penny?

Des mi-a zâmbit:

— Nimic. Doar făceam conversaţie.

Am luat cina la Arno’s, restaurantul unde lucra Jasper. Apoi ne-am plimbat pe faleza din Bell Harbor, ţinându-ne de mână şi sprijinindu-ne unul de altul, până când am găsit un bar micuţ şi obscur, unde se cânta muzică live. Avea vedere la mare şi era locul perfect pentru orice avea să ne rezerve restul nopţii.

Mesele erau micuţe. Ne atingeam cu genunchii pe sub cea la care stăteam, lucru care-mi făcea pielea de găină, anticipând mişcarea pe care aveau s-o facă mai târziu.

Sorbeam din cocktailurile noastre şi vorbeam despre lucruri neimportante, ca, de exemplu, cine a inventat ora de vară şi cât de ciudat era musicalul *Cats.* Serios acum, e un musical despre pisici!

I-am povestit cum, când eram mici, Penny voia să facă economie de energie cu mult înainte ca asta să devină un trend, aşa că eu obişnuiam să mă strecor în camera ei şi să aprind lumini la întâmplare, doar ca s-o enervez.

— Mie şi lui Bonnie ne plăcea să dăm foc la lucruri, a replicat Des. Odată am dat foc unei canapele.

— Aţi dat foc unei canapele? De ce?

El mi-a aruncat un zâmbet leneş.

— Era acolo. Ne plictiseam. Era o canapea veche şi aruncată de cineva, aşa că am dus-o pe un deal şi i-am dat foc. Dar ne-a pârât Robin. Ea a fost dintotdeauna cea care nu-şi putea ţine gura. Mama şi-a ieşit din pepeni când a auzit.

Nu puteam să-mi închipui ce-ar fi făcut mama în asemenea circumstanţe.

— Şi ce s-a întâmplat?

Des şi-a bătut gânditor degetul de buze.

— Hm, să vedem. Eu a trebuit să fac curat în garaj, să spăl maşina, să frec lună bucătăria, să plimb câinele... cam toate sarcinile cu care deja mă bătea la cap să le fac. Dar a trebuit să-i spun şi tatei. Asta a fost adevărata pedeapsă.

— De ce?

Încă o dată, mi-era greu să-mi închipui scena, de vreme ce practic crescusem fără tată.

— Tata nu e genul de om pe care să vrei să-l înfurii, aşa că eram îngrozit. Mi-am târât fundul jalnic în biroul lui ca un zombi.

— Şi ce-a făcut? l-am întrebat eu, întinzându-mi piciorul şi atingându-l ca din greşeală.

Ochii i-au strălucit, iar eu am rămas încântată de capacitatea mea de a-i distrage atenţia.

— A râs. Inginerul din el a considerat tare isteaţă isprava noastră, dar tot m-a pedepsit să nu ies din casă vreo săptămână, în timp ce mama m-a muncit ca pe un câine. Întotdeauna ne pedepsea punându-ne la treburi casnice. Poate

de-asta sunt cam neîndemânatic acum. În subconştientul meu, curăţenie egal necazuri.

— La mine, curăţenie egal dominaţia mondială, ca şi cum, dacă pun totul la locul lui, obţin astfel controlul absolut asupra universului.

El a luat o înghiţitură mare din băutura lui.

— Cred că asta e mai înfricoşător decât să dai foc la lucruri. Hei, vrei să dansezi? m-a întrebat el, pe când orchestra a început să cânte o melodie lentă.

Să ne gândim. Voiam să mă lipesc de el şi să ne legănăm înainte şi înapoi, în vreme ce toată lumea ar fi şoptit ce cuplu frumos formăm? Avea să fie amuzant.

— Da, te rog.

Am avut dreptate. Chiar era amuzant. Nu ştiu dacă s-a obosit cineva să observe ce cuplu frumos formam, dar, chiar şi aşa, mi-a plăcut.

— Te mişti incredibil de uşor, domnule doctor McKnight.

— Serios?

Părea încântat de compliment.

— Trebuie să-ţi fac o mărturisire. Bonnie şi cu mine am luat lecţii de dans înainte de nunta ei. De vreme ce tata nu mai era prin preajmă, m-a rugat pe mine să-i ţin locul. Dar s-a gândit că ar trebui să mergem totuşi la nişte cursuri, ca să nu ne facem de râs.

— Ce drăguţ.

— Nu chiar. La fiecare curs, ne certam precum şoarecele şi pisica. Aproape ne-am omorât unul pe celălalt. Cea mai urâtă experienţă din viaţa mea.

Zâmbetul lui larg spunea însă contrariul.

Eu m-am lipit de el.

— Ei bine, oricum ar fi fost, mă bucur că ai luat lecţii.

El m-a tras şi mai aproape şi ne-am învârtit amândoi, dându-ne în spectacol.

— Şi eu mă bucur.

Apoi m-a sărutat, chiar acolo, în faţa tuturor oamenilor din Bell Harbor.

— Mai am o mărturisire de făcut.

Vocea îi era scăzută, topindu-se în urechea mea.

— Ce anume? am zis eu cu respiraţia tăiată.

— M-am gândit la tine toată ziua.

— Aşa ai făcut?

O căldură delicioasă mi s-a aprins în partea de jos, răspândindu-se în toate direcţiile.

— Da. Hai la mine şi am să ţi-o dovedesc.

∵

Tunetele bubuiau, ploaia ropotea. Era o dimineaţă cenuşie şi mohorâtă, dar eu radiam pe dinăuntru. O perdea se învăluia cu mişcări senzuale înăuntrul dormitorului lui Des, ca desprinsă dintr-un film noir. Probabil că am lăsat uşa glisantă deschisă în graba noastră de a ne dezbrăca unul pe celălalt. M-am dat uşor jos din pat, nevrând să-l trezesc. Îmi plăcea să mă furişez în baie, să-mi aranjez părul, să-mi curăţ urdorile de la ochi şi apoi să mă strecor înapoi în pat, aşa încât să creadă că mă trezesc proaspătă ca un trandafir. Poate că frumuseţea era în ochii celui care o privea, dar niţică ferchezuială nu făcea rău nimănui.

M-am aranjat pe cât am putut mai bine, având în vedere că poşeta şi majoritatea hainelor erau în cealaltă cameră. Nu aveam nici produse de înfrumuseţare, nici vreo tehnică secretă. Mi-am turnat nişte pastă de dinţi şi am plimbat-o prin gură. Părul era o învălmăşeală groaznică şi eram sigură că aveam o urmă de muşcătură pe gât, dar nu prea aveam ce face în privinţa asta. Am aprins uşor lumina în baie şi am deschis cât mai încet uşa.

Dar m-a prins. Des mi-a aruncat un zâmbet leneş din pat.

M-am ascuns toată după uşă, lăsându-mi doar capul afară.

— ’Neaţa, a zis el.

— ’Neaţa, i-am răspuns, rămânând pe loc, nevrând să hoinăresc prin cameră în lumina zilei. Ei bine, în cazul de faţă, era destul de întuneric, dar, chiar şi aşa, era încă suficientă lumină cât să nu vreau să defilez în costumul Evei.

— Ăă, poţi să… închizi ochii? am întrebat eu şovăitor.

— Poftim? a făcut el, chicotind.

— Nu am nimic pe mine.

— Şi de ce aş închide ochii?

— Pentru că sunt timidă. Mi-e ruşine.

Des, mai mult decât amuzat, şi-a încrucişat braţele la ceafă.

— Asta e ridicol.

— Ba nu e. Haide, mă simt aiurea. Închide ochii, am zis eu, deja puţin enervată pe el.

— Ştii că văd tot timpul oameni fără haine pe ei, nu?

— Atunci nu o să-ţi fie atât de greu să *nu* te uiţi la mine, perversule ce eşti!

— Şi mai ştii că te-am văzut şi pe tine dezbrăcată de câteva ori şi mi-a plăcut, nu?

— De cele mai multe ori, stăteam întinsă şi era întuneric. Asta e cu totul altceva.

El a râs şi mai tare.

— Chiar nu ai de gând să ieşi?

— Nu, pentru că sunt goală, iar tu eşti acoperit până-n gât.

— Asta e problema?

A dat pătura la o parte, arătându-mi că era la fel de dezbrăcat ca mine.

Vai, Doamne!

— Gata, acum suntem chit. Te simţi mai bine?

Am întors privirea, roşind puternic. În adâncul meu, eram o fată cuminte, iar fetele cuminţi îşi feresc privirea când bărbaţii se arată în toată goliciunea lor. Dar nu eram nici chiar *atât* de cuminte, aşa că, peste vreo jumătate de clipă, m-am uitat înapoi. El stătea întins cât era de lung, confortabil până la neruşinare, pielea lui închisă contrastând cu albeaţa cearşafurilor. Mi-a făcut un semn jucăuş să mă aşez pe saltea.

— Vino-aici, a zis el, de parcă ar fi vorbit cu unul dintre câinii lui Dody.

Mi-am cântărit repede opţiunile. Nu puteam să-mi petrec toată ziua în baie. În cele din urmă, tot ar fi trebuit să ies şi, doar dacă nu mi-aş fi făcut o togă dintr-un prosop de baie, trebuia s-o fac dezbrăcată. De data asta câştigase.

— Dumneata, domnule, nu eşti deloc un gentleman.

Mi-am îndreptat spatele şi am ieşit de după uşă, urmărind cu privirea cum expresia de pe chipul lui se schimbă de la una de tachinare nevinovată la ceva cu totul diferit.

Hmm, poate că, până la urmă, eu câştigasem de data asta.

Ne-am petrecut următoarea oră în pat, explorând virtuţile goliciunii noastre.

De fapt, ne-am petrecut aproape toată ziua în pat, stând întinşi, pălăvrăgind, râzând, bucurându-ne în tăcere de compania celuilalt. Am mâncat gofre făcute la toaster şi popcorn la microunde. Ne-am uitat la filme, am făcut o baie în jacuzzi, ne-am mai prostit puţin, după care am tras un pui de somn. Mâncarea nu a fost bună, filmul n-a avut niciun subiect şi a fost

plictisitor, iar eu am avut parte de cea mai frumoasă zi din viaţa mea. Să nu fac nimic cu Des era mult mai amuzant decât să fac orice altceva cu oricine altcineva.

— Probabil ar trebui să mă întorc acasă, am zis eu, ridicându-mă şovăielnic de pe canapea, împlinindu-se aproape douăzeci şi patru de ore de la întâlnirea noastră. Eram îmbrăcată cu o pereche de pantaloni de spital de-ai lui Des, care îmi veneau cu treizeci de centimetri mai lungi, şi cu unul dintre tricourile lui. Părul îmi era groaznic de răvăşit şi tânjeam după periuţa mea de dinţi cu intensitatea cu care Scooby tânjeşte după gustările lui. Des deschidea dulapuri prin bucătărie.

Şi-a iţit capul în uşă:

— Ai planuri diseară?

— Nu, dar am crezut că te-ai săturat de mine.

— Aşa e. M-am săturat să mă tot laşi să-ţi smulg hainele de pe tine.

Am roşit.

— Astea sunt hainele tale. Şi, oricum, m-am gândit că m-am lăsat destul greu.

El a închis uşa unui dulap.

— Hmm, când te-ai lăsat greu?

Eu m-am ridicat în picioare.

— Acum chiar că plec.

El a ieşit din bucătărie şi m-a tras aproape de el.

— Ştii că doar glumeam.

— Mda, cum să nu!

— Sadie, nu pleca acasă, mi-a şoptit el în ureche. Rămâi să mănânci macaroane cu brânză cu mine.

— Crezi că mă poţi seduce cu carbohidraţi?

— Ţi-aş oferi ceva mai bun, dar chiar e singura mâncare pe care o am. Asta şi un borcan cu măsline. Dar, dacă rămâi, te las pe tine să alegi următorul film.

Era un împieliţat tare convingător, momindu-mă cu carbohidraţi şi filme de categoria B.

— Trebuie neapărat să mă spăl pe dinţi. Mor după periuţa mea, am recunoscut eu cu fervoare.

El a râs.

— Nu poţi s-o foloseşti pe a mea?

— Bleah! Dezgustător! Chiar simt nevoia să mă împrospătez.

— Mâine intru de gardă pentru următoarele cinci nopţi. Vrei

să mă trimiţi în tranşee fără să mă săruţi?

Ar fi putut să-mi ceară să rămân fie şi numai din motive pur sexuale, dar, sincer, şi aşa era bine.

— Te-am sărutat de mii de ori. Dar uite cum facem: mă duc acasă să mă schimb de haine şi mă întorc.

El m-a pupat pe nas.

— Perfect. Eu o să dau o fugă până la magazin să iau ceva de mâncare, apoi ne întâlnim aici. Las uşa din faţă neîncuiată, în cazul în care ajungi înaintea mea.

Des m-a lăsat la Dody în drumul lui spre cumpărături. Eu m-am furişat înăuntru îmbrăcată în hainele lui şi cărând un sac în care aveam propriile lucruri. Aveam clasă, ce să mai. Fontaine făcea nişte schiţe la masa din bucătărie, în vreme ce Jasper tăia ardei.

— Bună, băieţi. Unde e Dody?

Am aruncat sacul cu haine pe un scaun şi am luat un măr din bolul cu fructe.

— E cu Harry la Festivalul de Film Christopher Walken, a răspuns Jasper. Mişto ţoale, apropo.

— Mulţumesc, am bălmăjit eu, cu gura plină de măr.

— Unde aţi luat cina aseară? a întrebat Fontaine.

— La Arno's. Iar diseară gătim la Des.

— N-ai stat acolo cam o zi şi jumătate? Felicitări c-ai încălecat din nou poneiul, văcăriţo!

— Mulţumesc. Hei, Jas, mă bucur că eşti aici. Voiam să-ţi arăt ceva.

Am dat fuga în camera mea, am luat cutiuţa de catifea neagră pe care o adusesem cu mine din Glenville şi am alergat înapoi în bucătărie. Iute ca gândul.

Am pus cutia în faţa lui.

Jasper a cercetat-o cu privirea, de parcă ar fi fost o bombă pe care trebuia s-o dezamorseze.

— Ce-i asta? a întrebat el, luând un prosop şi ştergându-şi mâinile.

Şi Fontaine se uita la cutie la fel de lung.

— M-am tot gândit. Ştiu că îţi doreşti inelul perfect pentru Beth şi că nu ai bani gheaţă pentru el. Dar, dacă-l iei pe ăsta, probabil îl poţi da la schimb şi să rămâi şi cu o diferenţă de bani pe deasupra.

Jasper arăta de parcă doar ce-i spusesem că eram un cyborg.

— Haide. Deschide-o, l-am îndemnat eu.

El a ridicat cutia şi a deschis-o încet.

— Sadie, nu poţi să mi-l dai mie! Inelul ăsta e uriaş!

Am ridicat din umeri.

— Ştiu. Dar nu am nevoie de el. Nu-l vreau. Şi n-o să fac niciodată un lanţ din el, pentru că o să-mi amintească mereu de Richard.

Fontaine i-a smuls lui Jasper inelul şi l-a ridicat în lumină, făcându-l să sclipească şi să strălucească.

— Atunci dă-l tu la schimb şi ia-ţi altceva pe el, dar eu nu-l pot primi, a spus Jasper, scuturând din cap.

— Eu nu am nevoie de şi mai multe bijuterii, Jas. Dar tu da. M-aş bucura mult dacă m-ai scăpa de el. Ştii că nu suport să am lucruri care nu folosesc nimănui. Pentru mine, asta înseamnă haos. Dar, dacă pe tine şi pe Beth vă face fericiţi, atunci şi pe mine o să mă facă.

Fontaine a întins înapoi inelul fratelui său.

— E un târg destul de bun.

Jasper îşi mută privirea când la noi, când la inel.

— Se mai practică asta? La schimburi, mă refer.

Fontaine a încuviinţat din cap.

— Sunt sigur că încă se practică la bijuteria lui Mason. Am mai cumpărat lucruri vechi de la ei.

Ceasul cu pasărea Tweety al lui Dody s-a auzit bătând de pe hol, în timp ce eu îi aşteptam răspunsul.

— Eşti absolut sigură de asta, Sadie? a întrebat Jasper pe un ton grav.

Eram. Era lucrul corect de făcut.

— Absolut.

Jasper a închis cutia şi m-a îmbrăţişat, de parcă eram pe cale să sărim din avion şi numai eu aveam paraşută. Cu voce spartă, mi-a mulţumit, apoi a ieşit cu paşi mari din încăpere, înăbuşindu-şi un suspin.

Fontaine s-a întors spre mine şi mi-a zâmbit, dând din cap.

— Găluşcuţo, habar n-aveam că poţi fi atât de mărinimoasă.

Eu i-am răspuns la zâmbet.

— Iar eu habar n-aveam că ştii ce înseamnă cuvântul mărinimos.

∵

Am ajuns acasă la Des înaintea lui. Am pierdut vremea,

strângând de prin jur, spălând cele câteva farfurii din chiuvetă, aranjând pernele de pe canapea, făcând patul şi aliniindu-i pantofii, care până atunci stătuseră aruncaţi într-o grămadă mare în faţa uşii. Teancuri de plicuri nedeschise zăceau împrăştiate prin toată bucătăria. N-am putut să mă stăpânesc. Le-am sortat pe toate, punând revistele într-o grămadă, corespondenţa inutilă într-alta, iar cea care părea importantă într-o a treia. Am aşezat frumos cele trei grămezi pe bufetul din bucătărie.

El a intrat tocmai când eu terminam.

— Bună.

A aruncat o privire prin jur şi abia atunci mi-am dat seama că îmi băgasem nasul în treburile lui, încă o dată. Poate că-i plăceau pantofii făcuţi grămadă şi corespondenţa împrăştiată prin fiecare încăpere.

A lăsat pungile de cumpărături pe bufet, lângă prosoapele de vase frumos împăturite.

— Văd c-ai fost foarte ocupată.

Mi-am muşcat buza.

— Scuze, din obişnuinţă.

— Nu-ţi cere scuze, a zis el, ridicând prima revistă din teanc. Hmm, când am primit-o pe asta?

— Sunt în ordine cronologică, de la cele mai vechi, la cele mai recente.

Obsesia mea nu cunoştea margini. Puteam foarte bine să dau totul pe faţă.

El s-a sprijinit de bufet şi a zâmbit.

— Lasă-mă să ghicesc: toate hainele tale sunt aranjate pe culori, nu-i aşa?

— Nu aşa le are toată lumea?

Zâmbetul lui s-a lăţit şi mai mult.

— Sora mea Robin şi le ordonează aşa. O să te adore.

Parcă se oprise timpul în loc. Încălcase cea mai importantă regulă. Toată lumea ştia că aduce ghinion să pomeneşti de întâlnirea cu un membru al familiei celuilalt atât de devreme într-o relaţie. Era aproape la fel de rău cu a spune „Te iubesc” mult prea repede. Ştiţi voi, *declaraţie de dragoste prematură*.

Zâmbetul i-a pierit de pe chip la fel de brusc pe cât îi şi apăruse. A început să-şi facă de lucru cu pungile, în vreme ce eu rearanjam teancul de corespondenţă deja aliniat la dungă.

— Deci, ce avem la...
— Spaghete, a răspuns el, înainte ca eu să termin întrebarea.
În noaptea aceea, stând îmbrăţişaţi ca un cuplu de bătrânei care aşteptau să adoarmă, am chibzuit la stadiul în care se afla această relaţie şi am încercat să ţin piept valului de tristeţe. Vara era aproape pe sfârşite. Eu şi Des am ocolit intenţionat subiectul întoarcerii mele la Glenville şi locul următor în care avea să fie trimis cu serviciul. Ştiam că i se oferise posibilitatea de a-şi prelungi şederea în Bell Harbor, dar, de vreme ce el nu deschisese subiectul, nici eu nu o făcusem.
Realitatea acestei relaţii amoroase era un ocol, nu destinaţia finală. Mai devreme decât mi-aş fi dorit, aveam să mă întorc la adevărata mea viaţă, iar el avea să pornească în următoarea lui mare aventură. Amândoi am ştiut asta de la bun început, aşa că ar fi fost copilăresc din partea noastră să ne dorim ca totul să fi fost altfel, nu-i aşa? Trebuia s-o recunoaştem. Trăisem într-o bulă, prefăcându-ne că există un viitor. Dar nu exista.
— Des? am spus eu în şoaptă.
— Hmm?
— Îmi place când sunt cu tine.
El m-a strâns de mijloc şi a bălmăjit, pe jumătate cuprins de somn:
— Şi mie.
De dimineaţă, m-am trezit înaintea lui, i-am ridicat tricoul de pe podea şi i l-am pus pe el. Ziua de ieri, când fusesem surprinsă dezbrăcată, ieşise destul de bine, dar eram încă ruşinoasă. Am aprins lumina de la baie, iar inima mia tresărit, mi s-a oprit o secundă, apoi a început să bată nebuneşte. Pe dulăpior, lângă cea a lui Des, se afla o periuţă nou-nouţă. În jurul ei avea legată o mică fundă din aţă dentară, ca să ştiu că era pentru mine. Era cel mai drăguţ lucru pe care îl văzusem vreodată. Îmi cumpărase o periuţă de dinţi. Am ridicat-o cu grijă, de parcă ar fi fost condurul din sticlă al Cenuşăresei. Gestul însemna mult pentru mine, şi nu doar pentru că eram foarte scrupuloasă în ceea ce privea igiena mea dentară. Periuţa pasta de dinţi era specială pentru că însemna că voia să mă întorc la el.

Capitolul 21

— E doar o periuţă de dinţi, Sadie! Poate ţi-a dat-o pentru că ai o respiraţie urât mirositoare.

Mă aflam în bucătăria enervant de plină de gărgăriţe a lui Penny, pe la care trecusem înainte să iau copiii de la Richard. Des era plecat câteva zile la Seattle, la o conferinţă medicală, aşa că aveam timp liber de plimbat. Mi-am amestecat limonada, întrebându-mă dacă nu cumva avea dreptate. Poate chiar interpretam prea multe în gestul lui.

— Mi s-a părut doar foarte drăguţ.

Ea şi-a trecut mâna peste abdomenul ei încă plat, un obicei pe care-l căpătase de când aflase că e însărcinată.

— E drăguţ, clar. Dar n-ar trebui să te muţi acolo pentru un tip, mai ales dacă nu ai de gând să rămâi.

— Dody mă tot bate la cap să mă mut în Bell Harbor. Eu n-am spus niciodată asta!

— Nu direct, dar ai tot lăsat indicii subtile. Nu vorbeşti decât despre ce distractiv e acolo, cât de prietenoasă e toată lumea şi cum viaţa e mult mai bună decât în Glenville. Sincer, parcă nici nu-ţi pasă c-o să mă laşi de una singură tocmai când trebuie să vină bebeluşul!

Penny şi-a acoperit faţa cu mâinile şi a izbucnit în lacrimi.

Hormonii din primul trimestru sunt nişte afurisiţi forţoşi. Te lovesc în genunchi şi te fac să cazi lat, drept în mutra ta plângăcioasă. Mi-am pus limonada pe masă ca să-i cuprind umerii tremurători ai lui Penny.

— Nu mă mut acolo. Ar fi de-a dreptul stupid.

— Nu ar fi! a spus ea printre sughiţuri. Ar fi perfect logic. E mult mai bine acolo decât aici. Unde ar trebui să-mi duc copiii la joacă? Nu e niciun parc în apropierea casei mele. Nu e nicio plajă şi nu sunt nici magazine de caramele ori de zmeie. Bell Harbor are toate astea, plus căsuţele acelea micuţe şi drăguţe, care arată atât de diferit una de alta.

Şi-a şters faţa, apoi a continuat:

— Gândeşte-te numai. Ai putea să-ţi cumperi un mic bungalou şi să-l vopseşti mov, dacă aşa ai vrea. Eu trebuie să primesc o

afurisită de învoire de la o stupidă asociaţie a cartierului ca să-mi pun o fântână pentru păsărele în propria curte!

— Poate că ar trebui să te muţi în Bell Harbor, am zis eu.

— Poate c-am s-o fac, dar tu, prima.

M-am aşezat la loc, dorindu-mi să fi avut nişte gin în limonadă.

— Deci acum îmi spui c-ar trebui să mă mut acolo?

— Probabil. Dar nu o face de dragul unui tip.

Când Dody şi Fontaine îmi sugeraseră să mă mut, îmi fusese uşor să alung numaidecât ideea. La urma urmelor, Fontaine o făcea din raţiuni profesionale, iar Dody era o trăsnită şi jumătate. Însă lucrurile se schimbau acum, că Penny semnase şi ea petiţia.

— N-o să-ţi fie dor de mine?

Ea a sughiţat din nou.

— Ba da, dar o să vin să te vizitez tot timpul. Prinţesa Buttercup adoră apa.

— Cine e prinţesa Buttercup?

— Bebeluşul. Aşa îi place lui Jeff să-i spună.

— Şi dacă e băiat?

— O să ia bătaie tot timpul.

∵

Televizorul urla prin uşa apartamentului lui Richard. Am bătut a doua oară, iar Jordan mi-a deschis un minut mai târziu.

— Bună, mami, a zis el, sărindu-mi în braţe şi strângându-mă cu putere.

Nu puteam să mă satur niciodată de asta.

— Bună, frumoaso, s-a miorlăit Richard.

Vai, de asta chiar mă săturasem.

Am păşit înăuntrul apartamentului lui sărăcăcios mobilat.

— Uau, îmi place ce-ai făcut cu locul ăsta!

Richard a chicotit.

— Ei bine, la tine a rămas toată mobila, mai ştii?

Eu am zâmbit.

— Copiii sunt gata?

Cu cât plecam mai repede de-acolo, cu atât mai bine.

— Care-i graba? Vrei să bei ceva?

— Nu, mulţumesc. Trebuie să plecăm. Şi sunt cu maşina.

— Ai o întâlnire în Mayberry cu personajul ăsta sexos, Dezzz, de care tot vorbesc copiii? Cine e?

— Nimeni special. Doar un prieten, am zis eu, dând cu piciorul într-un ziar de pe podea, pe când căutam încălţările copiilor.

— Un prieten, ai? a făcut Richard, sprijinindu-se de perete. E bine să ai prieteni. E serioasă chestia?

M-am oprit din căutatul încălţărilor şi i-am aruncat lui Richard o privire aspră.

— Asta nu prea e treaba ta, aşa-i?

El a rânjit.

— Vai, aşa serioasă e? Ce nume mai e şi Dezzz? E biciclist sau ceva de genul?

Am zărit sandaua lui Paige dosită după o pernă a canapelei şi am traversat încăperea ca s-o scot de-acolo.

— E medic. Haideţi, copii! Ajutaţi-mă şi strângeţi-vă lucrurile.

Paige a început să sară într-un picior.

— Mami, unde mi-e celălalt pantof?

— Aici e, scumpo. Lasă-mă să te ajut.

Ne-am vânzolit în jur, adunându-le lucrurile şi îndesându-le într-o geantă. N-am mai stat să le şi împăturesc. Oricum aveam să bag totul la spălat de cum ajungeam înapoi la Dody.

— Tati, să nu bei din cutia mea de suc. Lasă-mi-l mie, bine? i-a spus Jordan.

— Bine, J. Aşa am să fac. Eşti sigură că trebuie să pleci aşa repede, Şade? Am putea să comandăm pizza, să deschidem o sticlă de vin. Ai putea să-mi povesteşti totul despre noul tău prieten. Sau, şi mai bine, am putea să ne aducem aminte de vremurile bune.

Aluzia lui era cât se poate de clară: *Hai să le punem un film copiilor*, *după care să ne furişăm în cealaltă cameră pentru o partidă scurtă*.

Am scuturat din cap cu hotărâre.

— Nu, am chestii de făcut. Trebuie să trec mai întâi pe acasă înainte să ne întoarcem la Bell Harbor.

El s-a încruntat.

— Nu e nevoie să verifici casa. Aş putea face eu asta pentru tine, doar ştii.

— Foarte drăguţ din partea ta, Richard, dar am nişte lucruri de luat de acolo. Copii, daţi-i un pupic lui tati. Trebuie să plecăm.

Paige l-a sărutat pe obraz, iar el a îmbrăţişat-o. Jordan a încercat să facă la fel.

— Hei, J. Bărbaţii adevăraţi dau mâna, mai ţii minte ce ţi-am zis? l-a apostrofat Richard.

Eu mi-am muşcat limba. Doamne fereşte ca fiul lui Richard să dea dovadă de sensibilitate!

Jordan a încuviinţat din cap şi a întins mâna.

— Bun, cred că asta e tot, am zis eu. Pe curând, Richard. Am dat să mă îndrept spre uşă. Copiii au luat-o înainte, în timp ce Richard m-a prins de mână şi m-a strâns.

— Sadie, spune-mi adevărul: e serioasă treaba între tine şi tipul ăsta?

Era oare gelos? După atâta timp şi după toate lucrurile prin care mă făcuse să trec?

Nu eram într-atât de naivă să cred că relaţia cu Des era treabă serioasă. Nici nu ştiam dacă avea să fie ceva vreodată, dar nici nu voiam să-i spun asta lui Richard.

— E foarte serioasă, Richard. N-am fost în viaţa mea atât de îndrăgostită.

Capitolul 22

— O să-ţi placă de Tom şi de Tasha. Nu mai fi atât de agitată, mi-a spus Des, pe când ne îndreptam spre portul din Bell Harbor.

— Nu sunt agitată. Ce te face să crezi că sunt agitată?

— N-ai scos o vorbă toată dimineaţa şi îţi sângerează buza.

Mi-am dus mâna la gură. Bine, poate că eram puţin agitată, dar cine n-ar fi fost? Astăzi urma să ne plimbăm pe mare împreună cu doi prieteni de-ai lui de la Facultatea de Medicină. Veniseră de dimineaţă din Chicago cu propria barcă. Eu nu făceam diferenţa dintre *tri*bord şi *tri*ton, iar ei navigau de ani buni. Nu era ăsta un motiv suficient de bun să intru în panică? Iar Tasha era încă prietenă cu fosta soţie a lui Des. Avea să mă urască la prima vedere. Nu?

Des mi-a spus că Tasha era dermatoloagă. Super. Avea să-mi critice tenul şi să-mi spună cum că ar trebui să folosesc o cremă de soare mai bună. Soţul ei, Tom, era medic legist. Presupun că, dacă ar fi lâncezit conversaţia, puteam oricând să-l întreb despre otrăvuri nedetectabile pe care să i le dau lui Richard.

Fontaine mă îmbrăcase în cea mai potrivită ţinută marinărească, pantaloni albi de pânză şi un tricou alb cu dungi albastre. Am acceptat totul, până la eşarfa de un roşu aprins pe care încercase să mi-o lege în jurul gâtului. Nu voiam să arăt ca soţia milionarului din *Gilligan's Island.*

Jasper ne-a pregătit un prânz pe care să-l împărţim cu restul, umplând coşul de picnic cu produse clasice, dar exotice, pentru care plănuiam să-mi asum în mod mincinos meritul. Şi, fireşte, Dody, nerăbdătoare să-şi aducă şi ea contribuţia, mi-a aruncat nişte sare cuşer în faţă tocmai când ieşeam pe uşă, crezând că asta avea să ţină departe răul de mare. Era nevoie de o întreagă armată să mă lanseze în voiajul meu pe mare.

Des şi cu mine ne-am plimbat de-a lungul docului, citind numele fiecărei bărci. Am trecut pe lângă o *Hopa-Mitică*, *Hai, tati* şi o *Catifeaua albastră*, am depăşit o *Spărgătoare de valuri*, ba chiar am dat de una cu îndrăzneţul nume de *Trage-mi-o.* Am ajuns la ultima ambarcaţiune din şir, una pe care scria de-a

lungul cocăi cu litere de un albastru aprins *Boatox*[16]*.*

Isteţ.

— Iei, Des! am auzit o femeie strigând entuziasmată. Hei, Tom, vino aici! Au ajuns!

Nu ştiu la ce mă aşteptasem, dar Tom şi Tasha nu erau deloc cum îmi închipuisem. El avea pielea albă, păr blond şi ţepos şi dinţi atât de mari că-ţi distrăgeau atenţia. Tasha era scundă şi îndesată, cu păr negru şi creţ, strâns în două codiţe umflate în vârful capului, care-mi aducea aminte de urechile animăluţelor de pluş. Purta un costum de baie negru, dintr-o singură piesă, care nu o avantaja deloc, şi nişte pantaloni de trening cenuşii, suflecaţi în talie şi peste genunchi. Am trecut de la a-mi face griji că mă vor considera o fată de la ţară la a-mi face griji că eram prea pretenţios îmbrăcată. Mulţumeam lui Dumnezeu că nu-mi pusesem şi eşarfa!

Am urcat la bord şi amândoi am fost îmbrăţişaţi călduros.

— Sadie, mă bucur mult să te cunosc, a spus Tasha. Din ce ne-a spus Des, eşti mult prea bună pentru el. Haideţi, faceţi-vă comozi ca să putem porni la drum!

— Aveţi o barcă foarte frumoasă, am spus eu.

— E o bestie impermeabilă.

Am presupus că asta însemna că nu aveam să ne scufundăm. Foarte liniştitor. Nu eram sigură ce trebuia să spun în continuare.

— E mult mai mare decât mă aşteptam.

Tom s-a întors către Des:

— Ţie nu ţi-a spus asta niciodată.

O, da. Ziua asta avea să fie una distractivă până la urmă.

După ce ne-am depozitat echipamentul în cabina de sub punte, am ieşit în larg. (Termeni marinăreşti pentru a spune: *Ne-am aruncat rahaturile înăuntrul bărcii.)* Era fascinant să-i privesc pe cei trei înfăşurând parâmele, înălţând pânzele şi schimbând velele. De-a lungul zilei, mi-am dat seama că îmi plăcea navigaţia. Şi îmi plăceau şi Tom, şi Tasha. Erau amuzanţi, de treabă şi detaşaţi. Des era încântat până peste cap şi mi-am dat seama că era prima oară când îl vedeam interacţionând cu cineva din afara cercului familiei mele. Întotdeauna păruse să se simtă bine în compania alor mei, dar astăzi se vedea clar că era în elementul lui. O realizare dulce-amară.

---

[16] În engleză, joc de cuvinte între *boat* – „barcă“ şi *botox* (n.tr.).

Stăteam în spate, Tom şi Des făcând cu schimbul la cârmă. Sau se numea timonă? Aşa îi spune? N-aveam curajul să-ntreb. Soarele strălucea puternic pe când tăiam apa, iar valurile era suficient de line încât să nu vărs peste bord. Ori asta, ori sarea lui Dody îşi făcuse treaba.

— Te servesc cu ceva? a întrebat Tasha.

Vântul îmi băga părul în gură de fiecare dată când încercam să zic ceva. Acum înţelegeam utilitatea coafurii ei.

— Nu, mulţumesc. Am adus un coş cu gustări, în caz că i se face cuiva foame.

Tasha a zâmbit.

— M-am uitat deja prin el. Arată delicios.

— Vărul lui Sadie e bucătar, i-a lămurit Des.

Eu l-am bătut uşor pe braţ.

— Parcă trebuiau să creadă că eu am pregătit totul.

— Scuze, nu mă pricep deloc să ascund chestii.

— Asta ţi-o pot spune şi eu, a adăugat Tom. Odată, când eram la facultate, am întârziat la un examen din cauza unei excursii bestiale din care ne întorseserăm cu doar o seară înainte. Eu începusem să-i povestesc profesorului cum fuseserăm jefuiţi în drum spre şcoală, fiindcă aceea ar fi fost singura scuză care ne-ar fi salvat pieile. Dar domnul Nu pot-să-mint s-a trezit să spună *adevărul*! Adevărul!

— E cea mai bună metodă, a făcut Des rânjind.

— Am fost şi eu atunci de faţă, a intervenit Tasha. A fost de-a dreptul comic. Stan şi Bran ăştia au început să se certe de faţă cu profesorul.

— Şi ce s-a întâmplat? am întrebat eu.

— Mie mi-a scăzut un punct pentru că am minţit, iar lui George Washington aici de faţă, nu.

— Îmi pare rău, omule.

I-am ascultat povestind şi alte întâmplări, unele pe care era evident că le mai spuseseră şi cu alte ocazii. Pătrundeam astfel în lumea lui Des, care până atunci fusese o coală albă pentru mine. Dar aproape că-mi doream să nu fi auzit nimic din toate acestea, căci mă făcea să mă îndrăgostesc şi mai mult, şi mai repede de el. Avea să mă doară rău când urma să revin cu picioarele pe pământ.

— Des îmi spune că te ocupi cu organizatul. Aş avea şi eu nevoie de aşa ceva acasă la mine, chiar dacă avem o menajeră

şi o dădacă.

— Dădacă? Nu mi-am dat seama că ai copii.

Tipic unui bărbat să uite un asemenea detaliu. Des nici nu-mi pomenise de ei.

Tasha şi-a suflecat din nou pantalonii ei de trening.

— Trei băieţi de şase, şapte şi nouă ani. Sunt o adevărată pacoste. Am plecat cu barca să mai scăpăm de ei. Ai şi tu doi, nu?

După cum se vede, Des le spusese mai multe despre mine.

— Da, Paige are şase ani, iar Jordan, fiul meu, patru.

— Paige este o tornadă, foarte expresivă şi teatrală, a intervenit Des. Iar părul ei este în continuă mişcare. Jordan seamănă cu Sam al tău, foarte analitic, întotdeauna coace el câte ceva. Nu m-a plăcut la început.

L-am privit cu uimire pe Des. Era chiar interesant să-l ascult descriindu-mi copiii. Am simţit cumva o urmă de afecţiune în voce? Sau era doar familiaritate?

Tasha îşi muta privirea de la mine la el şi înapoi. Deodată, ne-am trezit cu toţii holbându-ne la Des, după care a urmat o pauză lungă în conversaţie.

— Ce? Sunt drăguţi, a spus el ca să se apere, devenind brusc foarte preocupat să găsească ceva în coşul de picnic.

Tasha m-a privit din nou şi, pentru prima oară în acea zi, am simţit că sunt analizată.

Tom şi-a dres glasul:

— Deci, Des, ai fi interesat să participi la „The Mac” anul ăsta?

Des s-a oprit din scotocit şi s-a îndreptat de spate.

— Ai prins loc?

— Poate. Soţia lui Hampton e însărcinată şi, dacă nu naşte până la cursă, n-o să-l lase să se ducă. Aşa sunt femeile, nu? a făcut el, zâmbind către Tasha.

— „The Mac”? E un fel de cursă de bărci sau ceva asemănător? Cred c-am auzit de ea, am zis eu.

— E o competiţie uriaşă. Se desfăşoară de la Navy Pier din Chicago şi până la insula Mackinaw, a răspuns Tom.

— Se organizează de ceva ani deja, nu? am întrebat eu.

— Da, de vreo sută.

— Serios? *Doamne, ador când mă simt atât de proastă*.

— De o sută doi ani, mai precis, a explicat Tom. Iar dacă participi la cursă de douăzeci şi cinci de ori, devii membru al

Societăţii Insulei Caprelor.

Oricât uram să-mi recunosc prostia, a trebuit să întreb:

— Ce Dumnezeu e Societatea Insulei Caprelor?

— Primeşti nişte motive în plus cu care să te lauzi. Marinarii sunt numiţi *capre*, fiindcă, după patru sau cinci zile pe barcă, ajungem toţi nişte slăbănogi urât mirositori.

— Şi fiindcă se poartă ca nişte animale, a completat Tasha. Petrecerea de după cursă care se dă pe insulă ţine zile în şir. Nimic altceva decât o gloată de bărbaţi de vârsta a doua, îmbibaţi de rom, care fac ce le trece prin cap. Am fost şi eu o dată. N-am să mă mai duc a doua oară. Am văzut un bărbat de cincizeci şi cinci de ani făcând pipi pe un arbust ornamental în curtea din faţă de la Grand Hotel.

— Ce naiba e un arbust ornamental? a întrebat Tom.

— Un tufiş tuns în formă de animal sau ceva asemănător.

Tom a scuturat din cap.

— În fine. Des, dacă Hampton nu vine, să te sun?

— Probabil c-o să fiu ocupat cu munca, dar, sigur, anunţă-mă.

∵

Cina la Yacht Club a întregit experienţa mea marinărească. Des a stat lângă mine pe o bancă, cât timp am aşteptat să se elibereze o masă. Avea braţul petrecut pe după umerii mei şi mi se juca absent prin păr.

M-a sărutat uşor pe frunte.

— Ai vrea să bei ceva cât aşteptăm?

— Aş vrea, mulţumesc.

— Ce ţi-ar plăcea?

— Surprinde-mă.

Tasha l-a privit pe Tom ca şi cum ar fi aşteptat ceva de la el.

El şi-a mutat privirea spre bărcile ancorate.

Ea şi-a dres glasul.

El s-a ridicat, oftând:

— Presupun că vrei să-ţi aduc ceva de băut?

— Da, dragule, l-a necăjit ea. Dacă nu e prea mare deranjul.

Tom a ridicat din umeri.

— Ei bine, tot m-am ridicat acum. Voiai un martini?

— Nu-mi place deloc martini-ul, Tom. Ştii asta. O vodcă tonic cu lămâie.

— Bine, un martini cu gin şi două măsline vine acum.

— Foarte amuzant, a spus ea.

Cei doi bărbaţi s-au îndepărtat, iar privirea Tashei s-a intersectat cu a mea, ochii ei lucind încă o dată la fel de pătrunzători, ca şi cum nu ştia dacă pata de pe faţa mea era o firimitură sau o aluniţă canceroasă. O clipă mai târziu, mi-a zâmbit şi s-a mutat mai aproape.

— Nu l-am mai văzut aşa pe Des, a spus ea.

Eu am mijit ochii.

— Aşa cum?

— Aşa drăgăstos şi atent, în genul „Scumpo, îţi aduc ceva de băut?” Şi îl ştiu de mult.

Am încercat să netezesc o cută de pe pantaloni.

— Şi... asta e de bine sau de rău?

— E de bine. E drăguţ. Doar că e ceva nou pentru mine.

S-a tras pe marginea băncii şi şi-a aşezat coatele pe genunchi.

— Nu mă înţelege greşit, a continuat ea. Vreau doar să spun că este atât de... jucăuş. El e mai mereu încordat, dar astăzi mi-a părut diferit.

— Des e încordat? am repetat eu, neputând să-mi ascund uimirea din voce. Nu l-am considerat niciodată ca fiind câtuşi de puţin încordat. În comparaţie cu mine, era practic anesteziat.

— Mda, ei bine, a trecut prin doi ani grei. Mai întâi, tatăl lui a murit când el era încă la facultate. Şi apoi, fireşte, Stephanie l-a făcut să treacă prin furcile caudine. Scorpie afurisită.

Eu am clipit.

— Stephanie? Fosta soţie?

Tasha a încuviinţat din cap, cocurile din capul ei bălăngănindu-se înainte şi înapoi.

— Ce poamă s-a mai dovedit a fi.

Voia oare să mă necăjească?

— Dar am crezut că sunteţi prietene.

Ea a ridicat o sprânceană.

— Eu şi Stephanie? Deloc. Mai ales după ce i-a făcut lui Des.

Eram prinsă la mijloc între dorinţa de a afla mai multe şi de a nu afla nimic. N-am putut rezista.

— Dar ce-a făcut, mai exact?

Tasha a ridicat şi cealaltă sprânceană.

— Nu ţi-a spus Des? Se înţelege. E prea de treabă pentru binele lui.

S-a lăsat pe speteaza băncii cu un mormăit şi a scuturat din

cap.

Am aşteptat, chinuită de o curiozitate morbidă, amestecată cu nerăbdare şi groază. Fireşte că voiam ca Fosta să fie o scorpie blamabilă, una care să nu-l mai atragă în veci înapoi în patul ei. Dar, pe de altă parte, uram implicaţiile unei inimi rănite.

Tasha a aruncat o privire peste umăr, ca să vadă unde erau Tom şi Des. I-a zărit stând la bar, aşteptând după băuturile noastre. Apoi s-a întors către mine:

— Ţi-a spus ceva de ea?

— Doar că erau tineri şi încăpăţânaţi şi că s-au căsătorit în timpul facultăţii. Mi-a spus că nu a funcţionat, pentru că priorităţile lor erau diferite.

— Priorităţi diferite? a pufnit Tasha. Uau, asta da îndulcire a situaţiei. După ce erau căsătoriţi de vreo patru ani, ea a făcut avort fără să-i spună.

Am simţit cum gura mi se cască până la piept şi cum tot aerul mi se evaporă din plămâni.

— Asta a făcut? Dar de ce?

— Pentru că mai avea un an de rezidenţiat şi nu voia să facă pauză.

Tasha s-a înroşit la faţă şi şi-a încleştat maxilarul.

— Nici nu i-a spus că era însărcinată, pentru că ştia cât de mult îşi dorea el să aibă copii. I-a fost teamă c-o s-o facă să se răzgândească. Şi aşa ar fi făcut. Doar că el nu a aflat decât după ce totul se sfârşise. Doamne, cât de distrus a fost după. Apoi s-a apucat de prostia asta nomadă, locum tenens sau cum i-o spune. Metoda clasică de evitare a angajamentului. Dar e timpul să-şi aleagă un loc de acostare.

M-a privit din nou, fără vreun alt subînţeles.

— Dar am o presimţire bună în legătură cu tine şi cu locul ăsta. Nu l-am mai văzut aşa fericit de ani buni. Nu ai de gând să-i frângi inima, nu?

Aş fi izbucnit în râs dacă nu aş fi fost în stare de şoc. Înainte să pot răspunde, Tasha a continuat:

— Uite-i că vin.

A făcut un gest cu mâna, ca şi cum şi-ar fi tăiat gâtul.

— Des m-ar omorî dacă ar afla că ţi-am spus.

Cantitatea de informaţii era copleşitoare. Mi se învârtea capul. În tot timpul pe care îl petrecuserăm împreună, Des nici nu-mi pomenise măcar de ceva atât de tumultuos. Brusc, agenda de

infidelităţi a lui Richard îmi părea aproape de domeniul trecutului.

Des mi-a zâmbit şi mi-a întins băutura.

I-am răspuns cu un zâmbet tremurător. Un semn luminos semnalând nişte sentimente pline de afecţiune trebuie să-mi fi apărut pe chip, căci el s-a uitat la mine şi mi-a spus:

— Fir-ar să fie, Tasha. Nu pot să te las singură nici două minute?

Ea a smuls băutura din mâna întinsă a lui Tom şi a luat o înghiţitură atât de mare că aproape s-a înecat.

— Fir-ar să fie, Tom, ăsta e martini!

Mai târziu în aceeaşi seară, în drum spre casă, m-am lăsat pe spătarul scaunului din maşina sport a lui Des. Vântul nu mai avea cum să-mi strice şi mai mult părul. Aerul era umed şi călduţ. Încă simţeam legănatul bărcii pe când treceam prin dreptul felinarelor de modă veche.

— Deci, despre ce-aţi vorbit tu şi Tasha cât Tom şi cu mine am fost la bar să luăm băuturile? a întrebat el, cu linia gurii neînduplecată.

— Nu prea multe. Mi-a spus cât eşti de grozav şi să nu-ţi frâng inima. Voiam să-l tachinez, dar el nu a zâmbit şi nici nu a spus nimic. M-am întins spre el, punându-mi mâna peste a lui şi adăugând:

— Nu-ţi frâng inima dacă nici tu nu o frângi pe a mea, bine?

Nu s-a uitat spre mine. Doar mi-a luat mâna într-a lui şi şi-a lipit buzele de dosul palmei mele.

Capitolul 23

Întoarsă acasă la Dody, i-am băgat pe copii în pat, dându-i lui Paige cele douăzeci de sărutări de noapte bună solicitate. Jordan nu a vrut decât una singură, neapărat pe obrazul stâng. Eram obosită după o zi de lucru de organizare cu un nou client, dar abia aşteptam să-l văd pe Des. Trecuseră câteva zile de când nu-l mai văzusem mai mult de câteva minute. Fusese în tura de noapte la spital.

Dody s-a oferit să aibă ea grijă de copii, de vreme ce rămânea acasă în seara asta. O invitase la ea pe Anita Parker ca să se uite la un documentar despre Zona 51. Aşa că, de cum mi-am pus prichindeii în paturile lor, am şi plecat, sperând ca eu să ajung în al lui Des.

Mergeam de-a lungul străzii spre casa soţilor Pullman, ascultând cântecul greierilor şi adulmecând mirosul îndepărtat al focurilor de tabără. Ce străduţă drăguţă era! Bell Harbor era un loc minunat de vizitat. Păcat că eu şi noul meu iubit nu eram stabiliţi aici.

Am ajuns acasă la Des şi am intrat fără să bat. El se afla în bucătărie, uitându-se pe fereastră înspre lac. S-a întors, expresia de enervare de pe faţa lui trimiţându-mi fiori reci pe şira spinării. Poate ar fi trebuit să bat totuşi?

— Sadie, bună, mi-a zis el, dând din cap, dar tot fără să-mi zâmbească.

Fiorii de pe şira spinării au devenit şi mai reci.

Am arătat cu degetul mare înspre uşă:

— Ăă, ar fi trebuit să bat?

El s-a încruntat.

— Ce? A, nu, normal că nu. Hei, vrei ceva de băut?

Îmi venea să ies şi să intru din nou, doar ca s-o putem lua de la început.

— Sigur. Tu ce bei?

— Scotch. Tonul din vocea lui era sfidător, ca şi cum mă provoca să-l contrazic.

— Eşti bine?

El m-a privit lung, dar eu am simţit ca şi cum s-ar fi uitat prin

mine. Apoi a scos un oftat din toţi rărunchii şi a scuturat din cap:

— Doamne, îmi pare rău. Am avut o zi de rahat. Intră.

A lăsat paharul din mână şi a ocolit masa ca să mă îmbrăţişeze. L-am simţit încordat, dar, afundându-şi obrazul în părul meu, mi-a spus:

— Mă bucur că eşti aici.

Eu m-am lăsat pe spate şi i-am privit chipul.

Sprâncene încruntate, liniile feţei crispate, nu părea deloc bucuros.

— Aşa să fie? am întrebat eu.

El a încuviinţat din cap o dată, eliberând un alt oftat profund.

— Da, eşti cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat toată ziua. Haide, puneţi ceva de băut.

L-am lăsat să mă tragă până în bucătărie.

— Eu nu vreau scotch, am zis. Chestia aia e dezgustătoare. Ai nişte vin?

El a deschis o sticlă şi mi-a turnat un pahar, umplându-l mai mult decât era acceptabil în uzanţele sociale. Am încercat să fac o conversaţie uşoară, pe care el nu a luat-o în seamă în mare parte, nici măcar nu a râs când i-am povestit cum a încercat Dody să se dea cu rolele împreună cu Fontaine.

— Spune-mi despre ziua asta groaznică a ta, am zis eu în cele din urmă.

— Nu.

A scuturat din cap şi a sorbit încă o dată lung din băutura lui.

— Ştiu că vorbiserăm să mergem la un film sau ceva de genul ăsta, dar te-ar deranja dacă am rămâne aici şi ne-am uita la televizor?

— Nu, e în regulă.

M-a luat de mână şi m-a dus la canapea. Ne-am aşezat, el a luat telecomanda şi a început să schimbe iute canalele.

Se purta atât de ciudat, că nu ştiam cum să reacţionez. Era evident că nu avea chef de vorbă, dar nici nu părea să fie atent la ce era la televizor. Am rămas acolo în tăcere, aşteptând să vrea să-şi descarce povara din suflet.

Am luat o gură de vin, iar el o gură mare de scotch.

Am urmărit o emisiune cretină, apoi o alta, dar îmi dădeam seama că mintea lui era la ani-lumină depărtare.

— Des, am spus eu, când el a schimbat din nou canalul. Nu ştiu de ce eşti supărat. Ştii că vreau să te ajut dacă pot. Dar nu

e corect să mă ţii ca pe jar, neştiind dacă eşti supărat sau nu pe mine.

El m-a privit ca şi cum prezenţa mea acolo îl luase prin surprindere.

— Nu sunt supărat pe tine, Sadie. Chiar deloc. N-are nimic de-a face cu tine.

S-a ridicat şi şi-a mai turnat un pahar.

Cuvintele lui m-au durut. Chiar dacă nu eram eu pricina proastei lui dispoziţii, să spună că nu avea nimic de-a face cu mine nu era câtuşi de puţin adevărat. Eram acolo. Asta însemna că avea de-a face cu mine. M-am ridicat şi mi-am aşezat paharul cu vin pe masă.

— Cred că mă duc acasă.

El s-a întors din bucătărie.

— Nu, nu. Nu te duce acasă! a spus el, luându-mă în braţe. Serios, vreau să rămâi cu mine. O să mă înveselesc.

Eu l-am strâns de mijloc.

— Nu trebuie să te prefaci vesel pentru mine. Dar îmi trezeşti toate instinctele materne să te văd aşa trist şi abătut.

— Instincte materne?

S-a îmbujorat tot la faţă şi mi-am dat seama că spusesem cel mai neatractiv lucru posibil. S-a dat un pas înapoi şi s-a întors cu spatele, trecându-şi o mână prin păr.

— Ţi-a spus Tasha de ce am divorţat eu şi Stephanie? m-a întrebat el, fără să mă privească în faţă.

Acum era rândul meu să roşesc. Nu-i spusesem ce anume vorbiserăm eu şi Tasha. Nu părea necesar şi m-am gândit că, dacă ar fi vrut să vorbească despre asta, ar fi adus el singur subiectul în discuţie. Poate că asta avea de gând acum.

— Da.

El şi-a luat paharul de pe bufet şi s-a aşezat din nou la locul lui de pe canapea, lăsându-se greu pe perne.

Eu am venit lângă el, aşezându-mă uşor pe margine şi aşteptând să înceapă să vorbească.

Când a făcut-o, tonul vocii îi era plat.

— Probabil că am fi divorţat oricum, mai devreme sau mai târziu. Dacă n-ar fi fost asta, sigur s-ar fi găsit altceva. Lui Stephanie nu-i păsa decât de nevoile ei.

Un hohot de râs neamuzat, o înghiţitură mare de scotch, apoi a continuat:

— Aceasta fiind situaţia, am tras concluzia că nu era făcută să fie mamă şi că poate de-asta a făcut ce a făcut.

S-a uitat la mine cu o privire pătrunzătoare. Vocea îi devenise aproape o şoaptă.

— Nu o mai iubesc, Sadie. Am încetat s-o fac acum multă vreme, aşa că nu înţeleg de ce încă mă mai afectează atât de mult.

M-am întins spre el şi l-am prins de mână.

— Ce anume te afectează?

— Am aflat astăzi că Stephanie doar ce s-a recăsătorit. Şi că o să aibă un copil. În curând.

Şi-a stors paharul.

— Ştii cum am aflat?

Nici nu puteam să-mi închipui. Am scuturat din cap.

— Compania de asigurări m-a sunat să-i verifice adresa, fiindcă încă figuram la contactele ei de urgenţă. La naiba, cum vine asta? Are timp să găsească pe altul, să se căsătorească şi să facă un copil, dar nu şi să-şi actualizeze afurisita de poliţă de asigurare!

— Eşti sigur? Poate că cei de la companie au făcut o greşeală.

El a scuturat din cap.

— Am dat câteva telefoane. Totul e adevărat.

Rămăsesem fără cuvinte. Ce-aş fi putut răspunde la aşa ceva? Nici nu ştiam cum mă simţeam eu, darămite să-mi dau seama ce-i trecea lui prin minte. Nu ştiam decât că voiam să-l fac să se simtă mai bine. M-am tras mai aproape, i-am luat paharul gol şi i l-am pus pe masă. M-am aşezat în poala lui şi i-am cuprins umerii cu braţele. El s-a lipit de mine, îngropându-şi capul în curbura gâtului meu. Îi simţeam încordarea cum curge prin el.

— Şi ştii care-i partea cea mai urâtă? a spus el încetişor, fără să-şi ridice capul.

— Care? am întrebat eu, sărutându-l pe tâmplă.

— După ce ne-am căsătorit, mi-a spus că nu vrea niciodată copii. Iar eu am încercat din răsputeri să fiu de acord cu asta, de dragul ei. Acum s-a dovedit că de fapt nu voia copii cu mine.

Mi-am simţit inima spărgându-se dureros într-un milion de cioburi. Cum putea o persoană să facă aşa ceva alteia? Mai ales uneia atât de minunate cum era Des? L-am îmbrăţişat şi mai strâns, ştiind că vorbele erau de prisos şi că nu de asta avea nevoie acum. În schimb, l-am sărutat iar şi iar.

De atâtea ori până atunci el fusese cel care mă condusese în camera lui şi îmi arătase că sunt frumoasă. Că eram dorită şi că meritam acest lucru. Dar, în seara asta, eu am fost cea care l-a condus, care l-a consolat şi l-a alinat. Fără a scoate o vorbă, i-am demonstrat că ea greşea şi că el merita mai mult.

∴

— Deci, ce zici de noul meu tablou? Doar ce l-am terminat.

Dody s-a îndepărtat de şevalet, aşa încât eu, Paige, Jordan şi Fontaine să-i putem admira creaţia. Personal, eu nu făceam diferenţa între un Picasso şi un păstârnac, dar asta arăta precum ceva scuipat dintr-un blender direct pe pânză.

— Uau, mama! Astea da tuşe îndrăzneţe, a spus Fontaine.

— Mulţumesc. L-am numit *Piranha mâncând ravioli*.

Eu am mijit ochii. Să fiu a naibii! Chiar aşa arăta!

— Mami, e un nene la uşă, a spus Jordan, arătând înspre fereastră cu elicopterul lui de plastic.

O maşină neagră pe care nu o cunoşteam era parcată pe alee. O secundă mai târziu, s-a auzit un ciocănit în uşă, care a stârnit inevitabil lătrăturile frenetice ale Leneşului şi ale Grăsanului. Au început să sară în jur, lovindu-se de mobila lui Dody, până când aceasta i-a gonit afară.

Eu am deschis uşa şi m-am trezit faţă în faţă cu un omuleţ sperios, cu ochelari cu ramă groasă şi pulover pe gât, deşi era toiul verii.

— Bună ziua.

— Doamna Turner? Doamna Sadie Turner?

Am încuviinţat din cap.

El mi-a înmânat un plic, după care s-a dus înapoi la maşină, fără să-mi mai adreseze niciun cuvânt.

Am întors plicul, iar stomacul mi s-a făcut ghem. La adresa expeditorului era trecută cea a biroului de avocatură al lui Richard, Kendrew, Graham & Vollstedt. Sau, cum le spuneam eu, Fook, DeWife & Howe[17]. Îmi tremurau mâinile. Nu aşteptam nimic de la avocatul lui, aşa că asta nu era ceva ce mi-aş fi dorit să citesc. M-am dus pe terasă, ca să fiu departe de copii. Dody şi Fontaine au venit după mine.

Am rupt plicul, prea agitată ca să mă aşez, dar, după ce am citit primele rânduri, genunchii mi s-au înmuiat, iar eu m-am

[17] Joc de cuvinte care se pronunţă similar sintagmei fuck the wife and how, în traducere „cum să i-o tragem soţiei” (n.red.).

prăbuşit pe scaunul pliant.

— Ce e, scumpo? a şoptit Dody.

— Richard a făcut apel, am spus eu, stupefiată. Se pare că vrea înapoi casa şi custodie comună.

— Poate să facă asta? a întrebat Fontaine, vocea lui fiind cu o octavă mai înaltă decât de obicei.

Am terminat de citit documentul, netezindu-l apoi în poală, de vreme ce mâinile nu mi se opreau din tremurat.

— Potrivit celor scrise aici, dacă înţeleg bine, el susţine că am abandonat casa şi că am expus copiii unui mediu nepotrivit.

— Dar asta e ridicol! a şuierat Dody printre dinţi.

Fontaine s-a înroşit şi s-a întors cu spatele.

Brusc, piesele puzzle-ului care-mi jucau în subconştient de săptămâni bune au început acum să prindă contur: de-asta fusese Richard atât de prietenos, oferindu-se să verifice casa şi să-i ia pe copii din Bell Harbor. Cu cât stăteam mai mult timp departe de Glenville, cu atât avea mai multe şanse să demonstreze că îmi abandonasem locuinţa. Asta trebuie să le fi spus şi vecinilor. Nenorocitul! De-asta era atât de interesat de relaţia mea cu Des. Nu pentru că era gelos, ci pentru că era în căutare de muniţie! Şi tot asta trebuia să fie şi motivul pentru care nu mai deschisese subiectul şederii lui Fontaine aici. Ar fi trebuit să ştiu. O viaţă întreagă de ticăloşii nu se îndrepta cu una, cu două. Nemernic împuţit, mâncător de rahat! Richard voia să mă dea afară din propria casă şi să-mi ia şi copiii!

— Dody, trebuie să dau nişte telefoane. Poţi să ai tu grijă de copii între timp?

— Desigur, scumpo. Oricât e nevoie. Sunt sigură că putem rezolva asta.

Am dat fuga la etaj şi am sunat-o pe avocata mea, Jeannette. Nu era la birou, aşa că i-am lăsat un mesaj amănunţit asistentei ei. Apoi am încercat să dau de Penny, dar mi-a răspuns robotul. M-am gândit atunci să-l sun pe Des. El m-ar ajuta. El ar şti ce să facă. Numai gândul la el şi mi se calmau nervii. Săptămâna trecută, când îmi făcuse confesiuni despre fosta lui soţie, mi-a părut că relaţia noastră trecuse la un alt nivel.

De o lună întreagă mă prefăceam că relaţia noastră nu era ceva serios, dar era. Era profundă, foarte profundă. Des făcea parte din viaţa mea acum şi nici nu voiam să mă gândesc să-mi iau adio de la el la sfârşitul verii.

Eram sigură că şi el simţea la fel. Nu discutaserăm despre asta, fireşte, dar simţeam acest lucru în atingerea lui, în blândeţea din privire atunci când îmi zâmbea. Undeva între sake şi sex, se îndrăgostise de mine. Şi la fel şi eu.

Am început să-i formez numărul, dar am închis înainte să sune măcar. Era la lucru. Nu era momentul potrivit să-i spun despre planul mârşav al lui Richard.

I-am dat în schimb un mesaj, rugându-l să vină la noi la cină. Mi-a răspuns, tot prin mesaj, că avea de lucru până peste cap şi că o să încerce să treacă, dar că nu promite nimic.

Am zâmbit când am citit, dezamăgită că nu aveam să-l văd sigur, dar fericită că nu era genul de bărbat care să facă promisiuni pe care să nu le ţină.

Fontaine a ciocănit uşor la uşa mea.

— Ce mai faci? Eu am fost la parter, complotând. Am nişte bani puşi deoparte. Sunt toţi ai tăi, dacă vrei să angajezi un asasin.

Cuvintele lui m-au lovit ca un elastic care te plesneşte peste încheietură.

— Sunt furioasă! Atât de furioasă, Fontaine, că nici nu pot gândi logic! Cum îndrăzneşte?

— Ştiu! Chestia custodiei pare ceva care nu e negociabil, a spus el. Adică, între programul lui actual de lucru şi alergatul după femei, nu văd să aibă timp de ei.

Fontaine s-a dus la şifonier şi a început să-mi trieze hainele din pură obişnuinţă.

Eu am lovit cu pumnul într-o pernă de pe pat. Ştiam că era copilăresc din partea mea, dar nu-mi păsa.

— Nici măcar o dată! Nici măcar o dată în timpul anului în care s-au desfăşurat procedurile de divorţ nu a menţionat că ar vrea custodie comună. Nu are nicio logică de ce ar vrea aşa ceva acum!

— Crezi că le duce dorul? a întrebat Fontaine, sprijinindu-se de cadrul uşii de la şifonier.

Eu am pufnit dezgustată.

— Nu-mi pasă dacă le duce dorul! Nu şi-a petrecut timpul cu ei cât am fost căsătoriţi, dar îi vrea acum? Ce naiba?

Fontaine s-a uitat în jos la unghiile lui frumos tăiate.

— Îmi pare rău că am şi eu o parte de vină. Nu ai spus-o niciodată, dar ştiu că nu-i convine că sunt şi eu aici. Chiar îmi

pare rău.

Am sărit din pat şi mi-am îmbrăţişat strâns vărul.

— Asta e o prostie. Nu trebuie să-ţi pară rău pentru nimic. Ai fost fantastic cu copiii, iar ei te adoră. Ca să nu mai pomenesc de faptul că eşti mai discret decât Dody. Ea e cea care umblă în chiloţi prin casă. Probabil că de ea vorbeşte.

Fontaine a afişat un zâmbet palid.

— Poate. Dar mă pot muta înapoi la mine, dacă crezi că asta ar fi de vreun folos.

— Nici să nu-ndrăzneşti! Am nevoie de tine acum mai mult ca niciodată! Plus că o să mă întorc la Glenville cât de curând. Poate ăsta e un semn că ar trebui să plec.

— E un semn că ar trebui să te muţi aici.

Mi-am întors privirea.

— Asta spune Dody şi clarvăzătoarea ei.

Şi Penny. Şi inima mea.

— Nu mă pot abţine. Vreau să-ţi folosesc talentele organizatorice pe toţi clienţii mei şi să fac o grămadă de bani de pe urma ta. Ai vorbit cu Des?

— Nu, e la muncă.

— Mă refeream dacă ai vorbit despre mutatul aici.

A, asta. Am scuturat din cap.

— Nu sunt sigură ce ar trebui să spun. Nu e ca şi cum ne-am făcut planuri de viitor împreună.

— Dar există o şansă ca el să rămână aici, corect? Nu despre asta vorbea agenta aia de recrutare?

Am încuviinţat din cap.

— Sincer, m-am gândit şi eu la asta. Dar Des nu a deschis subiectul, iar eu nu vreau să par impertinentă. Plus de asta, nu are rost să-l sperii şi să plece din oraş, de vreme ce nici eu nu ştiu încă ce vreau să fac.

Fontaine şi-a dat ochii peste cap.

— E îndrăgostit nebuneşte de tine, fraiero. Mai bine spune-i înainte să accepte cine ştie ce post în Nova Scoţia.

— Lasă-mă să rezolv mai întâi cu Richard, bine? După aia o să văd ce îi spun şi lui Des.

∵

Des mi-a dat mesaj mai târziu, spunându-mi că poate veni la cină, dar că are nişte lucruri de făcut după şi că e în tură mâine de dimineaţă.

Când a ajuns, Beth venise deja şi îl ajuta pe Jasper în bucătărie. Copiii se jucau Monopoly cu Fontaine, iar Dody juca la pariuri online. Des arăta răvăşit şi extenuat. Am ştiut de cum l-am văzut că asta nu era seara potrivită în care să-l împovărez cu problemele mele cauzate de Richard. Am fi putut discuta în ziua următoare. După ce Des avea să se fi odihnit, ar fi putut să mă susţină, să mă iubească şi să-mi ofere tot sprijinul de care aveam nevoie.

Paige a dat fuga la el, ca de obicei.

— Bună, Des. Hei, tu ai stil, la fel ca Fontaine.

— Poftim?

Ea s-a ridicat spre bărbia lui.

— Mustăţi.

— A, da, a răspuns el absent.

Jordan i-a adus un desen abia terminat.

— Mulţumesc. Asta e... o vacă? a întrebat Des.

Jordan a scuturat din cap.

— E o rachetă.

Des a întors desenul, privindu-l dintr-un alt unghi.

— E foarte modern.

Eu m-am aplecat să-l sărut, dar el m-a oprit cu un gest din mână.

— Nu vrei să te apropii prea mult de hainele astea. N-am îndrăznit să trec pe acasă să mă schimb de teamă că aş fi adormit.

Între noi se simţea o urmă de tensiune. Ceva nu era în regulă, şi nu doar neliniştea mea din cauza scrisorii lui Richard. Mă întrebam dacă Des aflase veşti noi despre fosta lui soţie. Poate că născuse? Nu-l puteam citi şi nici nu voiam să dau cu presupusul. Fusesem atât de buimacă toată după-amiaza încât nu mai eram sigură de nimic. Mă bucuram doar că era acolo.

— La masă! a strigat Jasper din sufragerie.

Ne-am adunat în jurul mesei întocmai ca o turmă de bivoli gălăgioşi. Dody s-a aşezat la unul dintre capete, îmbrăcată cu o vestă de piele roşie pe care unchiul Walter i-o cumpărase cică la o licitaţie organizată de Liza Minelli în scopuri caritabile. Paige şi Jordan stăteau de-o parte şi de alta a lui Des, lăsându-mă pe mine să mă aşez în faţa lui. Fontaine şi Beth îl flancau pe Jasper, care stătea în celălalt capăt al mesei.

— Vreau să-mi serbez mai devreme ziua de naştere, a

anunţat Dody de cum şi-a pus toată lumea de mâncare în farfurii şi a început să mănânce.

— De ce? Apropo, morcovii ăştia sunt făcuţi cu unt şi ghimbir, a spus Jasper, dând mai departe bolul în stânga lui.

— Vreau să fie şi Harry, iar el e plecat din oraş atunci.

— Am crezut că ţi-ai pierdut interesul când ai aflat că are frică de înălţimi, a spus Fontaine, vârându-şi o bucată de broccoli în gură.

Dody a scuturat din cap, bentiţa ei încrustată cu pietre preţioase strălucind în lumină.

— Nu-i pot purta pică pentru asta. Doar că am fost surprinsă, atâta tot. Plănuiserăm ca noi doi să sărim cu paraşuta, dar apoi m-am trezit că el nu vrea s-o facă.

— Aminteşte-mi să-i mulţumesc pentru asta! Sincer, mamă, poţi s-o iei şi tu mai uşor? a spus Jasper.

— De ce aş face-o? Nu mai am mult timp la dispoziţie.

Des şi-a scăpat furculiţa, care a căzut cu zgomot.

Toate privirile s-au întors spre el, făcându-l să roşească.

— Scuze, a bălmăjit el.

Jordan a ridicat-o şi i-a înapoiat-o.

— De fapt, nimeni nu ştie cât timp are la dispoziţie, corect? a continuat Dody. Chiar ieri Anita Parker a vărsat cafea fierbinte când era în maşină şi era să iasă de pe pod.

— Mamă, asta e de-a dreptul morbid!

— Sunt doar practică. În fiecare zi mor oameni, aşa că niciunul dintre noi n-ar trebui să irosească nici măcar un minuţel. Eu, una, vreau să profit la maximum cât mai pot.

Şi-a îndesat o furculiţă plină de tăieţei în gură, după care a continuat:

— Mă gândeam la a doua săptămână din august pentru petrecere.

— Mamă, dar asta e peste zece zile, a comentat Fontaine. Nu pot să pun totul la cale în zece zile nici dacă scot mâine invitaţiile. Oamenii n-or să aibă suficient timp.

— Dacă nu pot să vină, să nu vină. Dar toată lumea adoră petrecerile, aşa că or să facă tot posibilul. Oricum nu trebuie să facem nimic pretenţios. Tu şi Sadie cumpăraţi ceva de mâncare, iar Jasper se ocupă de tort. Ce altceva ar mai fi de făcut?

— Avem nevoie de o temă! Pentru ornamente, muzică, decor. Nu putem ţine o petrecere obişnuită. Oamenii au aşteptări când

sunt chemaţi la o petrecere de-a mea.

Fontaine nu voia să renunţe, însă Dody insista:

— E petrecerea mea şi, dacă tu nu ai timp, pot s-o plănuiesc şi singură, a spus ea, luând o gură de salată.

— Nimeni nu vrea să-ţi plănuieşti singură petrecerea, Dody, am spus eu. Doar că timpul e foarte scurt.

— Ei bine, o s-o dau când vreau eu. Nu, Des?

Des îşi ducea furculiţa la gură, luând înghiţituri rapide. Acum se holba la Dody, de parcă întrebarea ei l-ar fi jignit.

— Nu contează ce cred eu, Dody. E decizia ta, a spus el, reluându-şi înfulecatul.

Se purta atât de ciudat. Probabil că era mort de oboseală.

Dody l-a privit lung o clipă, pe chip apărându-i pentru o fracţiune de secundă o expresie nedumerită şi dispărându-i tot atât de repede, încât am rămas să mă întreb dacă nu fusese numai în închipuirea mea. S-a întors apoi către Jasper:

— Poţi să te ocupi tu de mâncare, nu?

— Ăă, cred că da. O să trebuiască să-mi iau o seară liberă de la muncă.

— Dau şi eu o mână de ajutor oricui are nevoie, a spus Beth.

Dody a zâmbit şi a bătut-o uşor pe mână pe Beth.

— Mulţumesc, scumpo. Vedeţi? Totul e aranjat.

— Nu e nimic aranjat! a izbucnit Fontaine, dându-şi la o parte farfuria.

Jasper a chicotit.

— Nu te impacienta aşa, Tim.

Fontaine a pufnit şi şi-a încrucişat braţele.

— Te rooog, nu-mi spune aşa. Ştii că urăsc numele ăla.

— Dar de ce, Fontaine? a întrebat Beth cu inocenţă. Tim e un nume atât de drăguţ.

Jasper a chicotit din nou.

— Nu e amuzant! a sărit Fontaine ca o mâţă înfuriată.

Dar era amuzant. Cu toţii credeam acest lucru.

Fontaine şi-a ţuguiat buzele, bosumflându-se, în vreme ce Jasper a lămurit-o pe Beth:

— Vezi tu, când Fontaine era mic, era o mânuţă de om. Când avea zece ani...

Fontaine i-a dat un ghiont cu cotul.

— Aveam opt!

Jasper a râs.

— Bine, când avea opt, şi-a scrântit glezna şi a trebuit să folosească vechea cârjă a mamei, aşa-i? O cârjă micuţă din lemn, a făcut Jasper, arătând cu mâinile cât de subţire era cârja şi îndoindu-se de râs.

Până şi eu a trebuit să-mi înfrânez un zâmbet.

— Copiii de la şcoală au început să-i spună micuţul Tim. Oriunde mergea, cu toţii strigau după el: „Să ne dea Dumnezeu sănătate, tuturor! E micuţul Tim. Doamne-ajută!” Şi aşa i-a rămas porecla. Ani buni numai aşa l-au strigat: micuţul Tim!

Hohote de râs au dat ocol mesei. Până şi lui Fontaine i-au tremurat buzele, continuând povestea de unde o lăsase Jasper:

— Dar, când m-am mutat la altă şcoală, în clasa a şaptea, m-am prezentat tuturor cu numele de Fontaine.

— Credeai că aşa n-or să te mai necăjească? a întrebat Des cu sinceră îndoială.

Fontaine a avut tupeul să-şi ia un aer de superioritate faţă de propria deşteptăciune.

— Le-am spus colegilor de clasă că lucram sub acoperire pentru FBI, încercând să dau pe faţă găştile, copiatul organizat şi altele de genul ăsta. Amintiţi-vă că acelea erau vremurile din *21 Jump Street – O adresă de pomină*, a zâmbit Fontaine în cele din urmă.

— Dar nu asta e partea cea mai bună, l-a întrerupt Jasper, lovind cu palma în masă. Spune-le cum ţi-ai scrântit glezna. Asta e partea cea mai bună, a zis el, abia reţinându-şi hohotul de râs.

Lui Fontaine i s-a lăţit zâmbetul pe faţă:

— Am căzut pe scări încercând să merg cu pantofii cu toc cui ai mamei.

Dody i-a zâmbit plină de afecţiune, în vreme ce noi am izbucnit în râs.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama de-atunci.

∵

În timp ce Beth şi cu mine spălam vasele, Dody şi Des au ieşit pe terasă. Îi urmăream cu privirea pe fereastră şi vedeam că au mai mult decât un schimb frivol de cuvinte. Des ţinea pumnii încleştaţi şi era aplecat înspre Dody. Şi ea arăta destul de aprinsă, cu mâinile în şold şi cu linia gurii hotărâtă. Unchiul Walter ar fi spus că ieşise irlandeza din ea. Indiferent de ce gogoşi voia Des să-i vândă, ea nu avea de gând să cumpere.

— Despre ce vorbesc? mă întreabă Beth, venind în spatele

meu.

— Nu ştiu. S-a purtat ciudat toată seara. Cred că mă duc să aflu.

Am ieşit pe terasă şi l-am găsit pe Des frecându-şi tâmplele cu ambele mâini.

— Nu mă băga la mijloc, Dody. Nu e corect pentru niciunul dintre noi.

Conversaţia lor a încetat brusc când mi-am făcut eu apariţia. Amândoi arătau vinovaţi, aşa cum arată copiii mei când îi găsesc ascunzându-se în cămară cu un pachet de biscuiţi.

— Să te bage la mijloc în ce? am întrebat eu.

Expresia de pe chipul lui Des a pierit.

— Legat de petrecerea ei, nu mi-a plăcut că m-a pus într-o asemenea situaţie delicată.

— Serios?

Oare îl deranjase mai mult decât atunci când fusese întrebat dacă e circumcis? Ori la câţi ani şi-a pierdut virginitatea? Chestia cu petrecerea părea o nimica toată în comparaţie cu astea.

— Mda, ei bine, nu e treaba mea să decid. Ascultă, mâine de dimineaţă intru de gardă şi deja sunt frânt. Mă duc acasă, bine?

— Vă las să vă spuneţi noapte bună, a zis Dody, punându-şi mâna pe braţul lui. Îmi pare rău că nu suntem de acord în această privinţă, Des.

— Mda. Noapte bună, Dody.

Ea a intrat în casă. Neliniştea care clocotise în mine toată noaptea a început să fiarbă la foc şi mai mare. Discuţia nu fusese despre petrecerea ei. Şi nici nu se punea problema oboselii. După ultima săptămână, am crezut că nu mai aveam să păstrăm secrete unul faţă de celălalt. Plus că ardeam de nerăbdare să-i spun despre Richard, dar asta trebuia neapărat să mai aştepte.

— Îmi pare rău dacă te-a necăjit.

— Uite, sunt doar foarte obosit... bine? Am multe lucruri de făcut şi nu pot lua decizii în locul ei.

— Să iei decizii în locul ei?

El m-a îmbrăţişat scurt şi s-a întors pe călcâie.

— Nu mai contează. O să-ncerc să te sun mâine, bine? a spus el, aproape traversând în fugă casa şi ieşind pe uşa din faţă, salutându-i pe toţi din camera de zi cu un gest tăcut din mână.

Am intrat şi eu, puţin ameţită şi simţind o nevoie acută de

răspunsuri. Am găsit-o pe Dody stând la masa din sufragerie, cu privirea pierdută în gol.

— Dody, ce naiba a fost asta? Şi nici măcar să nu-ncerci să te prefaci că are legătură cu ziua ta.

Nu o văzusem niciodată pe Dody plângând. Şi era hotărâtă ca nici acum să nu mă lase s-o văd.

Îmi îngheţase inima în piept.

— Beth, scumpo, ai putea să duci tu copiii sus şi să-i ajuţi să se îmbrace în pijamale? Eu trebuie să vorbesc cu copiii mei mai mari.

Toată lumea s-a oprit din vorbit. Aerul era încărcat de tensiune, avertizându-ne pe fiecare dintre noi că ăsta nu era unul dintre anunţurile frivole ale lui Dody despre cum o să se apuce de tras cu arcul sau să se înscrie la vreun concurs de frumuseţe Miss cea mai Frumoasă Bunică.

Beth a încuviinţat din cap, conducându-i afară din încăpere pe copiii mei. Noi ceilalţi ne-am aşezat înapoi la masă.

Dody s-a holbat la propriile mâini preţ de un minut, înainte să înceapă să vorbească. Când a ridicat privirea, ochii îi erau umezi.

— Vă mulţumesc, copii, pentru cina minunată. Îmi pare rău că schimbarea datei pentru petrecerea mea aniversară a cauzat atâta tărăboi. Exact ceea ce încercam să evit. Dar se pare că trebuie să vă mărturisesc ceva.

A tras în piept o gură mare de aer, apoi a expirat. Secundele care treceau păreau o veşnicie. Apoi a continuat:

— Se pare că am puţin cancer şi voiam să ţin petrecerea înainte să mă apuc de vreun tratament.

Aerul din încăpere a devenit brusc toxic şi sufocant. L-am prins pe Fontaine strâns de mână. Spusese ce credeam eu c-a spus?

— Ce-nseamnă asta? Puţin cancer?

— E un fel de apeduct invadator sau aşa ceva. N-am reţinut exact numele. A, staţi. L-am scris, tocmai ca să nu uit. Am bileţelul în poşetă.

Să uite? Să uite?! Cum naiba să uiţi cum se numeşte tipul de cancer pe care-l ai? Camera se învârtea şi se micşora, în timp ce noi aşteptam să scotocească prin poşetă. A scos din ea o pudră compactă, un ruj şi nişte pastile, înşirându-le pe toate pe masă, înainte să scoată bucăţica mototolită de hârtie.

— Aici era! Spune că am carcinom ductal invaziv.

Şi-a dus mâna la subraţ şi a apăsat.

— E undeva pe aici. Dar, în toată chestiunea asta, doctorul mi-a spus că nu e cea mai gravă formă de cancer, pentru că o pot trata.

— Orice formă de cancer e gravă, mamă, a spus Fontaine oftând.

— Da, normal, dar nu e dintre cele mai rele. Cu operaţie şi puţină chimio, ar trebui să fiu ca nouă.

Buzele îi tremurau, trădându-i cuvintele pline de optimism.

Nu ştiam ce să spun. Niciunul dintre noi nu ştia. Şi eu, care credeam că Richard care încerca să-mi fure casa şi copiii era o veste groaznică. Dar asta era la fel de proastă.

Dody a umplut liniştea chinuitoare cu seninătatea ei obişnuită.

— Deci acum ştiţi. Dar să nu îndrăzniţi să mă trataţi ca pe o invalidă, pentru că mă simt bine. Şi aşa o fiu şi în continuare. E uimitor ce boli se pot vindeca în zilele noastre, aşa că nu vreau să faceţi mare caz din asta. Şi nu mai vreau să spuneţi nimănui din afara acestei încăperi până după petrecere. M-aţi auzit?

A fluturat un deget înspre fiecare dintre noi.

— Nimeni în afară de voi nu ştie, cu excepţia lui Des, fireşte. El m-a dus la biopsie, Sadie. Îi sunt atât de recunoscătoare. Te rog să-i spui asta.

Lumea se contracta din ce în ce mai mult, pereţii se strângeau în jurul meu. El a dus-o la biopsie? De cât timp ştia?

— Când ai făcut biopsia, Dody?

— Acum trei săptămâni. Cam pe când mi-am pierdut cercelul în maşina lui Des. Dar am primit rezultatele abia ieri.

A băgat hârtiuţa înapoi în poşetă şi a început să-şi pudreze nasul cu nonşalanţă, de parcă nu doar ce tocmai făcuse cel mai dramatic anunţ pe care l-am auzit noi vreodată.

— Trei săptămâni? Mamă, de ce nu ne-ai spus? a exclamat Fontaine.

Jasper se holba la ea de parcă ar fi fost o fantomă.

— Pentru că ştiam că v-aţi fi îngrijorat şi nu ar fi avut niciun rost. Până când nu primeam rezultatele, nu aveam despre ce discuta. Dar Des m-a ajutat atât de mult. Vă zic eu, chiar eşti tratat ca o vedetă când vii cu propriul doctor la biopsie. M-am simţit ca Shirley MacLaine.

Abia acum pricepeam vorbele ei. A dus-o la biopsie? Des ştia de trei săptămâni şi nu-mi spusese niciun cuvânt despre asta? Cum putuse să ţină aşa un secret?

Fontaine a început s-o descoasă pe Dody cu întrebări, în timp ce noi ceilalţi încercam să asimilăm veştile de necrezut. În cele din urmă, ea şi-a ridicat în aer ambele mâini şi a spus:

— Vă rog, dragilor. Poimâine am programare la doctor şi o să aflu mai multe atunci. Dacă vreţi să veniţi cu mine, sunteţi invitaţii mei.

Scaunul lui Fontaine a scrijelit podeaua. El s-a ridicat şi s-a dus la fereastră, rozându-şi unghia de la degetul mare.

— Ascultaţi-mă, asta nu e o tragedie. Aţi auzit? Nu e sfârşitul vieţii mele şi cu siguranţă nu o să fie nici sfârşitul vieţii voastre. Dar dacă nu-mi organizaţi cel mai tare chiolhan de pe malul lacului Michigan, aş muri doar ca să mă întorc ca fantomă şi să vă bântui.

— Asta nu e o glumă, mamă, a spus Jasper în şoaptă.

Ea l-a bătut uşor pe mână.

— Ştiu că nu e, scumpule. Dar, dacă nu mai râdem, teroriştii câştigă. Aşa că încetaţi cu văicărelile şi începeţi să-mi puneţi la cale petrecerea.

Timpul se oprise în loc, în vreme ce noi schimbam priviri neîncrezătoare. Apoi, Fontaine s-a întors cu faţa, şi-a dres vocea şi şi-a prins mâinile la spate. Cu seriozitatea unui judecător, a spus:

— Presupun că vrei să inviţi toţi suspecţii de serviciu?

Dody a zâmbit.

— Desigur.

— Şi că îţi doreşti un tort enervant de mare şi multă băutură?

— Absolut.

— Pot aranja asta.

Animaţi de forţa pură şi crudă a negării, am început să discutăm planurile despre petrecere în loc despre opţiunile de tratament. Aveam să ajungem şi la ele. Dar, pentru moment, Dody voia să vorbească despre mănunchiuri de baloane, orchestre de mariachi şi dacă rochia de mătase pe care i-o cumpărase unchiul Walter din Thailanda era prea elegantă pentru petrecerea asta sau nu.

În tot acest timp cât ne prefăceam că luăm totul uşor, eu mă gândeam la Des şi la cum ţinuse secretul ăsta faţă de mine

atâtea săptămâni. Era de neiertat.

În seara aceea, i-am băgat în pat pe Paige şi Jordan, sărutându-i iar şi iar până când mi-au spus să mă opresc. Anunţul lui Dody schimbase totul, făcându-mă brusc să mă concentrez asupra vieţii mele. Familia era cea mai importantă. Să fii înconjurat de oamenii pe care îi iubeai făceau viaţa să fie... ei bine, viaţa. Brusc, nu mai conta dacă Richard lua afurisita de casă din Glenville. Era plină de rahaturi de care nu aveam nevoie şi de amintiri urâte, care nu făceau decât să mă tragă înapoi. Dar nu aveam de gând să-l las să-mi fure nici măcar un moment din timpul petrecut cu copiii mei. Pentru asta, m-aş fi luptat cu el cu tot ce aveam.

De îndată ce au adormit copiii, am verificat dacă Fontaine era prin preajmă în cazul în care ar fi avut nevoie de ceva, apoi am traversat strada până la casa lui Des. Eram atât de supărată pe el pentru că nu-mi spusese despre Dody, încât tremuram. Mă simţeam luată de fraieră şi trădată. Nu le spusese el lui Tom şi Tashei că nu se pricepea să ascundă nimic? Părea că putea, şi încă cum! Dacă se pricepea la ţinut secrete, ce altceva îmi mai ascundea oare? Lacrimile îmi ardeau ochii ca acidul. Fusese o zi îngrozitoare.

Luminile erau aprinse, deci ştiam că Des era încă treaz. Spusese că era obosit şi că voia să se culce. Presupuneam că asta era doar o altă minciună.

Am bătut repede la uşă. Când a deschis-o, l-am pocnit în piept. Cu putere.

— Ştiai? Ştiai de trei săptămâni că are cancer şi nu mi-ai spus?

El a făcut un pas înapoi, dar eu m-am dus după el, lovindu-l încă o dată, cu şi mai multă putere.

— Cum ai putut să nu-mi spui?

El şi-a ridicat mâinile să se apere.

— Sadie, n-am ştiut sigur că e cancer până ieri. Şi, etic vorbind, nu eu eram în măsură să-ţi dezvălui informaţia asta.

— Etic vorbind? Asta e o prostie, Des. Consideri că e mai etic ca familia ei să nu ştie nimic? am zis eu, încercând să-l lovesc încă o dată.

— Opreşte-te!

Mi-am lăsat mâna în jos.

— N-am avut de ales. Am vrut să-ţi spun, dar m-a pus să-i

promit că n-am s-o fac.

— Fireşte c-ai avut de ales! Ai fi putut s-o refuzi. Să ţii ceva secret e ca şi cum ai minţi.

Nici măcar eu nu credeam asta, dar aveam chef de ceartă.

El şi-a încleştat maxilarul.

— Fir-ar să fie, Sadie! Asta e a doua oară când mă acuzi că mint. I-am respectat dorinţa lui Dody şi, dacă ai o problemă cu asta, ia-te de ea, nu de mine.

— Dar eşti medic. De tine ar fi ascultat. Acum am irosit trei săptămâni în care am fi putut pregăti un tratament de orice fel.

— Da, sunt medic, dar nu sunt medicul *ei.*

S-a întors cu spatele şi s-a dus spre canapea, trântindu-se pe ea.

— Uite, am încercat s-o ajut mergând cu ea la biopsie atunci când m-a rugat, iar oncologul la care se duce este unul dintre cei mai buni. Dar mai mult de atât nu pot face pentru ea. Sunt prins la mijloc într-o situaţie în care nici n-ar trebui să fiu implicat. Nu eu am cerut asta.

Aproape că-mi dăduseră lacrimile de furie.

— Niciunul dintre noi nu a cerut asta. Şi am un motiv perfect întemeiat ca să fiu supărată.

El a oftat.

— Aşa e. Dar nu pe mine. Nu de data asta.

Am simţit cum mă inflamez şi mai mult.

— Ce vrea să însemne asta?

El şi-a frecat fruntea.

— Stai jos o clipă.

— Nu vreau să stau jos.

El nu m-a privit. Ce ar fi putut să-mi spună ca ziua asta să devină şi mai rea de-atât?

Şi-a trecut mâna prin păr.

Ceva din expresia lui m-a umplut de cea mai oribilă groază.

— Sadie, ştiu că momentul ales e cât se poate de prost. Dar trebuie să-ţi spun ceva.

Ştiam că nu voiam să aud ce avea de zis. Orice-ar fi fost, nu avea să-mi placă.

— Am primit o ofertă de muncă. O ofertă de-a dreptul excepţională. În Seattle. Vor să încep cât mai repede.

Seattle, adică în statul Washington? Doamne, era al naibii de departe de Bell Harbor.

— Pentru cât timp? m-am auzit întrebând abia şoptit.

Ochii îi erau întunecaţi şi abătuţi când şi-a întors privirea spre mine.

— Permanent.

Am simţit cum pământul se mişcă de pe axa lui şi aproape că mă aruncă la podea. Permanent era pentru foarte multă vreme. Permanent era mai mult decât durase căsnicia mea.

— Şi ai acceptat?

Vocea era a mea, dar cuvintele păreau să vină de nicăieri. Creierul meu încetase să mai funcţioneze. Numai să respir, şi aveam nevoie de toată concentrarea.

— E un post grozav, Sadie. Aş fi un prost să-i dau cu piciorul.

Am dat din cap aprobator, gâtul fiindu-mi blocat. Ar fi trebuit să ştiu că aşa merg lucrurile. Eu eram proasta, pentru că crezusem că avea să se sfârşească altfel. Aş fi vrut să fiu furioasă pe el pentru că mă minţise, pentru că mă amăgise. Doar că nu o făcuse.

Şi chiar dacă ar fi făcut-o, oricum n-ar mai fi contat acum. Viaţa mea avea să fie în curând acaparată de lupta pentru custodie şi de ajutorul dat lui Dody. Nu aş fi avut oricum timp pentru o aventură prostuţă şi fără rost.

Des şi-a întors privirea.

— Mi-aş fi dorit să-ţi fiu alături acum, Sadie. Sincer. Doar că n-o să meargă.

Nu-mi amintesc cum am ajuns casă. Nici nu sunt sigură că am spus ceva înainte să mă împleticesc pe uşă afară. Nu ştiu decât că am ajuns la uşa din spate a casei lui Dody, apoi m-am trezit plângând în pernă. Inima îmi bătea nebuneşte, ca şi cum aş fi alergat în cursa vieţii mele, doar că pierdusem cu numai câţiva centimetri înainte de linia de sosire.

Des pleca, Dody era pe moarte, iar Richard încerca să-mi ia copiii. Simţeam că, pe dinăuntrul meu, totul se învălmăşeşte şi prinde ţepi.

Câteva ore mai târziu, după ce vărsasem prima rundă de lacrimi, m-am urcat în patul lui Paige. Am adulmecat mirosul dulce şi delicat al pielii ei şi m-am rugat din toată inima să nu se îndrăgostească niciodată.

Capitolul 24

Avocata mea, Jeanette, era genul de femeie elegantă, mai mult decât realizată, pe care, de obicei, o uram numai din principiu. Era inteligentă, neînfricată şi se îmbrăca într-un stil pe care nici măcar Fontaine nu-l putea imita. Pielea ei îmi amintea de un mocha latte, în vreme ce ochii ei negri, pătrunzători, vedeau prin orice aberaţie ca o rază laser.

Într-un singur minut putea să treacă de la a fi modestă şi convingătoare la a fi agresivă şi insistentă, în funcţie de situaţie. Mai şi scăpa cuvântul cu f cam la fel de des pe cât clipea. Mă intimida grav, dar era de partea mea, aşa că o iubeam la fel de mult pe cât îl uram pe Richard.

A scos câteva hârtii din geanta ei din piele netedă şi le-a pus pe masa dintre noi. Ne înţeleseserăm să ne întâlnim la o cafenea din Bell Harbor, pentru că n-aş fi suportat drumul până în Glenville. Orice mă aducea mai aproape de Richard şi mai departe de Dody era mult prea dureros.

— Am vorbit cu avocatul lui, a spus Jeanette. Cred că încearcă să te sperie. A plusat, crezând că aşa o să aibă mai multă putere de negociere.

Eu m-am foit în scaun.

— Deci, ce vrea, de fapt?

— Potrivit surselor mele din interior, vrea casa.

— Atât? Mă ameninţă că-mi ia copiii pentru că vrea casa?

— Îl ştii pe Richard. Totul se reduce la bani şi la prestigiu. Apartamentul lui este o dărăpănătură afurisită, iar el plăteşte ipotecă pe o casă pe care tu nu o foloseşti. Aş pune pariu că avocatul lui l-a convins să joace cartea custodiei ca să te scoată din minţi şi să te poată întoarce pe degete după bunul lui plac.

— A funcţionat.

Jeanette s-a încruntat şi şi-a aranjat ochelarii pe nas.

— Nu-l lăsa să te agreseze, Sadie. Putem să-l învingem în lupta asta.

M-am gândit mult la asta în ultimele câteva zile. Întruna, de fapt, între crizele de plâns cauzate de cancerul lui Dody şi cele provocate de plecarea subită a lui Des. Nici măcar nu-şi luase la

revedere. Trecusem seara trecută pe la casa familiei Pullman sperând că puteam discuta, însă el deja plecase, încă mai erau cutii cu lucruri înăuntru, din câte am văzut eu trăgând cu ochiul pe fereastră, dar nici urmă de el.

Să mă mut înapoi în Glenville era mişcarea cea mai logică pe care puteam s-o fac. Puteam să-mi reiau viaţa exact din punctul în care o lăsasem, hălăduind printr-o casă mare şi goală, bântuită de fantomele eşecului şi înconjurată de oameni care nu-mi erau câtuşi de puţin prieteni. Sau aş fi putut rămâne aici şi să mă fac utilă. Dody avea nevoie de mine acum mai mult decât oricând şi, sinceră să fiu, şi eu aveam nevoie de ea.

— Nu-mi pasă de casă. Poate s-o păstreze, atâta vreme cât eu am custodie deplină.

Jeanette a notat ceva pe marginea foii.

— Piaţa imobiliară din Glenville o duce prost momentan. Probabil c-ai putea găsi un loc mai micuţ şi decent unde să locuieşti, dar cu ce ai de gând să plăteşti? Nu lucrez pro bono.

— De fapt, m-am hotărât să mă mut aici. Până una, alta, pot locui la mătuşa mea. Am început să lucrez şi sunt mulţi oameni bogaţi şi dezordonaţi prin orăşelul ăsta. Nu câştig mult deocamdată, dar am perspective bune.

Jeanette era dezamăgită că mă dădusem bătută atât de uşor. Lupta mea legală cu Richard îi aducea ei bani în buzunar, plus că îi plăcea să-i pună beţe în roate la fel de mult pe cât îmi plăcea şi mie. Bănuiesc că-i amintea de fostul ei soţ.

— Trebuie să te mai gândeşti la asta, Sadie.

— Am făcut-o deja, crede-mă. Sunt sigură că mutatul aici e decizia corectă. Mătuşa mea e încântată de-a binelea, la fel şi Fontaine. Iar copiii consideră că e ca şi cum ne-am muta la Disney World. Doar nu crezi că-i dă lui Richard un motiv în plus să ceară custodia, nu? Pentru că, dacă e pe-aşa, o să mă gândesc la altceva.

— Mă îndoiesc că o să fie o problemă. Doar dacă nu găseşte şi altceva să mai scoată de la tine. Nu aveţi proprietăţi în indiviziune sau ceva de genul ăsta, nu?

— I-am cedat deja partea mea.

— Da, corect. Ai nevoie de un avocat mai bun, a glumit ea, aruncând o privire de jur-împrejurul cafenelei de prost gust. În regulă, dacă eşti sigură, o să-i transmit ideea ta avocatului lui Richard şi revin mâine cu un telefon. Dar nu putem să-i *dăm* pur

şi simplu casa. Ar trebui să-l facem să-ţi dea bani pe ea. Îţi zic sigur, faza cu custodia n-o să ţină. Chestia pe care încearcă s-o facă amestecându-l pe vărul tău e o aberaţie totală. Richard nu şi-a dat încă seama că, luându-ţi casă, practic te forţează să-ţi duci copiii tocmai în mediul de care se preface atât de îngrijorat. O să mă asigur că-i scot acest lucru în evidenţă la momentul potrivit. Nu te îngrijora, Sadie, te apăr eu.

Erau primele veşti bune pe care le primeam în ultimele zile.

∵

M-am cufundat în planurile pentru petrecerea lui Dody cu o disperare răzbunătoare, bucuroasă să am ceva de făcut care să-mi ţină mintea ocupată. Fontaine a apelat la ajutorul lui Kyle şi, cât de curând, aveam toţi tricouri pe care scria Echipa lui Dody. Fontaine a insistat ca fiecare decoraţiune să fie albă, roz sau cu sclipici. Era ca şi cum organizam o petrecere de prinţese pentru Paige. Am cumpărat kilometri de tul pe care să-l înfăşurăm de jur-împrejurul terasei, precum şi beculeţe şi zeci de lumânărele albe.

Cât despre muzică, am angajat, fără prea mare tragere de inimă, nişte prieteni de-ai lui Jasper. Trupa lor de garaj stârnise un adevărat cult în comunitate, mulţumită difuzării pe postul de radio local a singurului şi originalului lor cântec „Salami Tsunami”. Mă îndoiam serios în privinţa talentului lor, dar erau disponibili, plini de energie şi erau dispuşi să cânte pe bere.

Dody era în continuare optimistă în privinţa prognosticului bolii ei, încurajată fiind de asigurările lui madame Margaret cum că nu acesta era sfârşitul ei.

— Mi-a spus că a văzut pene plutind la suprafaţa unui iaz şi două lebede înotând umăr lângă umăr, în cifra opt. Asta înseamnă că o să trăiesc până la optzeci şi opt de ani.

— Sau penele proveneau de la un înger, iar tu eşti pe ducă, s-a auzit remarca usturătoare a lui Fontaine.

Dody a zâmbit cu căldură şi l-a mângâiat pe obraz.

— Mulţumesc, dragule. Înseamnă mult pentru mine să văd că încă te ţii de glume. Lui Jasper nu-i pot smulge un zâmbet, indiferent de ce-aş spune.

— E supărat, Dody. Are multe pe cap, am spus eu.

Şi eu aveam multe pe cap, dar încercam să n-o arăt. Nimeni nu avea nevoie să mă audă plângându-mă despre suferinţa mea în dragoste. Nu aveau nevoie să ştie cât de devastată eram că

Des nu sunase să pună capăt relaţiei.

Ori să-mi dea vreo speranţă.

Iar eu eram atât de preocupată de Dody, care era bolnavă, şi de chestiunea custodiei şi a casei pe care o aveam de împărţit cu Richard, încât nu mai aveam timp să-mi fie dor de Des. Cu excepţia serilor. Şi a dimineţilor. Şi a după-amiezilor însorite. Şi ori de câte ori vedeam o barcă. Sau o decapotabilă. Sau un bărbat.

Am sunat-o pe Penny în ziua când mi-a spus că pleacă. Aş fi vrut să plâng pe umărul ei, doar că era preocupată de placenta ei anterioară şi momentan nu putea să-mi fie de niciun ajutor. Totul se învârtea în jurul copilului. Copilul care era de mărimea unui bob de porumb, copilul care putea auzi muzică clasică prin uter, copilul care putea dezvolta alergii dacă Penny mânca ceva greşit. Ba chiar se apucase să se uite la filme străine, crezând că astfel copilul o să se nască bilingv.

Când a făcut o pauză din a vorbi despre copil, ca să mă întrebe cum mai erau lucrurile prin Bell Harbor, îmi doream cu disperare să-i spun despre cancerul lui Dody, însă mi-am dat seama că jurasem să ţin secret. Brusc, m-am trezit în aceeaşi situaţie ca Des. Fireşte că Penny ar trebui să ştie, la fel şi mama. Dar nu trebuia s-o las pe Dody să le spună oamenilor când avea ea să creadă de cuviinţă? Nu acelaşi lucru l-aş fi vrut şi eu?

Am vrut să mă supăr pe Des pentru că-mi fusese la îndemână, dar, sinceră să fiu, îmi părea rău că ajunsese prins la mijloc în necazurile mele. Da, era urât din partea lui că plecase fără să-şi ia rămas bun, dar, pe de altă parte, n-ar fi schimbat cu nimic situaţia. Şi măcar aşa, în lipsa unui rămas bun lung şi tragic, nu m-am trezit în situaţia de a mă agăţa de piciorul lui şi de a-l implora să rămână. Ar fi fost stânjenitor. Previzibil, dar stânjenitor.

∵

A doua zi, când m-am întors de la o întrevedere cu Kyle, i-am găsit pe Dody şi pe copii jucând cărţi pe terasă. Când îi spusesem că hotărâsem să rămân în Bell Harbor, s-a arătat aproape la fel de bucuros ca Fontaine. Măcar aceşti doi bărbaţi ţineau la mine. I-am povestit apoi tot ce se întâmplase cu Des. Trebuia să mă descarc în faţa cuiva care nu era deja copleşit de situaţia lui Dody. Kyle a promis să păstreze secretul şi să mă ţină ocupată cu oamenii dezordonaţi şi neorganizaţi. Aşa, n-aş

mai fi avut timp să mă gândesc la altceva. Mie-mi convenea.

— Cine câştigă? am întrebat eu, aşezându-mă pe un scaun.

— Eu! Am un *K* şi încă un K, a spus Jordan.

— Ăia sunt regi, scumpule, i-am zis eu.

— Nu contează ce cărţi ai, Jordan. Contează câte perechi faci, i-a explicat Paige.

— Dar *K*-urile sunt mai mari decât Q-urile, i-a replicat Jordan.

— Dragilor, ia duceţi-vă în bucătărie şi desenaţi-mi ceva cât vorbesc eu cu mami a voastră, bine? Îmi plac fluturii şi tatu. Îmi puteţi desena aşa ceva?

Ei au plecat, deja certându-se despre cum anume arăta un tatu.

— Cum a fost prânzul cu Kyle?

Eu am început să iau scamele de pe perna canapelei.

— Drăguţ. S-a bucurat că rămân.

Ea s-a aşezat cu picioarele încrucişate, desfăcându-şi centura de la fusta ei bufantă.

— Pe asta o am de la Walter. Ştii, Olivia Newton-John a purtat-o în *Grease*. Dumnezeule, ce talie mică mai avea! Cât despre John Travolta, ce bombă sexy era şi el! Apropo de bombe sexy, unde s-a dus Des?

Aşteptam de mult întrebarea, aşa că aveam răspunsul pregătit.

— E ocupat cu munca. Îţi transmite sănătate şi toate cele bune.

Dody şi-a ţuguiat buzele mustrător.

— Sadie Turner, asta e o minciună gogonată! Îmi dau seama de asta după cum ţi s-a schimbat culoarea aurei. Unde e de fapt?

M-am prefăcut că sunt indiferentă.

— Dody, aura mea e înşelătoare. E ocupat cu munca şi ăsta e adevărul adevărat.

Tehnic vorbind, chiar era adevărat. Doar că nu pe deplin.

Ea şi-a încrucişat braţele la pieptul ei generos şi altruist.

— Voi doi v-aţi certat cumva din cauza mea? Încă e supărat că nu ţi-am spus mai devreme că am cancer?

În ceea ce mă privea, „cancer” era noul cuvânt interzis. Uram cum i se rostogoleşte pe limbă, de parcă n-ar fi zis nimic mai grav decât „Mi-a rămas ceva între dinţi”.

— Nu e supărat. Şi nu, nu ne-am certat. Nu fi prostuţă, Dody.

— Sadie Turner, nu m-am trezit ieri, ştii?

— Născut, nu trezit, am corectat-o eu din obişnuinţă.

— Iar începi, s-a răstit ea. Nu vezi pădurea de gonaci şi îţi dai singură cu bâta-n talpă.

Ce? Îmi făcea capul să mi se învârtă mai repede decât un shot de Jack Daniels.

— Pe mine ar trebui să fie supărat. Am vrut să văd cum stau înainte să vă spun şi vouă, dar am greşit să-l pun într-o asemenea situaţie delicată. Îmi dau seama de asta acum, dar presupun că el s-a supărat în schimb pe tine?

— Nu, eu m-am supărat pe el! am izbucnit eu.

La naiba! La naiba! Teoretic, aş fi putut să nu spun nimic, dar nu eram în stare de aşa ceva.

Dody aproape a zâmbit. Era ca un câine de vânătoare care prinsese o urmă.

— De ce te-ai supărat pe el?

— Pentru că nu mi-a spus. Practic, e acelaşi lucru cu minţitul. Dar mi-a trecut acum, am spus eu, lăsându-mă înapoi pe spetează.

— Prostii, Sadie! O minciunică nevinovată, menită să mă protejeze pe mine. Nu poţi să te superi pe el din cauza asta.

— Nu de asta sunt supărată.

Lacrimile pe care le ţinusem atâtea zile în frâu au rupt zăgazul, inundându-mi obrajii.

— Se mută la Seattle.

Dody s-a tras mai aproape, îmbrăţişându-mă şi mângâindu-mă pe cap de parcă aş fi fost un copil. Eu mi-am îngropat faţa în moliciunea ei şi am lăsat lacrimile să curgă nestingherite.

— Seattle? a spus ea în cele din urmă. Păi asta e de-a dreptul ridicol! Acolo nu găseşti altceva decât ploaie şi cafea. Nu ştie ce simţi pentru el?

Şi-a scos din sân veşnicul ei şerveţel şi a încercat să-mi şteargă nasul.

Eu m-am îndreptat de spate.

— Nu ar fi nicio diferenţă, Dody. Am ştiut amândoi de la bun început că era ceva de scurtă durată. Nu m-a păcălit cu nimic. Şi chiar dacă ar fi rămas şi aş fi rămas şi eu, pariu că tot ne-am fi despărţit până la urmă.

— Ce mai atitudine! Vorbeşti ca mama ta.

— Urât din partea ta să-mi spui asta. Nu crezi că mă simt deja

îngrozitor?

— Îmi pare rău, dar e adevărat. Nimeni nu merită să fie înşelat, Sadie, şi cred că ai făcut bine când l-ai părăsit pe Richard. Nu e un om bun. Dar adevărul este că mama ta a început să-l îndepărteze pe tatăl tău cu mult înainte ca el să fi călcat strâmb. E sora mea, ştii, şi puteam şi eu să văd că mariajul ei începuse să scârţâie, doar că ea se concentra numai pe greşelile lui, niciodată şi pe ale ei. Apoi, când în cele din urmă el a părăsit-o, ea n-a mai reuşit în veci să treacă peste supărare. Asta vrei? Să umbli cu capsa pusă pentru următorii treizeci de ani?

— Şi ce vrei să fac, Dody? Se mută la Seattle!

— Dar nu s-a mutat încă, nu? Aşa că mişcă-ţi funduleţul şi du-te să-i spui ce simţi.

— A plecat deja. M-am dus la el acum vreo două zile şi casa era încuiată. Iar când am încercat să-l sun pe mobil, a intrat mesageria şi mi-a spus că numărul apelat nu poate fi contactat.

— Un telefon amărât? Asta e tot ce poţi face? Sună-l din nou!

∵

Cuvintele lui Dody îmi răsunau în minte iar şi iar. Poate c-ar trebui să-l sun din nou. De vreme ce data trecută nu reuşisem să-i las un mesaj, posibil să nici nu fi aflat că încercasem să-l contactez.

Dar ar fi putut să mă sune el, dacă ar fi vrut să vorbim. La urma urmelor, el era cel care pleca.

Totuşi, nu voiam să ajung ca mama, acră şi plină de obidă. L-am sunat, iar de data asta a răspuns robotul.

— Bună, Des. Sunt Sadie. Ascultă, speram să putem vorbi. Sună-mă, bine?

Am închis, mulţumită în sinea mea. Măcar am încercat. Dar când o să sune? Ei bine, o să mă gândesc la ce să-i spun când avea să se întâmple.

Doar că nu s-a întâmplat.

S-au scurs cu greu trei zile, fără nicio veste din partea lui. Mă durea. Rău. Meritam măcar o ultimă discuţie, dar presupuneam că o terminase cu mine şi aia era.

Dorul după el mă făcuse letargică şi mă golise de orice sentiment. Încă o dată, dragostea îmi legase nişte pietre de inimă şi mă aruncase în râul negării. Mierla albastră a fericirii se găinăţase pe umărul meu.

Am încercat să mă ţin tare, de dragul copiilor şi al lui Dody, doar că ei mă ghiciseră.

Singura rază de fericire din acea săptămână a apărut odată cu telefonul lui Jeanette.

— Am ajuns la o înţelegere: dă-i casa lui Richard, iar el o să retragă cererea pentru custodie.

Am simţit cum povara care mă apăsa se mai uşurează cu un gram.

— Şi am şi nişte veşti bune, a continuat Jeanette. Richard trebuie să plătească pentru jumătatea ta. Cum am zis şi înainte, piaţa imobiliară e în scădere, iar el e obligat să-ţi dea înapoi 50% din valoarea actuală. Nu e o sumă mare, dar ar trebui să fie suficient cât să te stabileşti în Bell Harbor.

Încă o mică victorie.

— Astea da veşti bune, Jeanette. Mulţumesc.

— Cu plăcere. Nu sunt sigură cât de repede o să se rezolve. Richard e nerăbdător să dea buzna pe uşă, dar, din punct de vedere legal, nu are voie să intre în perimetru până când nu-i dai acest drept în scris, aşa că avocatul lui va trebui să facă actele cât mai curând. De cum primesc şi eu un exemplar şi mă uit peste el, te sun. Nu-l lăsa să intre în casă până când nu-ţi spun eu.

Deci asta era. Totul fusese hotărât. Încă o dată, o mişcare din penel avea să-mi schimbe viitorul.

— În regulă. Cum zici tu.

— Trebuie să recunosc, Sadie, că faci faţă destul de bine situaţiei.

Aşa era, nu? Poate că, în sfârşit, învăţasem care erau bătăliile care meritau purtate. Sau poate pur şi simplu nu mai aveam energia să lupt pentru nimic.

Capitolul 25

Ziua petrecerii lui Dody se anunţa senină şi însorită, fără niciun nor pe cer. Era întruchiparea unei zile perfecte de vară din vestul Michiganului. Decoraţiunile fuseseră instalate, la fel şi acoperământul mare şi alb, şi ringul improvizat de dans, făcut din placaj pictat. Totul arăta sclipitor şi elegant, aşa cum trebuia.

Jasper, care făcea ultimele retuşuri unei tăvi cu bunătăţi ce-ţi ademeneau privirea, a spus:

— Sadie, poţi, te rog, să duci câinii la casa doamnei Schmidt? A spus că-i putem lăsa acolo până după petrecere, ca să nu ne mănânce toată mâncarea. Grăsane! Dă-te jos de-acolo!

Câinele i-a aruncat lui Jasper o privire spăşită şi s-a dat jos de pe masă.

— Sigur, am spus eu, bucuroasă că aveam ceva de făcut.

Nici nu mă deranja faptul că locuinţa doamnei Schmidt era lângă cea a soţilor Pullman. Ba chiar era scuza perfectă de a trage din nou cu ochiul pe fereastră, ca să văd dacă dispăruseră între timp cutiile lui Des. Tot nu-mi venea să cred că nu mă sunase înapoi. Nu era genul lui să fie atât de nemilos. Dar, pe de altă parte, poate că nu-l cunoşteam atât de bine pe cât aş fi crezut.

Odată ieşită în stradă cu Leneşu' şi cu Grăsanu', mi-am adus aminte de ce detestam din tot sufletul să-i plimb. Erau două namile umblătoare de patruzeci de kilograme, care săreau dinaintea mea, de parcă aş fi fost a veveriţă uriaşă. Leneşu' şi-a frecat capul de piciorul meu, lăsând o dâră de bale.

Am ajuns într-un final la uşa doamnei Schmidt. Aceasta mi-a deschis îmbrăcată într-un capot de culoarea piersicii şi având bigudiuri în păr.

— O, bună, Sadie. Intră, te rog. Cum se mai simte Dody?

Preţ de-o clipă, am crezut că ştia despre cancer, dar apoi mi-am dat seama că era o întrebare de politeţe. Câinii au dat năvală înăuntru, simţindu-se ca acasă. Din cealaltă cameră, am auzit o pisică şuierând ameninţător.

— Dody se simte minunat, mulţumesc de întrebare. E foarte

emoţionată din cauza petrecerii, desigur. Mulţumesc mult c-aţi acceptat să ţineţi câinii.

— O, nicio problemă. Mă simt ca doctor Dolittle zilele astea, a răspuns ea. Câinii tăi, plus Phantom, din vecini.

Ca la un semnal, Scârba de pisică a sărit pe bufet şi a şuierat la mine. Dumnezeule! Uram pisica asta!

— Phantom? Aşa o cheamă?

Ce căuta aici? Mi-am dat atunci seama că nu-l întrebasem pe Des nimic despre ea. Poate că de-asta se despărţise de mine.

Doamna Schmidt a încuviinţat din cap.

— Da. Doctorul McKnight m-a rugat s-o ţin la mine cât timp e plecat la cursa de bărci.

Stai.

Ce?

— Cursa de bărci?

Vocea nu-mi era altceva decât o bălmăjeală sugrumată.

— Da. Nu ţi-a spus? Credeam că voi doi sunteţi împreună, a spus ea, ridicând din sprâncene şi făcând bigudiurile să i se scuture.

Eu m-am mutat de pe un picior pe altul.

— Ăă, nu suntem. Dar despre ce cursă vorbiţi?

— Aia mare, din Chicago şi până la insula Mackinaw. Nu era foarte încântat, din câte mi-am dat eu seama. Dar mi-a spus că îl sunase prietenul lui şi că insistase să vină. După aceea se duce să-şi viziteze mama. Ce băiat bun.

Cursa? Se dusese la cursă? Să fie ăsta motivul pentru care nu mă sunase? Nu schimba nimic, dar chiar şi aşa, era o frântură interesantă de informaţie. Cel puţin, asta însemna că încă nu se mutase. Să mai fi avut totuşi o şansă?

Am încercat s-o scarpin pe Scârba/Phantom după urechi, ca şi cum am fi fost cele mai bune prietene. M-a muşcat.

— Când se întoarce? am întrebat eu cu nonşalanţă.

Doamna Schmidt s-a bătut uşor în dreptul inimii.

— Nu sunteţi împreună, zici? Dar ai vrea, nu? Ah...

A oftat şi şi-a îndreptat privirea-i visătoare spre tavan.

— Nu pot să te învinovăţesc. Dacă aş fi cu treizeci de ani mai tânără şi cu zece kilograme mai slabă, şi eu aş alerga după el. Din fericire pentru tine, sunt bătrână şi grasă.

Şi-a întors privirea la mine:

— Nu sunt sigură când se întoarce. Cred că pe săptămâna

viitoare.

— Bine. Mulţumesc, doamnă Schmidt, că aţi fost de acord să primiţi câinii. Ar trebui să mă întorc acum. Mai sunt încă multe lucruri de pus la punct înainte de petrecere.

— Desigur. Ne vedem diseară.

M-am grăbit înapoi acasă cât de repede am putut şi am dat buzna înăuntru.

Fontaine felia o lămâie la insula din bucătărie.

— E pe barcă! am exclamat eu.

— Cine-i pe barcă?

— Des e pe barcă! Doar ce mi-a spus doamna Schmidt că e plecat la cursa Chicago-Mackinaw, în mijlocul afurisitului de lac Michigan! Crezi că de asta n-a sunat?

Toată familia era deja la curent cu detaliile crude ale bruştei plecări a lui Des. Până la urmă, nu fusesem în stare să ţin secret.

Fontaine a ridicat din sprâncenele lui negre.

— Poate.

— Poate?

Vocea îmi era un ţipăt strident, deloc flatant.

— Nu ştiu, drăguţo.

Mi-am încleştat pumnii, privindu-l implorator pe Fontaine.

Haide! Putea mai bine de atât! Aveam nevoie de cineva care să-mi spună că aşa era. Aveam nevoie de speranţă. Dacă Des nu-mi primise mesajul, poate că era timpul să-i spun ce simţeam. Poate că, până la urmă, va fi un factor de decizie în ceea ce privea mutarea lui. Poate că va fi *singurul* factor de decizie!

Erau cam mulţi „poate” în ecuaţia asta.

Şi dacă nu se mai întorcea? Dacă barca lui se răsturna şi se înecau toţi? Aveam să sfârşesc ca fata din cântecul acela de prin anii ’70, în care marinarul îi spusese înainte să plece cât de bună e şi că va fi o soţie pe cinste. Cum naiba se numea cântecul? Brittney? Bethany? Betty?

— Brandy! am strigat eu, cu pumnii încleştaţi.

— Poftim? a spus Fontaine cu ochii mari.

— Dacă se îneacă? O să sfârşesc că Brandy.

— Cântăreaţa?

— Nu, prostule, fata de la cârciumă. Din cântec.

Fontaine a lăsat jos cuţitul de decojit şi s-a întors uşor spre

mine, cu mâinile ridicate, de parcă aş fi avut degetul pe trăgaciul unei arme încărcate.

— Gândăcelule, o iei razna.

Eu am început să râd isteric. Avea dreptate. Stresul mă făcea să vorbesc în dodii. Ce conta că Des era pe o barcă, într-o navetă spaţială sau într-un balon cu aer cald? Tot se muta în Seattle. Chiar dacă m-ar fi sunat, ce-aş fi putut să-i spun ca să-l fac să se răzgândească? Absolut nimic. Speranţa mea de moment se scufundase mai repede decât *Titanicul* Oricum ar fi fost, aveam să sfârşesc ca Brandy, stând singură pe malul bătut de vânt, în aşteptarea bărbatului care nu avea să mai vină. Marinari proşti.

∵

Extravaganta petrecere era pe cale să se dezlănţuie. Fontaine se fâlfâia de colo colo, ca o pasăre colibri drogată, înfoind fundele de tul şi rearanjând decoraţiunile florale. Insistase ca Dody să rămână în casa toată după-amiaza, ca să aibă parte de Marea Surpriză. Ba chiar le spusese şi invitaţilor să se îmbrace în alb, aşa încât toată lumea să se asorteze cu tematica elegantă şi strălucitoare.

Fontaine, Jasper, Beth, Paige, Jordan şi cu mine ne-am adunat pe verandă, în vreme ce Kyle a condus-o pe Dody afară din casă.

Ea a rămas cu gura căscată de încântare.

— Vai, arată încântător! Absolut încântător! Vai, copii, v-aţi deranjat prea mult. Este atât de frumos! Atâtea flori, şi fundiţe, şi lumini! Şi, o, Jasper, mâncarea arată divin! Ce să mai vorbim, perfecţiunea întruchipată!

Ne-a îmbrăţişat şi ne-a sărutat pe fiecare în parte de două ori. Copiii mei s-au plictisit repede când au văzut că atenţia nu era îndreptată asupra lor, aşa că s-au dus să alerge în cerc pe ringul de dans.

— Ai o rochie minunată, Dody, i-a spus Beth.

Dody a făcut o plecăciune.

— Îţi mulţumesc, scumpo. E din colecţia Mariei Osmond. M-am gândit că o să-mi fie prea cald cu rochia mea de mătase. Dar şi tu arăţi la fel de încântător! Vai, Doamne!

A rămas încă odată cu gura căscată, văzând că suntem toţi îmbrăcaţi în alb.

— Arătaţi ca nişte îngeri. Oare am murit deja? Am ajuns în

Rai?

Fontaine a scuturat din cap.

— Frumos, mama! M-am zbătut atât ca să aud de la tine că vezi oameni morţi?

Ea a chicotit.

— Îmi pare rău, scumpule. Te necăjeam şi eu. Chiar arată frumos. De-a dreptul fabulos!

— Mulţumesc. Acum hai să bem un şpriţ, ce ziceţi?

Fontaine s-a dus în colţul verandei, unde amenajase un bar cu de toate.

Kyle a venit şi s-a aşezat lângă mine, sprijinindu-se de balustrada acoperită de tul.

— Arată grozav, nu? a spus el, petrecându-şi braţul pe după umerii mei. Poate c-ar trebui să adăugăm şi organizarea de evenimente pe lista serviciilor noastre.

— Poate că ar trebui. Mulţumesc pentru tot ajutorul dat, am zis eu, simţind un val de recunoştinţă faţă de Kyle.

Fusese atât de bun şi de generos, oferindu-se să ne ajute când aveam mai mare nevoie. Îmi devenise un adevărat prieten. Nu m-am putut stăpâni să nu-l îmbrăţişez:

— Eşti cel mai tare. Te iubesc!

— El trebuie să fie Dezzzzzzzz.

O, Doamne! Spune-mi că era o glumă.

Replica tărăgănată a lui Richard îmi sfârâia în timpane ca nişte tăciuni aprinşi. Mi-am întors iute capul şi l-am văzut acolo! L-am strâns pe Kyle atât de tare, încât acesta a scos un scâncet.

— Ce cauţi aici, Richard?

Toată lumea s-a întors la unison să se holbeze. La braţul lui atârna o siliconată ca ieşită din *Jersey Shore.* Poate că nu avea mai mult de douăzeci, dar părea să aibă mult mai mulţi ani de curvăsărie. Iar eu aveam coşuri care acopereau o suprafaţă mai mare decât o făcea peticul ăla de rochie cu care era (aproape) îmbrăcată.

Richard a ridicat un plic în aer.

— Ţi-am adus nişte hârtii să semnezi, Sadie. Actele de casă. M-am gândit să legalizăm chestia asta înainte ca hiena ta de avocată să încerce să complice lucrurile.

Le-a rânjit tuturor de pe verandă, apoi a chicotit:

— Daţi cumva o petrecere? Eu de ce n-am fost invitat?

Cine ridicase bolovanul şi-l lăsase pe Richard să se târască

afară din grotă? Şi cum îndrăznea? Cum îndrăznea să apară pe nepusă masă şi să-mi fluture hârtiile sub nas? Era prea mult! Şi venise cu cineva? Ce fel de bărbat îşi aduce partenera când voia să i-o tragă, metaforic vorbind, fostei soţii? Rămăsesem fără cuvinte, însă numai din cauză că acelea care îmi urlau în minte mi-ar fi ars buzele dacă le-aş fi rostit.

— Richard, chiar nu e momentul, a spus Dody. De ce nu vii mâine?

Toată lumea şi-a mutat privirea de la mine la Richard.

Zâmbetul lui Richard s-a lăţit, ca şi cum venise să mai stea la o bârfă cu vechii lui prieteni.

— Scuze, Doodoo, nu se poate. Plecăm din oraş. Şi vreau actele astea semnate înainte, de vreme ce nu pot călca pragul casei până când domnişoara Prinţesa Gheţii aici de faţă nu le iscăleşte. Deci, ce spui, Sadie? Semnează actele şi m-am cărat de-aici.

Abia mai puteam respira.

— Richard, nu semnez nimic acum. O să semnez mâine, după ce voi fi avut timp să discut despre asta cu avocata mea.

Richard a scuturat din cap.

— Tţ, tţ, tţ. Vreau hârtiile astea depuse înainte de săptămâna viitoare. Nu îngreuna situaţia. Ai fost de acord, aşa că nu încerca să te opui acum.

— Nu îngreunez lucrurile. Dar nu eşti deloc rezonabil. Suntem în toiul unei petreceri, Richard. O să citesc actele mâine la prima oră.

— Acum ar fi şi mai bine. Apropo, ea e Barbie. Barbie, ea e Sadie.

Barbie a zâmbit. Aproape că mă aşteptam să fie ştirbă, atât de tânără părea.

Richard a continuat, pe acelaşi ton tărăgănat.

— Nu mă prezinţi prietenului tău, Dezzzzz?

L-a scanat pe Kyle din cap până în picioare, cu o privire îngâmfată. La naiba! Richard era atât de enervant! De asta m-a făcut să fac ce a urmat! De asta gura a început să-mi vorbească independent de creier.

L-am tras pe Kyle şi mai aproape.

— Da, Richard, el e Des. Şi amândoi am vrea să dispari.

Aproape am auzit cum s-au căscat gurile tuturor membrilor familiei.

Fontaine a scos un scâncet chinuit.

O, *Doamne*, o, *Doamne*, *o*, *Doamne! Am spus asta cu voce tare?* Am aruncat o privire furişă înspre Kyle.

El făcuse ochii mari de mirare.

Da, se pare c-o spusesem cu voce tare.

După un timp care mi s-a părut cât o viaţă de om, Kyle a întins mâna.

— Încântat, Richard.

A urmat un răsuflat colectiv de uşurare din partea rudelor mele.

Richard a dat mâna.

— Credeam că eşti scoţian. Unde ţi-e fusta?

Kyle, bravul meu erou, a fost pe fază.

— La curăţătorie. Va trebui să te ţii după alta în seara asta.

Jasper a izbucnit în râs.

Fontaine a scâncit din nou.

— În regulă, v-aţi cunoscut. Acum pleci? m-am răstit eu.

— Scumpo, am venit cu maşina tocmai din Glenville. Nu plec fără semnătura ta.

— Richard, tu eşti?

De. Ne. Crezut. Mama şi-a făcut apariţia pe verandă, cu părul ei negru aranjat impecabil, în ciuda vântului şi a umidităţii. Penny şi Jeff erau chiar pe urmele ei.

Eu l-am apucat atât de strâns de cămaşă pe Kyle, că am crezut că o să i-o rup. El m-a strâns de umăr.

— Helene, a strigat Dody, împingându-l pe Richard la o parte ca s-o întâmpine pe mama.

Helene a îmbrăţişat-o rece.

— Ce bine arăţi! a spus Dody.

— Albul nu a fost alegerea mea, dar scria foarte clar în invitaţie, a replicat mama. La mulţi ani, apropo.

Toată lumea se foia de colo colo, urându-le bun-venit mamei, surorii şi cumnatului meu. Eu am rămas lipită de balustrada verandei, fără să dau drumul cămăşii lui Kyle.

Penny mi-a surprins privirea şi a mimat cu buzele „Drăguţ!" Habar n-avea că acest Des era un impostor.

Am vrut să scutur din cap, care deja mi se învârtea, aşa că n-am mai îndrăznit.

Când mama s-a uitat înspre mine, am văzut-o ridicându-şi o sprânceană pensată.

— Bună, Sadie. Cine este acesta?

L-a scanat iute pe Kyle, înainte să-şi îndrepte privirea cu raze laser înapoi la mine.

Richard a pufnit:

— Deci nici tu nu l-ai întâlnit încă pe noul iubit al lui Sadie, Helene? El e Dezzz.

Doamne, chiar îl uram din tot sufletul pe Richard.

— Mă bucur să vă cunosc, doamnă... ăă, s-a pierdut Kyle.

— Harper.

— Doamnă Harper. Sunt... sunt D-des, a spus el, bâlbâindu-se uşor.

— Penny e însărcinată! a strigat Fontaine.

Exclamaţii de felicitări au explodat din toate părţile şi brusc toată lumea a început din nou să forfotească, îmbrăţişând-o pe sora mea şi pe soţul ei. Penny a reuşit să-i îmbrăţişeze pe fiecare în parte, în timp ce-mi arunca priviri furioase şi tăioase ca un pumnal. S-a zis cu micul ei secret.

În toată acea învălmăşeală, Fontaine a venit lângă mine, m-a apucat de încheietura mâinii şi ne-a tras pe mine şi pe Kyle înăuntru.

— Ce naiba faci? am şuierat eu printre dinţi. Penny nu voia să ştie nimeni încă.

— Ce naiba fac eu? Ce naiba faci tu? De ce l-ai prezentat pe Kyle drept Des? Asta-i o prostie!

— Nu ştiu! Richard m-a luat prin surprindere, bănuiesc, afişându-se cu păpuşa aia. Mi-a scăpat.

— Şi ce se presupune c-ar trebui să facem acum? a întrebat Fontaine.

— Hei, calmaţi-vă! Nu e mare lucru. Pot să fiu Des o vreme, a spus Kyle în şoaptă.

— Poţi? am întrebat eu.

— Ba nu poţi! a sărit Fontaine.

— Ba fireşte că pot. O să fie amuzant. Nu m-am prefăcut că sunt hetero de o groază de vreme. Staţi să-mi vedeţi mersul de tip hetero, a spus Kyle, lansându-se într-o mişcare stânjenitoare de-a lungul camerei de zi.

— Parcă eşti John Wayne cu hemoroizi, a scuipat Fontaine cuvintele. N-o să ţină.

Kyle a râs.

— Haide, glumeam şi eu. O să fie bine. Măcar până pleacă

Richard.

— Dar ar putea rămâne toată noaptea. Nu am de gând să semnez hârtiile alea până când nu le citeşte avocata mea. Plus că va trebui să te prefaci că eşti Des până pleacă şi mama. Nu am de gând să-i explic toată şarada asta.

— Oh!

A părut să rămână pe gânduri o clipă, apoi a spus:

— În regulă. Nu contează. Tot o pot face. Voi mereu vă plângeţi de cât de ticălos e Richard, lăsaţi-mă acum să mă joc puţin cu el. Plus că nu ne rămâne altceva de făcut.

Avea dreptate. Fără să le mărturisim adevărul mamei şi lui Richard, nu aveam altă soluţie.

Fontaine l-a privit pe Kyle cu admiraţie.

— Habar n-aveam că eşti aşa viclean. E foarte sexy.

Kyle a rânjit.

— Vai, îţi mulţumesc.

— Stai, cum rămâne cu copiii? am exclamat eu.

Fontaine a început să-şi roadă unghia degetului mare.

— Vai, am uitat de copii.

— Ce naiba, gură mare! a strigat sora mea, venind de pe verandă.

Era roşie toată la faţă.

Eu mi-am ridicat mâinile în aer, într-un gest de autoapărare.

— Îmi pare rău, Penn. Sincer, lasă-mă să-ţi explic.

Mica noastră Axă a Răufăcătorilor s-a mutat în bucătărie, unde i-am explicat totul lui Penny. M-a iertat numaidecât, dacă nu din alt motiv, măcar pentru că abia aştepta să vadă ce se întâmplă în continuare. S-a oferit să se ocupe ea de orice intervenţie din partea copiilor. Uram să-i târăsc şi pe ei în afacerile mele murdare, dar asta avea să le ofere un material interesant de lucru viitorilor lor terapeuţi.

Şi astfel am iniţiat *Operaţiunea Furtuna Desmond.*

∵

— Sadie, semnează odată nenorocitele alea de hârtii ca să pot pleca de aici! a izbucnit Richard de cum am ieşit înapoi pe terasă.

— Doar ce am vorbit cu avocata mea, Richard. A primit un exemplar în după-amiaza asta şi îl citeşte chiar acum. De îndată ce mă sună şi îmi spune că totul e în regulă, o să-ţi primeşti şi stupida de semnătură. Până atunci, nu-mi sta în cale şi nu fi

cioban cu familia mea. Acum am nişte invitaţi de care trebuie să mă ocup, iar tu nu te numeri printre ei.

— Pot măcar să beau ceva şi să-mi văd copiii?

I-am arătat degetul mijlociu şi am coborât treptele terasei, îndreptându-mă spre plajă.

Petrecerea se încinsese pe măsură ce veniseră şi mai mulţi prieteni şi rude. Fontaine umbla de colo colo ca un crab de nisip, întâmpinând pe toată lumea şi conducându-i la Dody, care stătea într-un scaun înfăşurat în fâşii de tul. Mama stătea lângă ea, cu ţinuta ei la fel de impecabilă precum manichiura. Nu puteau exista două surori mai diferite.

Paige şi Jordan i-au adresat un scurt şi bine monitorizat salut tatălui lor, înainte ca Penny să-i ducă de-acolo. Acum, copiii mei alergau pe plajă împreună cu o duzină de verişori. Asta avea să-i ţină ocupaţi pentru o vreme, cel puţin atât cât îmi trebuia mie să-l trimit la plimbare pe Richard înainte ca ei să-mi dea de gol diabolicul meu secret.

Kyle îşi juca de minune rolul de iubit grijuliu, ţinându-şi un braţ pe după umerii mei şi atingându-mi atât de des fundul încât, în cele din urmă, a trebuit să-i spun să înceteze.

— Scuze, a zis el în şoaptă. Nu asta fac bărbaţii hetero?

— Ba da, dar asta nu înseamnă că femeilor hetero le place.

El a ridicat din umeri şi a sorbit din paharul lui.

Pe când soarele apunea la orizont, iar cantităţi uriaşe de alcool diluau neînţelegerile de familie şi prefăceau străinii în prieteni, petrecerea devenea din ce în ce mai zgomotoasă. Pe ringul improvizat de dans, media de vârstă varia acum de la cei mai tineri până la cei cu suflet tânăr. Harry ajunsese şi el, iar eu o urmăream cu privirea pe Dody cum încearcă să-l înveţe să danseze tangou cu o garoafa între dinţi.

Retraşi din mulţime, Jasper, Fontaine, Kyle şi cu mine ne felicitam unul pe celălalt pentru cât de bine ieşise petrecerea.

— Cred că e un succes, a spus Jasper, ridicând paharul.

— Sunt de acord. Dody pare să se simtă atât de bine, am adăugat eu.

Am ciocnit paharele.

— Şi, mulţumită noului Des, am reuşit chiar să ieşim dintr-o mică încurcătură, a completat Fontaine, zâmbindu-i lui Kyle.

— O mică încurcătură, zici? Ai intrat în belele, Timmy? a spus Richard, venind în spatele nostru.

Era ca moartea, silenţios şi de temut.

— Unde e Bambi? a replicat Fontaine.

Richard a râs pe sub mustăţi, sorbind din băutura lui.

— Barbie. E înăuntru, se uită la televizor. Sadie, afurisita aia de avocată a ta nu te-a sunat încă?

— Nu încă, Richard. De ce nu pleci pur şi simplu? O să obţii oricum ce vrei. Chiar trebuie să-mi strici petrecerea?

Dacă păream iritată, era din cauza lui Richard.

— Crede-mă, nimeni nu vrea să spargă petrecerea asta de fiţe mai mult decât mine, dar n-am condus tocmai din Glenville ca să plec fără cheile de la propria casă.

A mai luat o înghiţitură, luând cubul de gheaţă în gură şi începând să-l sugă. A făcut un semn din cap înspre Kyle:

— Şi zici că eşti doctor?

Kyle s-a uitat în jur, înainte să-şi dea seama că Richard vorbea cu el.

— Ăă, da.

— Podiatru sau chiropractician sau ceva de genul ăsta?

— Medicină de urgenţă, a spus Kyle nesigur, aruncându-mi o privire în genul „Aşa *era*, *nu?”*

Am început să transpir. Nu voiam ca Richard să facă conversaţie cu iubitul meu fals. Dacă afla de mica noastră uneltire, n-aş mai fi scăpat de gura lui.

— Richard, n-ar trebui să fii şi tu înăuntru cu Bambi? am întrebat eu.

— Barbie. Şi încerc să socializez cu noul tău iubit. Vreau să ştiu pe cine au în preajmă copiii mei, ţi-aminteşti?

N-am putut să nu observ ameninţarea prea puţin mascată. Dacă nu semnam actele alea cât de curând, avea să înceapă să se plângă în gura mare de cât de ofensat era din cauza lui Fontaine. Vai, ce ironie!

Richard s-a întors din nou înspre Kyle.

— Eşti din Scoţia, nu? Unde ţi-e accentul ăla ciudat?

Ah, uitasem acest mic detaliu! Kyle vorbea cu monotonia specifică unuia din vest.

— Am trăit în state mare parte din viaţă. Dar, că tot vorbim de accente, observ că tu ai unul de provincial sadea, Dick, i-a întors-o Kyle.

Eu am zâmbit uşurată. *Bună replică*, *falsule Des.* Kyle era cel mai tare iubit inventat pe care-l avusesem.

Văzând că pierde negreşit în acest duel verbal, Richard s-a întors către Jasper.

— Tu tot mai întorci burgeri?

— Mda.

Deja devenea obositor. Îmi doream ca Jeanette să sune odată, ca să scap de Richard! Am scanat mulţimea. Era pe-acolo vreo rudă enervantă şi deloc bănuitoare pe care puteam să i-l bag pe gât? Uitându-mă de-a lungul plajei, am zărit o siluetă solitară venind încoace. Era înalt, lat în umeri şi nu semăna cu nimeni altcineva. Inima mi s-a oprit în loc. Nu doar că şi-a încetinit bătăile, ci a pus o frână bruscă în genul celei care-ţi face cauciucurile să scârţâie, iar pe tine, să-ţi smulgi disperată copiii din drum.

Era Des.

Se întorsese în Bell Harbor.

Ba nu, şi mai bine de-atât, era aici! Venea la petrecerea lui Dody! Era bronzat şi arăta magnific, cu cămaşa lui albă lăsată pe-afară şi fluturând în bătaia vântului. Era chiar mai devastator de chipeş de cât mi-l aminteam.

Dar cum era posibil? Dorinţa de a da fuga până la el şi de a-l acoperi de sărutări m-a copleşit.

— Des, i-am şoptit eu numele, fără voia mea. El era prea departe ca să m-audă, însă Kyle era chiar lângă mine.

— Ce-i? a întrebat Kyle.

Eu m-am uitat la el şi am tresărit.

Stai.

Ce?

O, *rahat! Rahat!*

Kyle!

Şi Richard!

Şi Des! Adevăratul Des.

Ce aveam să mă fac acum?

— Des, am spus eu încă o dată, cu voce gâtuită. Mi-am înclinat capul uşor într-o parte, atât cât să nu observe Richard.

Kyle şi Fontaine mi-au prins semnalul. Urmărind direcţia privirii mele, Fontaine şi-a înăbuşit un strigăt de uimire, în vreme ce Kyle îşi muta ochii de la Des la Richard, la mine şi înapoi la Richard.

Jasper a băgat de seamă panica noastră mută şi s-a uitat şi el. A scos un sunet cu limba aşa cum face Grăsanu’ când are gura

plină de unt de arahide. S-a întors brusc către Richard, blocându-i vederea spre plajă.

— Şi, îţi place cum se bate Mayweather?

Mulţumesc, Jasper! Mulţumesc! Să vorbească despre boxerul lui preferat avea să-l ţină pe Richard ocupat o vreme. Dar nu pentru mult timp.

Ce aveam să mă fac? Des era la şase metri depărtare şi se apropia cu repeziciune. Nu era nicio cale de scăpare. Eram condamnată, blestemată să fiu dată în vileag. Brusc, am înţeles cum un lup era în stare să-şi mănânce propria labă ca să se elibereze dintr-o capcană.

Ei bine, nici chiar, pentru că asta ar fi fost de-a dreptul bizar. Dar măcar acum înţelegeam perspectiva lupului. Voiam să mă eliberez din capcana asta.

O capcană pe care mi-o creasem singură, din mândrie şi încăpăţânare. Şi, poate, doar poate, şi din prostie.

Ce ar *trebui* să fac?

Ce puteam să fac?

Să spun adevărul, repede, înainte ca Des să audă.

— Richard, trebuie să-ţi spun...

Însă cuvintele mele au fost înăbuşite de strigătul ascuţit al lui Fontaine:

— Dragule! a intonat el, deschizându-şi larg braţele şi alergând înspre Des. Ce ţi-a luat atât? Credeam că nu mai ajungi!

Des s-a oprit brusc, cu ochii mari la vederea lui Fontaine, care venea înspre el ca o lebădă lansată în atac.

Parcă urmăream un accident de maşină cu încetinitorul, pe când Fontaine a făcut un salt în aer, ca să se ciocnească din plin cu Des. Apoi şi-a petrecut braţele pe după umerii lui, sărutându-l apăsat, direct pe buze.

Des a făcut un pas uriaş înapoi, nu atât împins de forţa impactului, cât din cauza şocului. Dacă momentul nu ar fi fost chinuitor pentru mine la atât de multe niveluri, ar fi fost cel mai amuzant lucru pe care îl văzusem vreodată.

— Ce naiba te-a apucat, Fontaine? a exclamat Des.

Mi-am simţit inima bătându-mi convulsiv pentru o ultimă dată şi am început să iau în considerare mâncatul propriei labe.

— Eşti tare rău că m-ai făcut să aştept aici de unul singur, iubitule, a chicotit Fontaine, trăgându-l pe Des cel năucit înspre

gloata de privitori. Dar norocul meu e că am avut cu cine să mă întreţin. Vezi? Şi Sadie e aici, cu noul ei iubit.

— Noul ei în...

— Îl cheamă Des, i-a spus Fontaine cu emfază.

— Ce?

— Uite. Fontaine l-a apucat pe Des de bărbie şi i-a întors faţa spre noi.

Des l-a văzut pe Kyle strângându-mă posesiv de braţ. Des a arătat cu degetul:

— Dar e Ky...

— Da, e chiar frumos din partea lui că a venit, dar, desigur, e petrecerea lui Dody şi toţi vrem ca ea să fie fericită. Acum, îi cunoşti pe Jasper şi pe Beth. A, şi el e Richard. A fost soţul lui Sadie, înainte ca ea să-şi dea seama ce afurisit e. El n-a fost invitat la petrecere. Ne-am trezit cu el aici.

Fontaine n-ar fi putut să fie mai explicit de-atât, încât mă mir că n-am izbucnit cu toţii în râs din cauza reprezentaţiei lui teatrale şi pline de afectare. Pur şi simplu, eram cu toţii prea uimiţi. Între timp, Richard a rămas orb la această scenă care se desfăşură numai pentru el. Era prea concentrat să-şi scoată o sămânţă de mac care-i rămăsese între dinţi ca să ne acorde vreo atenţie. De vreme ce-l considera pe Fontaine sub demnitatea lui, era clar că nu avea să se prefacă interesat de vreunul dintre iubiţii lui.

Des s-a uitat la fiecare în parte, până când în cele din urmă privirea lui s-a oprit asupra mea.

O, ce senzaţie plăcută să te pierzi în acei frumoşi ochi verzi din nou...

Ce clipă...

Ce fericire...

Ce dezastru afurisit...

Era ridicol. Asta trebuia să înceteze.

— Richard, am început eu încă o dată, însă Fontaine nici gând să mă lase.

— Sadie, Sadie, de ce nu mă laşi să termin prezentările? Richard, el e... ăă, Gerard. Gerard, ei sunt... toată lumea.

Des a clipit, ca un extraterestru care se trezeşte într-un laborator pe o altă planetă. S-a holbat la Fontaine, uimirea citindu-i-se în fiecare muşchi de pe faţă.

Fontaine a ridicat din umeri şi şi-a dat ochii peste cap.

Des a oftat şi, preţ de o miime de secundă, şi-a întors capul.

Nu avea să meargă. Nu voia să intre în joc. Şi de ce ar face-o? Văzuse deja ce spectacol de ciudaţi era viaţa mea şi decisese că nu voia să facă parte din el. În acel moment, nici nu-l puteam învinovăţi. Chiar nu merita să se deranjeze atât pentru mine.

Apoi, Des şi-a întors privirea la mine şi a dat din cap aproape imperceptibil.

Inima mea a reînceput să bată, deşi slab.

— Se pare că am ratat ceva, a spus el.

— Tu cine eşti? a întrebat Richard, de parcă abia acum îl observa pe noul venit.

Fontaine s-a agăţat de braţul lui.

— E fabulosul meu nou iubit.

Chipul lui Des s-a golit de orice expresie, ca şi cum ar fi fost lovit brusc de amnezie. A întins mâna spre Richard, care i-a răspuns şovăitor cu o singură strângere grăbită, bărbătească şi încărcată de testosteron.

— Dick, a spus adevăratul Des.

— Ăă, de fapt e Richard.

Des a ridicat din umeri.

— Iar eu sunt Gerard. Se pare.

— Şi tu eşti scoţian? a întrebat Richard.

Des i-a aruncat o privire lui Fontaine.

— Da! a răspuns Fontaine cu emfază. Ce coincidenţă!

Eu mi-am îngropat faţa în braţul lui Kyle, neştiind dacă să râd, să dau totul pe faţă sau să urmăresc în continuare desfăşurarea oribilei mele mascarade. Fie Des era cel mai de treabă tip întâlnit vreodată, fie era atât de nedumerit încât nu ştia cum să reacţioneze.

— E cam macho pentru tine, nu ţi se pare, Fontaine? l-a luat peste picior Richard.

— Gelos? i-a replicat Fontaine.

Richard a afişat unul dintre cele mai condescendente zâmbete ale lui, acela care mă ducea de fiecare dată cu gândul la Hitler.

— Cum zici tu. Sadie, cât mai trebuie să suport parada asta gay?

Des şi-a strecurat braţul pe după Fontaine.

— Hei, tipule, nu crezi că e cam deplasat?

Richard i-a aruncat o privire de parcă ar fi fost doi gândaci pe

fundul paharului lui.

— Deplasat? Ascultă, *tipule*! Deplasat e ca voi să defilaţi aşa prin faţa copiilor mei.

— Des! Aici erai! Era Dody, care venea cu paşi mari dinspre ringul de dans, rochia ei înflorată fluturând în jurul ei.

Des a făcut un pas înainte, apoi s-a întors şi s-a uitat la Kyle.

— O! a exclamat Kyle.

S-a repezit înspre ea, tăindu-i calea.

— Da, Dody, sunt aici pentru tine.

A condus-o înapoi pe ringul de dans, şoptindu-i ceva la ureche, după care ea a aruncat o privire peste umăr. Au început să danseze, urmărindu-ne în tot acel timp.

N-am îndrăznit să mă uit nici la Des, nici la Richard. M-am holbat în schimb la paharul meu, întrebându-mă când se golise atât de repede. Avea oare o gaură pe undeva? L-am ridicat să verific, dar n-am găsit niciuna.

După o lungă tăcere, Des şi-a dres glasul.

— Ei bine, cred că vă las. Aş vrea să-i spun la mulţi ani sărbătoritei.

S-a dus într-acolo, el şi predecesorul lui schimbând câteva cuvinte, apoi Des a luat-o pe Dody de mână şi a dus-o să stea jos pe nişte scaune libere.

Kyle a pornit unduios înspre noi, la jumătatea drumului amintindu-şi că era hetero. Şi-a îndreptat umerii, parcurgând semeţ restul drumului, până ni s-a alăturat din nou.

— Am nevoie de ceva de băut, a pufnit Richard.

S-a dus pe verandă, strigând peste umăr:

— Avocata ta ar fi trebuit să fi terminat până acum, asta dacă ştie să citească!

— Ei, eu zic că a mers destul de bine, având în vedere circumstanţele, a chicotit Jasper, de îndată ce Richard nu ne mai putea auzi.

— Dar ce caută Des aici? am întrebat eu. Se presupunea că era la cursa de bărci. Se presupunea că după aceea îşi vizitează mama în drumul lui spre Seattle. De ce e aici?

— Poate că a trecut să-i spună la mulţi ani lui Dody, a spus Fontaine. Sau, şi mai probabil, poate c-a venit să se împace cu tine.

Am început să tremur, sperând mai mult ca orice ca vărul meu să aibă dreptate.

Penny a venit în dreptul meu, arătând cu capul în direcţia scaunelor de lângă ringul de dans.

— Cine e ăla de lângă Dody?

— Des, am spus eu cu un oftat.

— Adevăratul Des? Uau!

— Hei, nu-i corect! a făcut Kyle.

Eu mi-am strecurat braţul pe după mijlocul lui şi l-am strâns uşor.

— Şi tu eşti la fel de uau, Kyle. De fapt, tu eşti eroul serii mele.

El m-a îmbrăţişat la rândul lui.

— Iar tu eşti prima mea prietenă. Şi adevărată, şi inventată.

I-am urmărit cu privirea pe Des şi pe Dody cum pălăvrăgesc ca doi vechi prieteni. El a râs la ceva spus de ea. Ea s-a întins şi l-a bătut uşor pe genunchi. Mi-a trecut prin minte să intervin, dar, sinceră să fiu, dacă ea pleda în favoarea mea, eram mulţumită. Paige şi Jordan au dat fuga la ei şi s-au urcat în poala lui Des de parcă ar fi fost cel mai firesc lucru posibil. Paige i-a dat un sărut pe obraz. Mi-a frânt inima. Îl adorau. Şi ei aveau să sufere când urma să-şi ia adio. Presupun că ar fi trebuit să mă gândesc la asta acum trei luni.

Am auzit atunci o sonerie de apel binecunoscută, pe când Kyle mi-a scos telefonul din buzunar şi mi l-a întins. Îl rugasem pe el să-l ţină, de vreme ce aşteptam să mă sune avocata, iar eu nu aveam buzunare.

M-am holbat la ecran.

— E Jeanette! Slavă Domnului!

Am făcut câţiva paşi, ca să mă îndepărtez de muzică.

— Bună, Jeanette.

— Bună, Sadie. Am vrut doar să-ţi spun că actele arată în regulă. M-am asigurat că este inclusă şi o menţiune în care să se specifice faptul că, dacă nu-ţi achită banii în termen de nouăzeci de zile, casa revine în posesia ta. În felul ăsta, nu se poate muta fără să-ţi plătească. Am mai adăugat şi o clauză potrivit căreia poţi locui oriunde pe teritoriul statului Michigan fără ca el să se folosească de asta drept motiv pentru vreo altă contestaţie privind custodia.

— Şi dacă mă mut la Seattle?

— Ce?

Am scuturat din cap.

— Glumeam doar. Nu mă mut în altă parte în afară de Bell Harbor.

— Bine. Dar să ştii că tot nu eşti obligată să semnezi. Poţi păstra casa. Schema asta cu părăsirea n-o să ţină dinaintea unei curţi de judecată.

Puteam păstra casa. Puteam să-mi împachetez sandalele şi prosoapele de plajă, să iau copiii şi să mă întorc înapoi în Glenville, în marea şi costisitoarea mea casă din cartierul de primă clasă. Puteam să iau prânzul la restaurante cu şervete apretate şi cu valeţi care-ţi parcau maşina împreună cu aşa-zişii mei prieteni care nu mă contactaseră de luni bune. Puteam să-mi beau cafeaua în linişte şi pace în fiecare dimineaţă, fără Fontaine sau Dody, care să mă bată la cap cu vreo aiureală. Şi aş avea propria mea baie.

Nu, mulţumesc.

— Mulţumesc, Jeanette. Poate să păstreze casa. Sunt chiar foarte încântată să mă mut aici. Cred că o să fie distractiv.

Am închis telefonul şi l-am strâns la piept. Distractiv, sigur. Aveam nevoie de ceva distracţie momentan.

Toată lumea părea să fie pe ringul de dans, în perechi amestecate. Mama dansa cu Jeff, Penny cu Des, Fontaine cu Beth, Jasper cu Paige, iar Kyle cu Anita Parker. Până şi Richard dansa cu Barbie.

Am trecut pe lângă ei toţi şi am intrat în casă, unde hârtiile mă aşteptau pe masa din sufragerie. Am luat un pix şi mi-am mâzgălit numele pe linia punctată, din nou.

Am aşteptat să mă cuprindă regretul, să mi se umple inima de tristeţe, dar nu s-a întâmplat asta. În schimb, am fost copleşită de valuri de uşurare. Casa, Glenville, acestea aparţineau de trecut. Viitorul meu era aici. Aici, în Bell Harbor, unde soarele răsărea deasupra lacului şi fiecare zi era plină de noi posibilităţi.

Am coborât cele câteva trepte ale terasei. I-am găsit pe Fontaine şi pe Kyle stând cu Penny şi cu Jeff. Jasper se urcase pe ringul improvizat şi rămăsese în faţa formaţiei.

Când mulţimea a făcut linişte, Jasper a spus:

— Vă mulţumesc tuturor că aţi venit. Ne aflăm aici în seara aceasta ca s-o sărbătorim pe această femeie magnifică. O femeie absolut încântătoare.

Hohotul de râs al lui Fontaine a răsunat pe deasupra tuturor.

— Mama are atât de multe calităţi încât nu pot să le înşirui acum pe toate – deşi sunt sigur că ar vrea măcar să încerc. Vreau doar să vă spun că în fiecare zi, printr-un milion de gesturi mici, m-a învăţat să-mi trăiesc viaţa sincer, având un scop şi, cel mai important dintre toate, cu simţul aventurii. Te iubesc, mamă, şi la mulţi ani!

Tropote, aplauze şi voci au început să intoneze mulţi ani trăiască, în timp ce Jasper a ajutat-o pe Dody să urce pe ring, lângă el. Ea şi-a şters ochii cu mâneca rochiei ei Marie Osmond. Des mi-a surprins privirea de la câţiva metri depărtare. Şi-a croit drum prin mulţimea de oameni care se aflau lângă mine. Am schimbat nişte zâmbete timide, după care ne-am întors atenţia asupra scenei.

— Vă mulţumesc mult tuturor, a spus Dody.

Vocea îi tremura de emoţie.

— Înseamnă enorm pentru mine că aţi putut veni, mai ales că aţi fost anunţaţi aşa din scurt. Sunteţi cu toţii nişte scumpi, absolut, sincer vă spun! Aş vrea să le mulţumesc copiilor mei dragi, Jasper şi Fontaine, care au muncit atât ca să organizeze petrecerea asta. Nepoatei mele, Sadie, şi dragilor noştri prieteni, Kyle şi Beth, şi lui Des. Vă iubesc pe toţi atât de mult! Datorită vouă am avut o zi de naştere nemaipomenită! În încheiere, după cum a spus Eleanor Roosevelt, „daţi-le să mănânce cozonac!”[18]

Au izbucnit şi mai multe chiote, aplauze şi tropote, pe când Jasper a ajutat-o să coboare. Apoi şi-a ridicat încă o dată mâna, ca să facem linişte:

— Beth, vrei să mă ajuţi, te rog? Dacă mai puteţi aştepta tortul un singur minut, aş mai avea ceva de adăugat.

Beth a venit lângă el, înroşindu-se toată şi arătând puţin cam nedumerită.

— Majoritatea aţi cunoscut-o pe iubita mea, Beth. Pentru aceia dintre voi care nu o ştiţi, ea e Beth.

Ea s-a înroşit şi mai mult.

— Este iubita mea de mai bine de un an. Mai mult decât atât, îmi este şi cea mai bună prietenă, confidenta mea şi iubirea vieţii mele. Nu mai vreau să petrec o singură zi fără ea.

Zicând acestea, s-a lăsat în genunchi şi a scos din buzunar o cutie de catifea. Apoi a spus:

— Beth, te iubesc. Vrei să fii soţia mea?

---

[18] Expresie atribuită Mariei Antoanette (n.red.).

Ea a făcut ochii mari şi şi-a dus mâinile la obraji.

O linişte uimită s-a aşternut peste mulţime. Ai fi putut auzi şi o agrafă de păr căzând, chiar şi în nisip.

— Sfânta căsătorie, Batman! a făcut Fontaine la urechea mea. N-am ştiut că avea de gând să facă asta. Tu ai ştiut?

Eu am scuturat din cap, nevrând să-mi iau privirea de la cei doi.

Răspunsul ei a fost un îngăimat subţire, acompaniat însă de o încuviinţare hotărâtă din cap, după care Jasper a sărit în picioare şi a îmbrăţişat-o. Familia a izbucnit în urale şi fluierături. Dody a sărit înapoi pe scenă ca un cangur şi i-a sărutat pe amândoi.

— Nu e adorabil? a spus Richard sarcastic din spatele meu.

— Sunt mult prea tineri, n-o să ţină, a zis şi mama.

Nu ştiam că se aflau amândoi în spatele meu. Mă miram şi eu, dar mă simţeam atât de bine încât nici n-am tresărit la sunetul vocii lor. M-am întors cu faţa la ei.

— Chiar e adorabil, Richard. Şi chiar o să dureze, mamă, pentru că se iubesc. Serios acum, care e problema voastră? M-am săturat de negativismul vostru. Luaţi-vă tunetele şi fulgerele şi duceţi-vă în altă parte cu ele. Apropo, Richard, casa e a ta. Am semnat actele. Mă mut în Bell Harbor. Aşa că ia-ţi-o pe Barbie şi căraţi-vă. Vezi să nu te lovească uşa peste fund în drum spre ieşire.

Sprâncenele mamei s-au ciocnit violent. A făcut un gest din umăr, arătând spre Kyle:

— Pentru el, Sadie? Îţi dezrădăcinezi copiii şi te muţi aici pentru un bărbat pe care abia îl cunoşti?

Am zâmbit sincer:

— Nu, mamă, mă mut în Bell Harbor pentru mine, pentru că le place copiilor aici şi pentru că o să fie bine pentru noi toţi.

Mi-am aşezat mâna pe braţul lui Kyle:

— Şi, oricum, nu el este iubitul meu adevărat. El e şeful meu, într-un fel. Deşi ar fi un iubit grozav. Pentru Fontaine.

Kyle a roşit, aruncând pe furiş o privire spre vărul meu.

Mama a mijit ochii.

— Îţi baţi joc de mine?

— Nu, mamă, nu-mi bat joc, am spus eu, fără nici cea mai mică urmă de regret în voce.

Pentru că era adevărat.

— I-am jucat o farsă lui Richard, iar tu ai fost cumva prinsă la

mijloc.

— Cum? a scuipat Richard cuvântul.

Eu am ridicat din umeri.

— Da. Scuze.

Fontaine, Kyle, Penny şi Des s-au tras mai aproape, formând în jurul meu un fel de cocon protector.

Mama s-a înroşit la faţă.

— Sadie Turner, ăsta e cel mai caraghios lucru pe care l-am auzit vreodată! Să faci o farsă ca asta! Să-ţi fie ruşine! Asta e... e exact ce-ar face Dody!

Eu am zâmbit.

— Aşa cred. Şi e cel mai frumos compliment pe care ai fi putut să mi-l faci. Mama s-a înfoiat ca Miss Piggy când e la ciclu, şi a plecat în trombă. Richard încă se holba.

A arătat cu degetul mare înspre Kyle:

— Ăsta nu e Dezzzzz?

Eu am rânjit şi m-am lăsat pe Des.

— Nu, el e.

Des şi-a petrecut braţul pe după talia mea şi inima mi-a tresăltat de bucurie.

Richard s-a burzuluit:

— Ce naiba, Sadie? Îmi datorezi o explicaţie!

Era rândul meu să izbucnesc în râs.

— Nu, Richard, nu-ţi datorez nimic. Acum te rog s-o iei pe Bambi şi să plecaţi de aici înainte să rup în bucăţi preţioasele tale hârtii.

— O cheamă Bar... nu mai contează.

S-a întors pe călcâie şi a plecat furios.

Am urmărit cu privirea cum mama şi fostul meu soţ se pierd în mulţime.

— Uau, Sade, a fost grozav! a spus Penny râzând din spatele meu. Le-ai închis gura amândurora. Bravo!

Fontaine m-a privit cu mândria unui părinte care-şi vede copilul făcând primii paşi. Cred că i-am zărit chiar o lacrimă în colţul ochiului.

Braţul lui Des s-a strâns minunat de bine în jurul meu, trimiţându-mi o fierbinţeală plăcută şi delicioasă prin tot corpul. Tot nu ştiam de ce venise. Dar mă bucuram de prezenţa lui, atât cât avea să dureze.

Formaţia a început din nou să cânte, de data asta o melodie

lentă şi romantică.

Eu l-am luat pe Des de mână.

— Vrei să dansezi cu mine?

El a zâmbit.

— Mă pricep destul de bine, doar ştii.

— La fel şi eu.

Senzaţia de a fi în braţele lui era asemănătoare cu cea din dimineaţa de Crăciun. Aveam o mulţime de lucruri despre care să vorbim, dar nu chiar acum. Voiam să savurez acest moment, fără să-mi fac griji despre ce anume însemna. Sau ce nu însemna. Des era al meu pentru următoarele câteva minute şi mă mulţumeam cu asta. Am dansat pe o melodie, apoi pe încă una, obraz lângă obraz.

Dody mi-a surprins privirea şi m-a aprobat cu ambele mâini. Eu am chicotit, simţindu-mă iubită şi alintată.

— Ce-i aşa amuzant? a întrebat Des.

— Dody se bucură că eşti aici.

Dansul nostru a devenit mai lent. El s-a uitat în ochii mei.

— Dar tu? Tu te bucuri că sunt aici?

— Mă bucur că ai venit la petrecere. Dar mă întreb totodată dacă o să pleci din nou. Chiar a fost urât din partea ta să pleci din oraş fără un cuvânt. Aş crede că meritam măcar un rămas-bun, n-ai zice?

— Nu.

Ne-am oprit din dansat. Inima îmi bătea nebuneşte la fiecare cuvânt de-al lui. Nu era adevărat. Meritam un rămas-bun. Meritam respect. Respectul pe care îl ai faţă de un prieten şi nimic mai mult.

Chipul i s-a destins şi a zâmbit, pe când m-a tras de pe ringul de dans. Neam îndepărtat de mulţime până când am ajuns pe nisip, sub lumina lunii.

— Sadie, nu vreau să-mi iau rămas-bun.

— Bravo ţie, Des, dar trebuie s-o încheiem cumva.

El a chicotit şi a scuturat din cap.

— Nu, vreau să spun că nu am acceptat slujba din Seattle.

Stai.

Ce?

— N-ai acceptat-o? De ce?

El m-a tras mai aproape.

— Tu de ce crezi?

Mi-am scotocit creierul după un răspuns logic. Pentru că ofiţerul de la Imigrări nu-l lăsa să părăsească statul? Pentru că fusese numit chirurg-şef? Pentru că iubita lui argentiniană îl ducea în Bora Bora? Oricât am încercat, n-am reuşit să vin cu un motiv suficient de bun. Pentru că era nebun după mine şi nu voia să mă părăsească?

Doar ca să fiu sigură, l-am întrebat:

— De ce nu-mi spui tu?

El a oftat şi mi-a dat la o parte părul pe care vântul mi-l aducea în faţă.

— Doar ce-am risipit cinci zile din viaţă pe o barcă împreună cu o gaşcă de tipi. Ne-am petrecut primele ore bătându-ne în piept şi vorbind despre cât de grozav e să fim noi, nişte bărbaţi liberi în largul mării. Dar, sincer, Sadie, a doua zi toţi au început să vorbească numai despre soţiile şi copiii lor. Şi m-au făcut să-mi dau seama ce aveam aici, în Bell Harbor.

Asta nu era nici pe departe declaraţia de iubire la care sperasem.

— Cu alte cuvinte, te-ai simţit singur pe mare şi vrei pe cineva să-ţi ţină companie?

El a chicotit văzându-mă nemulţumită.

— Nu, Sadie. Nu vreau pe oricine să-mi ţină companie. Te vreau pe tine. Vreau să încep o viaţă aici, cu tine.

M-a strâns de mâini, stârnindu-mi fluturaşii din stomac.

— Îmi pare rău că am plecat fără să-ţi spun, a continuat el. Cred că m-am speriat puţin. Nu mă mândresc cu asta, dar a trecut ceva vreme de când am avut nevoie de cineva. Iar acum am nevoie de tine şi asta... mă panichează. Ştii ce înseamnă cuvântul, nu?

Mă necăjea, dar nu-mi păsa.

— Da, eu şi panicatul suntem prieteni vechi.

El a zâmbit.

— Îţi dai seama că nu există cuvântul ăsta, nu?

— În lumea mea, există.

— În regulă, atunci. Îmi place lumea ta, a spus el, trăgându-mă mai aproape. Şi îmi plac lucrurile din ea. Şi oamenii.

Şi-a coborât privirea, ca şi cum mi-ar fi cercetat chipul după un răspuns.

— Doamne, Sadie, mi-a fost dor de tine! Un dor nebun!

Am tras în piept mirosul apei şi al nisipului răcoritor, miros

care aducea de fiecare dată numai amintiri plăcute. Iar acum tocmai se crea una nouă.

— Şi mie mi-a fost puţin dor de tine.

— Doar puţin?

— Hm, poate mai mult. Nu-mi aduc aminte. Am fost ocupată cu petrecerea.

Des a râs şi m-a strâns mai bine în braţele lui minunate. I-am zâmbit lui şi stelelor, dăruindu-ne în sfârşit sărutul glorios şi mult dorit. Apoi încă unul şi încă unul. Momentul era sublim, aşa cum e când stai întins pe plaja albă a Mării Caraibilor, cu o piña colada într-o mână şi cu Des lipit de mine pe cealaltă parte.

Inima îmi bubuia, îmi tresălta, îmi palpita, îmi suspina...

∵

Ritmul petrecerii a tot încetinit, până când, în cele din urmă, nu au mai rămas decât câţiva dintre noi. Ne-am adunat cu toţii pe marginea apei, aşezându-ne pe prosoape de plajă şi ascultând valurile. Penny şi Jeff se înghesuiseră pe un singur prosop, cu Jordan moţăind între ei. Dody s-a aşezat lângă Harry, având un pompon nou în păr. Era cadoul ei din partea lui, cumpărat de la Audubon Society şi făcut în întregime din pene de gâscă. Beth şi Jasper erau şi ei acolo. La fiecare câteva minute, ea îşi ridica mâna stângă ca să-şi privească inelul de logodnă strălucind în lumina lunii. Într-o margine, Des şi cu mine împărţeam un alt prosop, cu Paige ghemuită între noi, sprijinindu-şi căpşorul somnoros pe piciorul meu.

Fontaine a adus o tavă cu băuturi, pe care a trecut-o pe la fiecare dintre noi. Apoi s-a aşezat jos, lângă Kyle.

— Sadie zice că eşti un iubit grozav, l-am auzit spunându-i încetişor.

Kyle a zâmbit.

— Da, dar mi-a dat papucii. Se pare că sunt din nou disponibil, i-a răspuns el, tot în şoaptă.

Fontaine a scuturat din cap.

— Nu şi dacă am şi eu un cuvânt de spus.

Au ciocnit paharele şi au băut. Poate că dragostea era un inconvenient, dar putea fi şi durabilă.

Dody a oftat fericită.

— Vă mulţumesc încă o dată, dragilor. Cred că nicio petrecere la Taj Mahal nu ar fi fost mai reuşită de-atât. A fost o seară absolut încântătoare! Jasper, romantic şiret ce eşti, nici n-am

bănuit că urma s-o ceri în căsătorie. Iar eu de obicei mă prind de chestiile astea. Beth, tu ai bănuit?

Beth şi-a şters colţul ochiului.

— Nu. Dar sunt foarte bucuroasă c-a făcut-o.

Jasper s-a aplecat înspre ea şi a sărutat-o pe obraz, în timp ce ea îşi privea din nou inelul. El găsise inelul pe care îl voia şi i se potrivea perfect. Mă bucuram pentru ei. Aveau să fie fericiţi. Îmi dădeam seama de-acum. Şi cât de bine îmi părea că darul lui Richard, care pentru mine îşi pierduse tot farmecul, putea să joace un alt rol într-un viitor nou-nouţ.

— Ştiam eu că pot avea încredere în madame Margaret, a adăugat Dody. Mi-a zis că noaptea asta urmează să fie ca niciuna de până acum.

— Madame Margaret? Clarvăzătoarea la care te-ai dus? a întrebat Des.

Am încuviinţat din cap.

— Dody m-a pus.

El a chicotit.

— Poate fi foarte convingătoare. Şi ce ţi-a spus clarvăzătoarea asta despre viitorul tău?

Mi-am împletit degetele printre ale lui şi m-am tras mai aproape:

— Mi-a spus că o să întâlnesc un doctor înalt, brunet şi chipeş şi că viitorul meu arată absolut încântător.

— Chiar ţi-a spus asta?

— Poate că parafrazez puţin.

El mi-a zâmbit, gropiţele lui adâncindu-se în lumina lunii.

I-am întors zâmbetul, gândindu-mă cum viaţa care se aşternea dinaintea mea era plină de atâtea posibilităţi minunate.

Luna era sus pe cer, noaptea neagră, însă, pe dinăuntrul meu, eu eram cea mai radioasă fată din lume.

TRACY
BROGAN

NEBUNIE DE-O VARĂ

BELL HARBOR 1

